

Tập truyện học thiên mạng:

Hợp đồng yêu

Anh muốn ngồi với em thêm một lần!

Cô ư ư ư không yên

Hợp đồng yêu

- Điều khoản một: Bên B phải hợp tác mọi lúc mọi nơi với bên A

- Điều khoản bốn: Bên A không được yêu bên B

vh NXB Văn học

Trần Thị Bích

Bên A

Bên B

Chương 1: Cô vợ bất đắc dĩ!

Tôi hai mươi tuổi, đang giữ chức Giám đốc ở công ty xe ô tô của bố tôi. Hai mươi tuổi, sở hữu vẻ ngoài điển trai, tài ăn nói, gia cảnh giàu có nên xung quanh tôi không thiếu các em chân dài xinh đẹp. Nhưng đối với tôi, tán gái xong là phải được “ăn”, “ăn” được thì phải bỏ. Tình yêu chẳng là gì đối với tôi, thế nên đã hai mươi tuổi tôi vẫn chưa biết yêu thật lòng là thế nào, suốt ngày dung dăng dung dẻ sáng làm việc, tối đi bar hay chơi với gái. Cho đến một ngày tai họa ập xuống đầu tôi.

- Alo bố ạ! Có chuyện gì vậy bố? Vâng con biết rồi, con về ngay.

Tôi quay xe lái con Camry đen về công ty, nghe giọng bố lạ lắm, chắc có chuyện chẳng lành.

- Ngồi đi con trai!

Đột nhiên tôi chợt dạ.

- Có chuyện gì vậy bố? Trông bố lạ quá!

- Con năm nay hai mươi tuổi rồi phải không?

- Vâng ạ, thì sao bố?

- Đến lúc lấy vợ rồi con trai.

- Hà? Bố nói gì ạ? Lấy vợ gì bố? Con chưa có ý trung nhân mà. Và lại con còn phải đi làm bận bịu lắm, từ từ đi bố.

- Đi làm và cưới vợ là hai chuyện khác nhau. Bố đã có người ưng ý dành cho con rồi, bố tin con sẽ thích con bé.

- Bây giờ là thời kỳ nào mà còn chuyện này nữa bố? Con muốn tự tìm người yêu cho mình. Con không thích sự sắp đặt của bố đâu. Con không thích lấy người con không yêu.

- Nhưng nếu vụ này thành công thì sẽ rất có lợi cho công ty nhà ta, cưới nó về cũng đâu khó khăn gì cho con, thích thì ở luôn với nhau, còn không cứ cưới nhưng muốn làm gì thì làm, vài năm sau li dị. Nhưng bố chắc chắn con sẽ không trụ nổi với con bé đâu. Con sẽ bắt bố cho cưới ngay, con bé rất dễ thương và thú vị. Hàààà!

- Bố đánh giá con thấp thế? Nếu có lợi cho nhà ta thì cũng được. Coi như trong

danh sách của con lại có thêm một em “rau sạch” xinh xắn.

- Tốt, con bé tên là My. Dương Ngọc My, mười tám tuổi, đây là ảnh.

Tôi cầm tấm ảnh trong tay, miệng cười khẩy không biết ông bố già yêu dấu lại có trò gì mới nữa đây, bây giờ lại bảo tôi lấy con bé mười tám vắt mũi chưa sạch à?

Trong ảnh là một cô gái rất xinh, sở hữu nụ cười rất trong sáng, mái tóc nối dài đến tận hông. Nhìn ảnh mà tôi thấy thật hài lòng, cô em xinh thế này thì cũng tạm chấp nhận phong cho danh hiệu “Vợ”. Để em này ở nhà cơm nước, mỗi tối phục vụ tôi cũng hay.

- Động lòng rồi hả con trai?

- Ok, xinh thế này thì con duyệt.

- Còn việc có yêu hay không thì không sao, bố đã tính rồi. Bố sẽ cho con và con bé sống như vợ chồng trong sáu tháng để tìm hiểu nhau, từ từ rồi cũng sẽ yêu thôi, con bé xinh thế cơ mà.

- Sống như vợ chồng? Bố không sợ con sẽ làm gì cô ta sao?

- Hààà! Con trai, ta lại mong con làm gì con bé ấy chứ. Thế thì con sẽ phải cưới con bé ngay và ta lại có cháu để bế.

- Hừ! Bố, bố giỏi quá, tính đủ cả đường.

- Ta là bố con mà, gừng càng già càng cay.

- Cô ta là con gái nhà ai mà quyền lực thế? Bây giờ đang ở đâu?

- Con bé là con bác Tiến - bạn thân của ta ngày xưa giờ đang là chủ tịch tập đoàn ô tô ở Canada. Ngày mai sẽ bay sang đây.

- Ok, vấn đề đã giải quyết xong, thế không có gì nữa thì con đi đây.

- Ngày mai con sẽ đi với bố đến đón họ. Chín giờ sáng mai bố sẽ bảo trợ lí sang đón con.

Tôi không trả lời mà bước nhanh ra khỏi cửa. Tôi đang vội là vì em Lan - người mẫu mới nổi, một em “rau” khá nuột mà tôi đã nuôi cả tuần nay. Giờ đã đến lúc “thu hoạch”.

Cả đêm tôi ngáy ngất ở khách sạn đến tận bốn giờ sáng mới bò về nhà và ngủ

tiếp. Chỉ mới ngủ được bốn tiếng thì tiếng bà quản gia đã nhẹ nhàng bay đến bên tai, dựng đứng tôi dậy để chuẩn bị cho cuộc hẹn với bố.

À, tôi đã nói với các bạn tôi là cậu chủ của một căn biệt thự lớn ở trung tâm Sài Gòn chưa nhỉ? Tôi làm việc rất tốt và nghiêm chỉnh nên bố tôi không can dự đến đời sống riêng tư của tôi. Ông ấy còn cấp cho tôi một căn biệt thự lớn và một tấm séc giá trị để tiêu xài, đây là lý do tại sao tôi lại chơi bời lêu lổng thế với tình yêu. Có tiền thì có tất cả kể cả tình yêu, vậy nên trong suy nghĩ của tôi chữ tình phải đi chung với chữ tiền.

Còn chuyện tôi sắp có một bà “vợ tương lai” mười tám tuổi thì cũng chẳng ảnh hưởng gì lắm đến cuộc sống thường nhật. Tôi cá là cô bé kia cũng chẳng hứng thú gì với chuyện phải làm vợ của một kẻ chưa gặp nhau lần nào.

Sau mười lăm phút trong nhà tắm tôi cũng chuẩn bị xong, bước xuống lầu trong ánh nhìn hâm mộ của các cô hầu gái trong nhà, đây cũng là “chuyện thường như ở phường” thôi, ai bảo tôi điển trai quá làm gì.

- Trợ lý Nam đến chưa bà Hai?

- Thưa cậu chủ, cậu ấy đang đợi ngoài!

- Được rồi!

Tôi chỉnh lại trang phục, đến sân bay nên cũng không cần nghiêm nghị như đi làm. Chỉ cần chiếc quần jeans thùng, áo somi bụi và đôi giày thể thao kiểu hip hop, mái tóc bông bênh hằng ngày hôm nay dựng đứng cả lên. Với tay lấy chiếc kính mát, tôi tiến tới chỗ chiếc xe.

- Đi thôi trợ lý Nam!

Thật sự tôi dám chắc tôi mà như thế này thì đồ em nào dám bảo tôi đã hai mươi lăm, trông tôi chỉ mới tầm tầm hai mươi phẩy phẩy. Đã bảo là tôi điển trai rồi mà.

Chương 2: Thú vị

Sân bay hôm nay không đông đúc, cũng may vì tôi ghét cảnh đông người chen chúc, đám bạn ai cũng bảo tôi mắc bệnh công tử. Cũng phải thôi, một người sống trong nhung lụa như tôi từ nhỏ thế này thì tức nhiên phải thế. Trong đời tôi, tôi ghét nhất là dơ bẩn và đông đúc. Việc đứng đón thế này thật là nhảm hết chỗ nói, đã bay về tới đây rồi thì đến thẳng nhà tôi cho nhanh, còn bày vẽ đưa vớ chả đón.

Đợi gần ba mươi phút thì nhân vật chính cũng chịu chui ra. Tôi chăm chú nhìn cô bé gầy gầy vợ tương lai của tôi, trông ở ngoài còn hấp dẫn hơn cả trong ảnh. Nhìn cô bé tôi lại thấy lưỡng lự với ý định nhốt cô vợ bé bỏng ở nhà chỉ lo cơm nước, phục vụ tôi.

Mái tóc dài uốn xoắn nhẹ, được nhuộm đỏ với vài sợi màu bạch kim. Đôi chân dài nổi bật trong chiếc đầm trắng ngang gối. Chiếc áo voan mỏng khoác hờ để lộ phần ngực trắng nõn. Khuôn mặt trái xoan với đôi môi mọng đỏ và chiếc mũi nhỏ nhắn. Trông cô bé thật sự rất đẹp, đẹp hơn tất cả các em mà tôi đã từng quen, ba mươi phút chờ đợi quả không uổng phí.

- Hello Sơn, lâu quá không gặp mày!
- Ủ, mừng mày về, khỏe chứ người anh em?
- Ủ tốt lắm, còn mày?
- ...

Các bác U50 có vẻ rất vui mừng thích thú, còn cô vợ bé nhỏ của tôi trông khó gần hơn. Khuôn mặt xinh xắn lạnh tanh, chú tâm nhìn về hướng các bác U50 nhà ta chứ không một lần nhìn tôi, dù chỉ là một cái liếc mắt. Chà! Vợ tôi quả thật khác biệt, không động lòng trước vẻ điển trai mà không một cô gái nào có thể cưỡng lại, thật thú vị.

- Phần thăm hỏi của người lớn xong rồi, bây giờ đến phần của tụi trẻ đi.

Tôi là đàn ông con trai nên phải chủ động lấy điểm với người đẹp chứ. Mỉm cười tự tin, tôi đến trước cô bé:

- Hi em, anh là Trí, rất vui được gặp em!
- Hi, em tên My, cứ gọi em là Shell!

Không biết cô vợ tương lai của tôi là tăng băng hay là con người nữa. Không ai có thể không ngưng ngừng hay nhẹ lắm thì cũng phải mỉm cười trước nụ cười tỏa nắng lung linh của tôi. Còn cô bé chỉ đưa mắt nhìn rồi phát ra vài từ máy móc, thế rồi lại quay đi hướng khác, thật điên lên được! Đây quả là hành động sỉ nhục nhất từ trước đến nay, đã thế thì tôi quyết sẽ cho cô bé không biết trời cao đất dày này phải điều đúng vì tôi, tôi mới hả dạ được.

- Thôi, bây giờ Trí hãy dẫn em đi chơi lòng vòng, bố có chuyện cần bàn bạc với bố mẹ My.

- Vâng ạ!

Bố tôi thật tâm lý, từ lúc này đến giờ tôi chỉ chờ thế.

Tôi và cô bé đã yên vị trên con Camry được gần hai mươi phút, cô bé chỉ chăm chăm nhìn ra cửa sổ xe, không một lần nhìn tôi. Thật sự tôi không thể diễn tả nỗi cơn bức xúc lúc này.

- Có vẻ em thích nhìn cảnh vật Sài Gòn hơn là nhìn anh nhỉ?

Không một tín hiệu trả lời, tôi bắt đầu cảm thấy bức bối và mất hết kiên nhẫn. Ngoài bệnh công tử, tôi còn một tật xấu là rất mau chán và thiếu kiên nhẫn, bởi vì khi tiếp cận con gái, à không, phải nói là khi con gái tiếp cận tôi thì tôi chỉ cần lên tiếng thích hay không, họ sẽ tự biết. Còn lúc này đây tôi đã hạ mình nhịn nhục thế mà cô ta không một chút gì gọi là động lòng, nếu không thì cũng phải biết điều lịch sự một chút chứ. Đến hỏi mà cô ta cũng không thèm trả lời, con gái gì mà mất lịch sự hết sức.

- Anh Trí, chúng ta vào một quán nước nào đó nói chuyện được không?

Ồ, cuối cùng tăng băng mấy trăm thế kỷ cũng chịu tan ra một chút để nói lên yêu cầu bức thiết của cô ta, được thôi, muốn vào thì tôi vào. Quay vòng lại, tôi đưa xe queo vào cafe CIAO.

Chương 3: Lối thoát

Nó cũng không biết bây giờ nó đang nghĩ gì nữa khi đồng ý về tận Việt Nam để thực hiện lời hứa gì đó của bố nó với một người bạn thân ở Việt Nam. Nó ngây thơ đến độ còn tin lời bố nó rằng chỉ cần ở chung với họ sáu tháng là xong bốn phần của nó.

Cho đến khi lên tới tận máy bay, do mẹ nó lỡ lời nó mới nhận ra âm mưu hoành tráng của bố, chuyến bay này là chuyến bay đưa nó đi về nhà chồng.

Sự thật bố nó cũng biết là nó có bạn trai rồi, thế mà còn hứa nhăng hứa cuội với ông bạn nào ở tận Việt Nam. Bố nó thật giống như đem nó cho người ta.

Mười tám năm sống ở Canada, nó có biết mặt gã sẽ cưới nó là ai đâu mà đem nó về đây. Lúc biết nó sẽ phải lấy gã nào đấy mà nó chưa gặp bao giờ thì từ khóc lóc đến giãy giụa phản đối đều trở nên vô dụng với bố mẹ nó. Đến khi mẹ nó nước mắt ngắn dài bảo nó nếu không về thực hiện lời hứa đấy, mẹ nó sẽ chết cho nó xem.

Bố mẹ nó còn dùng luôn cả chiêu đấy với nó, có thấy bố mẹ nó thương nó ghê gớm chưa? Nó gắng hỏi mãi mà bố mẹ nó không hề cho nó biết tại sao lại phải thực hiện lời hứa điên rồ ấy, sao không bỏ quách đi cho xong.

Điên hơn hết, nó sao cũng được vì bố mẹ nó có thể làm tất cả, thế nhưng còn Ryan của nó? Người con trai nó yêu hơn cả bản thân nó, phải nói sao với anh ấy đây? Phải nói sao đây? Chẳng lẽ lại nói nó phải về Việt Nam lấy chồng, lấy một người mà nó chưa gặp bao giờ, lấy một người hơn nó những bảy tuổi và không hề yêu nó.

Không thể, nó không thể làm vậy, chẳng phải bảo nó từ bỏ Ryan đi hay sao, thế thì bảo nó chết đi còn sung sướng hơn.

Nó về Việt Nam mà lòng hết sức đau buồn, không thèm nhìn mặt chồng tương lai của nó một tí nào, nhìn thì có làm gì được đâu, sau này về có mà nhìn đến chán cả mắt.

Trông qua thì tên này cũng ok, không giống hai lăm tuổi cho lắm nhưng dù có đẹp thế nào thì trong lòng nó không ai sánh bằng Ryan.

Lòng vòng Sài Gòn với “gã chồng” tương lai, nó thấy trong lòng nặng trĩu, nó nhớ Canada quá, nhớ Ryan, nhớ Bell - con bạn thân của nó biết bao. Khi biết nó phải về Việt Nam sáu tháng, Bell đã khóc suốt gần hai ngày. Còn Ryan, anh ấy chỉ

cười và bảo nó an tâm, khi nào nhớ nó anh sẽ bay đến bên cạnh nó.

Ồi! Mới cách anh ấy chưa đầy hai ngày mà nó nhớ anh như phát điên, nhưng còn cái của nợ này, gã chồng chết tiệt này nữa. Phải làm sao đây? Nó lo suy nghĩ mà gã chồng của nó cứ làm bầm lèm bèm cái quái gì đấy, nó cũng không để ý.

Bỗng nó nghĩ ra, nghĩ ra một kế sách thuận lợi cả đôi đường, nó sẽ ký một hợp đồng. Một hợp đồng yêu nhau trong sáu tháng với tên này. Như vậy nó sẽ có đường thoát về Canada với Bell và Ryan, quả là kế sách hoàn hảo.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là không biết ông chồng yêu dấu của nó đã có người yêu chưa, phải có người yêu thì mới có thể làm hợp đồng này. Bây giờ nó cần nhất là một nơi yên tĩnh để đàm phán với chồng nó, nó phải đánh tiếng trước mới được.

À mà chồng nó tên gì nhỉ? Đúng rồi, chồng nó tên là Trí.

- Anh Trí, chúng ta vào một quán nước nào đó nói chuyện được không?

Chương 4: “Hợp đồng yêu”

Ngồi đối diện với cô vợ tương lai tôi mới thấy được hết vẻ đẹp của cô bé, một nét đẹp rất dịu dàng và thánh thiện. Tôi thật sự để ý đến cô bé này rồi đây. Chọn một chỗ đẹp nhất CIAO, tôi nhẹ nhàng:

- Có chuyện gì mà trông em căng thẳng thế?

- À, chuyện này khá tế nhị một chút.

Cô vợ bé bỏng của tôi vừa nói vừa khuấy khuấy ly cà phê kem, trông vẻ mặt yêu không thể chịu được.

- Ừ em cứ hỏi đi, anh không ngại đâu!

- Anh... anh có bạn gái chưa?

Thật không thể tả nỗi cảm giác lúc này của tôi. Tiến triển nhanh nhỉ? Trông làm lì thế, hóa ra là đã đổ tôi từ lâu, phải trả lời sao đây? Chưa có bạn gái chắc là câu trả lời xuất sắc nhất lúc này?

- Anh chưa có bạn gái em ạ! Có gì không em?

- Thế à? Không có gì đâu anh!

Ồ, tại sao cô vợ khẽ nhịu mày buồn bã thế kia? Chẳng phải đó là câu trả lời cô bé muốn hay sao? Hay cô bé không thích tôi. Thế thì đánh liều một phen vậy, đành giả vờ thôi.

- Hì hì! Đùa với em thôi, thật ra anh có bạn gái rồi.

- Thật không ạ? Thế thì tốt quá!

Cô vợ reo lên khe khẽ, cười tít cả mắt, lúc ấy tôi thoáng kinh ngạc một lúc vì trông cô bé giống như một thiên thần. Ôi! Tôi bị làm sao thế này? Không được, một Minh Trí phong độ không khuất phục trước bất cứ cô gái nào đâu rồi? Không được, phải bình tĩnh! Nhưng tại sao cô bé lại vui mừng thế? Chẳng lẽ cô bé không thích mình.

- Thật ra em đã có bạn trai rồi, anh ấy ở Canada, có thể bay sang đây bất cứ lúc nào. Nếu anh đã có bạn gái rồi thì tốt quá, em và anh sẽ làm một hợp đồng yêu để lừa bố mẹ chúng ta nhé. Vì chúng ta đều có tình yêu riêng của mình, em không

muốn chúng ta khó xử với nhau.

- Ồ... thế à? Anh cũng định nói thế với em đây, anh nghĩ chúng ta nên thỏa thuận với nhau thì tốt hơn.

Có bạn trai rồi à? Tiếc nhỉ, kẻ nào tốt số lấy được cô vợ của tôi thế? Đáng ghét thật, sao tự nhiên tôi thấy khó chịu thế này? Hay tại vì thấy cô bé xinh đẹp quá mà đã có chủ nên tôi ganh tị?

- Ok, thế đợi em tí!

Cô bé lôi ra tờ giấy lớn và cây bút rồi ngồi hí hoáy ghi chép, được một lát lại ngẩng đầu lên.

- Đây, xong rồi. Hợp đồng yêu của chúng ta có giá trị trong sáu tháng, sau sáu tháng chúng ta sẽ kết thúc hợp đồng bằng việc anh không chấp nhận em vì anh “**ĐÃ CỐ GẮNG TÌM HIỂU NHƯNG KHÔNG HỢP NHAU**”, yêu cầu hợp đồng là chúng ta phải hoàn thành thật xuất sắc vai diễn “Vợ tương lai” và “Chồng tương lai” của nhau. Bây giờ anh nói đi, năm điều khoản của anh cho hợp đồng chúng ta.

- Được thôi, ghi vào đi!

Điều khoản thứ nhất: Bên B phải hợp tác mọi lúc mọi nơi với bên A (kể cả hy sinh bản thân bên B về vật chất, tinh thần và thân thể), không được để bên A mất mặt.

- Hả? Hy sinh thân thể là sao?

Cô vợ của tôi nhăn mặt, lưỡng lự có vẻ như không muốn thêm điều khoản dễ thương cực kỳ có lợi này cho tôi.

- Em muốn hiểu sao cũng được, anh thêm vào chỉ để phòng trường hợp không hợp tác đúng theo hợp đồng, gây nghi ngờ cho bố mẹ hai bên thì chúng ta sẽ gặp khó khăn thôi.

Cô vợ chun mũi suy nghĩ một lát rồi gật gù đồng ý. Cô bé quả thật ngây thơ, sao bố dám để con nai tơ xinh xắn thế này trong tay con sói phạm “ăn” như tôi nhỉ?

- Anh nói tiếp đi!

- Điều khoản thứ hai: Bên B không được xâm phạm đến đời tư của bên A, đặc biệt là đời tư tình cảm.

- Có cho cũng chả thềm!

- Điều khoản thứ ba: Bên B không được động chạm, sàm sỡ thân thể bên A, đặc biệt là lúc bên A không phòng vệ được như khi bên A đang ngủ, đang tắm...

- Eo ôi! Gớm quá đi! Cho em năm trăm nghìn đô em cũng chả thêm động vào anh.

- Ai biết được, có khi em không kìm chế nổi trước nhan sắc của anh thì sao?

- Xì xì xì! Tiếp đi!

- Điều khoản thứ tư: Không được có hành động âu yếm yêu đương với bạn trai trước mặt chồng.

- Cái này duyệt.

- Điều khoản cuối cùng, anh chưa nghĩ ra, từ từ bổ sung tiếp. Bây giờ tới em đây.

- Điều khoản thứ nhất: Bên A không được động chạm, sàm sỡ thân thể bên B, đặc biệt là lúc bên B không phòng vệ được như khi bên B đang ngủ, đang tắm...

- Ok, anh không dè cụ đến mức đấy đâu.

- Điều khoản thứ hai: Bên A không được xâm phạm đến đời tư của bên B, đặc biệt là đời tư tình cảm.

- Có qua thì có lại thôi.

- Điều khoản thứ ba: Bên B không phải là ôsin nên không được sai bảo bên B, đặc biệt bên B sẽ không bao giờ rửa bát, giặt đồ, nấu cơm hay làm những thứ tương tự như thế.

- Em lười thật, lười chảy thân ra.

- Mặc kệ em, em không biết làm mấy thứ đó đâu.

- Điều khoản thứ tư: Bên A không được yêu bên B.

- Cái này thì anh không chắc, anh không biết.

- Sao cũng được, tùy anh thôi.

- Còn điều khoản cuối cùng?

- Cũng như anh, chưa nghĩ ra, từ từ bổ sung sau.

- Nào, bây giờ cho em xin chữ ký anh đi.

- Rồi nhé, bây giờ em chính thức là “vợ tương lai” của anh. Chúng ta về thôi vợ yêu ơi!

- Buồn nôn quá đi, đừng gọi em là vợ yêu, nghe kinh quá!

Tôi cảm thấy thật thoải mái khi gọi cô bé này là vợ yêu, tại sao thế nhỉ? Tôi cũng không biết nữa, mà thôi, suy nghĩ nhiều làm gì, chỉ cần vui là được. Tôi thanh toán tiền, bước tới quầy tay lên cổ cô vợ:

- Đi tiếp nhé vợ yêu!

- Ê, lấy cái tay anh ra! Anh vi phạm điều khoản một của em đấy!

- Nhưng nếu em không cho anh quàng vai thì em vi phạm điều khoản một của anh đấy!

- Có ai ở đây đâu mà em phải hợp tác với anh.

- Ai biết được, nhớ đâu bố anh cho người theo dõi chúng ta thì sao?

- Không có đâu, buông em ra!

- Im nào, anh mới thấy tên kia chụp hình chúng ta kìa.

- Đâu, anh cứ để thế, đừng nhìn họ đấy, không họ lại biết chúng ta giả vờ.

- Ủh, đừng nhìn họ.

Tôi buồn cười đến chết mất nhưng cũng phải cố gắng nhịn vì mục đích cao cả lúc này là được quàng vai cô em nai tơ xinh đẹp này. Thật tuyệt khi nghĩ đến mỗi tối đều được ôm cô em này vào lòng mà ngủ. Chúng tôi đi ăn, ngắm cảnh Sài Gòn rồi về vì cô vợ có vẻ khá mệt.

*

Cuối cùng nó và ông chồng Trí yêu của nó cũng kết thúc tiếng rưởi đàm phán hòa bình và thuận lợi, tất cả nó đều phải nhường nhịn chồng vì nó là người đã nghĩ ra chuyện hợp đồng này. Tất cả đều phải nhường nhịn, bố mẹ nó còn ở đây thì nhường nhịn mới có đường sống.

Không chiều ý ông chồng thì có khi lão không chịu ký kết mà còn làm um sùm với bố mẹ nó, lúc đó chắc nó vĩnh viễn sẽ không còn đường về.

Lúc ông chồng bảo là chưa có bạn gái, nó dường như chỉ thấy địa ngục trước mắt mình, cũng may là chồng nó chỉ đùa. Người lớn thật khó hiểu, chuyện quan trọng thế mà cũng đùa được.

Thở phào nhẹ nhõm, nó quay về “Vườn thần tiên” (nguyên văn lời mẹ nó) dành cho nó và lão Trí (Thật ra là căn biệt thự của lão ta đấy mà, vẫn vẽ hoa hòe cho nó có chút màu sắc).

Rồi không biết cuộc đời nó sẽ đi về đâu, mong là ông trời cho nó về miền cực lạc, đừng đày nó xuống cùng quỷ Satăng.

Chương 5: Sống chung

Theo lời bố thì chúng tôi sẽ sống ở căn biệt thự của tôi, điều khiến tôi sung sướng nhất là bố mẹ Shell bảo cô bé phải ngủ chung cùng tôi. Chuyện! Các bác U50 này định gạo nấu thành cơm để buộc cưới nhau đây mà! Dù sao tôi cũng đã hứa với bố là sẽ không “ăn thịt” cô bé trước khi cưới. Cho nên sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra, dù gì cũng là đàn ông, ai lại lợi dụng thế chứ!

Nghĩ lại lời hứa đó tôi thấy cũng tiếc nhưng vì mục tiêu lớn tôi phải chịu đựng.

- Em mệt rồi đấy, đi tắm đi vợ!

- Đã bảo là đừng gọi thế rồi mà!

- Bà Hai, chuẩn bị nước cho vợ tôi.

- Vâng, mời đi theo tôi thưa cô chủ.

Nhìn bóng cô bé đi khuất, tôi vào phòng leo lên giường nằm chờ vợ.

Cảm giác thật kỳ lạ, đây đâu phải là lần đầu tiên tôi ngủ chung với con gái, lại không được làm gì vượt quá cái ôm nữa chứ. Nhưng cảm giác cứ hồi hộp lâng lâng, thật kỳ lạ!

Hay vì phải gọi cô bé xa lạ kia là vợ nên tôi hứng thú thế này?

Hay tôi yêu cô bé nhỉ? Kiểu tình yêu sét đánh giống như mấy bộ phim Hàn Quốc nhan nhản trên tivi ấy.

Không thể nào! Tôi làm gì biết yêu chứ, yêu mình còn chưa xong thì yêu ai, chắc thấy xinh quá nên có cảm tình thôi.

Khoảng hai mươi phút sau cô vợ tắm xong, cô bé thoáng ngạc nhiên khi thấy tôi đang nằm trên giường.

- Anh nằm trên giường thì em nằm ở đâu?

- Nằm đây!

Vừa nói tôi vừa vỗ phạch phạch xuống khoảng trống còn lại trên chiếc giường.

- Nhưng... em...

- Em đừng nói là anh phải ngủ dưới đất nha!

- Nếu anh có ý tốt thế thì tuyệt quá!

- Em nhìn lên bốn góc phòng xem!

- Ôi, cái gì thế?

- Là camera, hai ông bố yêu dấu của chúng ta đã cho lắp để tiện theo dõi tiến triển của chúng ta, loại này không thể nghe được tiếng, chỉ thấy hình thôi. Nếu em không muốn hợp đồng chưa thực hiện đã bị hủy bỏ thì em nhúc nhích đi, em nhúc nhích họ cũng biết nữa đấy.

- Ôi trời ơi, ở đây giống bị cầm tù quá!

- Ủ, kiểu cầm tù ngọt ngào đây vợ! Thôi anh đi tắm đây, chờ anh vợ nhá!

- Gớm quá đi, đúng là dê cụ!

- Không, anh chỉ mới là dê con thôi!

Tôi bước nhanh vào phòng tắm để không bật cười trước vẻ mặt lơ mơ của cô vợ lúc này. Con nai tơ ngơ ngác nằm trong hang sói thật phù hợp khi miêu tả hoàn cảnh lúc này của hai chúng tôi.

Mấy chiếc camera kia là do tôi gắn đấy chứ, thật ra là gắn lâu lắm rồi nhưng chẳng có chiếc nào hoạt động. Vì ngày trước mấy “em” của tôi không muốn đi khách sạn mà thích lồi nhau về nhà, tôi thì không đòi nào cho những loại người như thế vào phòng mình, đặc biệt là lên giường vì tôi sợ sự dơ bẩn theo cả nghĩa bóng và nghĩa đen. Tôi phải gắn hờ vài chiếc lên góc phòng để dọa các cô nàng. Thế nên các cô thăm quan xong phòng tôi thì đều nài nỉ quay trở ra khách sạn với lý do cho tiện làm việc.

Mà lúc này cô vợ bảo tôi là gì vậy ta? Cô bé bảo tôi dê thì phải? Tôi có dê không nhỉ? Nhưng tôi là đàn ông, mà đàn ông không dê thì có khi là pê-dê ấy chứ.

Nó cũng không biết tình trạng này phải gọi là gì nữa. Ai đời lại đưa đứa con gái duy nhất của mình về nhà một thằng con trai hai mươi lăm sức lực tràn trề lại còn có máu dê đầy người nữa chứ, ăn nói thì rợn cả người.

Thế còn may, đằng này lại bắt nó ở chung phòng, ngủ chung giường, đắp chung chăn với hân ta nữa chứ. À, bố mẹ nó định gao nấu thành com cho nó từ bỏ ý định quay về Canada đây mà.

Nhưng bố mẹ đâu biết nó đã có một điều khoản cấm sờ thân thể trong hợp đồng rồi. Hààà! Quả là người tính không bằng trời tính.

*

Cô vợ tôi đang xem tạp chí, có vẽ rất chăm chú, mái tóc rũ dài trong bộ pyjama lưng hình chú mèo Đôrêmon xanh lè cùng đôi dép bông hình Puca đỏ chóa. Trông cô bé chẳng khác mấy cô cháu gái năm tuổi của tôi, thế mà tôi lại thấy vợ tương lai dễ thương đến lạ.

- Em xem gì thế?

Tôi lại ngồi sát cạnh, cô bé có vẽ hơi giật mình khi thấy vậy.

- À, mấy cuốn tạp chí thời trang bên Canada em mang theo ấy mà.

- Áp áp... Anh buồn ngủ quá, ngủ thôi em!

- Em...

- Em định thức luôn à? Nên nhớ là khi ngủ cũng phải diễn đấy.

Vừa nói tôi vừa chỉ lên góc nhà nhằm trần áp tinh thần đang yếu dần của cô vợ.

- Phải thực hiện điều khoản một của anh đấy.

- Ừ!

Cô vợ từ từ nằm xuống, tôi với tay bật chiếc đèn ngủ. Cô bé có vẽ khá căng thẳng, nhắm tịt mắt lại, trông rất gượng ép.

Tôi thật sự không dám động đến cô bé, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên cô bé ngủ chung với đàn ông? Chẳng lẽ tụi trẻ bên Tây còn thua cả tụi trẻ Việt Nam hay sao? Hay tại vì cô bé ghét tôi nên mới thế? Tôi suy nghĩ một lát rồi lại xoay người vào vách tường, lòng chột buồn buồn xen lẫn thất vọng.

Cả đêm tôi không thể nào ngủ được vì sinh vật lạ nằm cạnh bên, cô bé quả là cực kỳ mất nết. Ngủ với người lạ mà cứ gác tay lên đầu tôi, rồi lại gác chân lên người tôi.

Tôi hết sức chịu đựng, đáng nhẽ chẳng có ý kiến gì. Chỉ tới khi tôi đang thiêm thiếp sau gần như cả đêm thức trắng thì cô vợ yêu thương ngay cho tôi một cái “bộp” ngay mặt, cánh tay nhỏ nhắn của cô bé đập thẳng vào chiếc mũi xinh đẹp của tôi.

Tôi điên lên xoay sang định hét vào mặt cho cô bé tỉnh dậy cho chừa cái tật xấu này nhưng khi tôi vừa xoay qua thì đôi môi đỏ mọng đang khép hờ của cô bé khẽ mỉm cười, cánh tay cô bé di chuyển từ mặt tôi xuống bụng tôi. Cô bé vòng tay sang ôm tôi rồi nép vào lòng tôi, thì thầm nhẹ nhẹ: “Em yêu anh”.

Tôi tệ thay, tất cả các động tác ấy đều được làm trong lúc đôi mắt cô bé nhắm nghiền, từ đó tôi có thể khẳng định cô bé đang MƠ. Chắc cô bé mơ được nằm cạnh anh chàng người yêu ở Canada, tôi bỗng nhiên cảm thấy bức dọc, toan đẩy cô bé ra khỏi người thì cô bé lại dụi dụi đầu vào ngực tôi như một chú cún con.

Quả thật làm sao một thằng đàn ông hai mươi lăm tuổi đang phải cố gắng nhẫn nhịn có thể từ chối những hành động như thế từ một cô bé cực kỳ dễ thương. Nếu chẳng ấy đã có tâm thì đây cũng có lòng, tôi vòng tay qua người cô bé, ôm thân hình nhỏ nhắn vào lòng, cả hai cùng ngủ một mạch đến gần tận trưa hôm sau.

Gần mười một giờ tôi tỉnh dậy với tiếng thét gần như muốn rung cả mặt đất...

Chương 6: Điều khoản 5

- Á... á... anh... anh... sao anh ôm tôi? Đêm qua tôi và anh nằm xa nhau lắm cơ mà! Sao giờ dính vào nhau thế này?

- Em làm gì mà hét lớn thế? Mới sáng sớm để chồng còn ngủ chứ.

Tôi lau bầu rồi quay sang ôm gối ngủ tiếp.

- Anh ngồi dậy cho tôi, phải làm rõ vụ lợi dụng này anh mới yên với tôi.

- Nay, tôi qua chính em ôm anh trước chứ ai, em ôm anh thì anh phải biết điều lịch sự mà ôm lại chứ.

Tôi bực mình ngồi phất dậy.

- Làm gì có chuyện đó, anh lại bịa ra để qua mặt tôi chứ gì?

- Vâng, thế tôi qua có người thế này này...

Vừa nói tôi vừa vờ mỉm cười quàng tay ôm gối, thì thầm “Em yêu anh” rồi dụi dụi đầu vào gối.

- Đấy, tôi qua em không ôm đâu, em chỉ làm thế thôi, giờ còn la hét với anh à?

- Nhưng... không được! Tôi phải đi gặp bố mẹ, tôi phải có phòng riêng, không thể như thế này mãi được.

- Khởi đi, họ về Canada rồi.

- Anh nói dối, họ không bao giờ về mà không có tôi.

- Tùy em thôi.

- Thế thì tôi sẽ gọi cho bố mẹ.

- Đồi số luôn rồi.

- Không thể nào...

Cô vợ có vẻ hoảng hốt, chắc đây là lần đầu bị bố mẹ bỏ lại nơi xa lạ cùng những người không quen biết nên cô bé sợ.

- Sao họ đối xử với tôi như vậy chứ, đưa tôi sang đây, bắt tôi ở chung với một kẻ không quen biết, bây giờ bỏ tôi lại, không nói với tôi một tiếng. Tại sao lại thế chứ? Hức hức...

A! Cô vợ khóc rồi! Làm sao đây, tôi chưa bao giờ gặp trường hợp như thế này. Từ trước đến giờ tôi chỉ làm người ta khóc chứ có dỗ dành ai bao giờ đâu.

- Thôi, em đừng khóc nữa. Anh...

Tôi chưa kịp nói hết câu thì cô vợ bỗng quắc mắt lên nhìn, trông rất giận dữ.

- Tại anh, chỉ tại anh, mọi chuyện đều từ anh ra. Anh đã có bạn gái rồi thì còn nhận lời thực hiện lời hứa đó với bố anh làm gì, để giờ tôi bị thế này đây. Nếu anh không nhận lời thì giờ tôi đã yên lành ở bên kia trái đất rồi. Anh có biết là tôi chưa ôm ai khác ngoài bạn trai tôi không? Giờ thì sao? Tại anh đấy, đồ xấu xa!

- Anh cũng đâu muốn vậy, chỉ vì bố anh ép.

Đây, phải nói dối thế để yên lòng người đẹp, lời nói dối ngu ngốc nhất quả đất chính là đây.

- Anh là đàn ông, sao hèn hạ thế! Bị bố ép một tí thì nằm phục dưới chân à? Bỏ cả bạn gái chỉ vì sợ bố mắng, đúng là đồ thối nát. Tôi nghiệp thay cho bạn gái anh.

Êh, thấy nhẹn thì làm tới hoài vậy à? Dám mắng cả tôi ư? Điên lên rồi đấy nhá, đã bảo là không có sức chịu đựng mà cứ thử thách thế à?

- Này! Tôi hèn hạ thế nào thì còn thua cô, từ Canada mà vẫn mò về đây, có cả bạn trai rồi mà vẫn thế thì còn bảo gì tôi.

- Anh... anh, anh là đồ tồi. Tránh xa tôi ra.

Cô vợ đẩy mạnh tôi ngã xuống giường rồi chạy vào phòng tắm. Trông thế mà cũng hung dữ gớm. Nhưng tôi có quá đáng không khi mắng cô bé trong lúc bị bỏ rơi thế này? Lúc này thấy cô bé khóc nhiều lắm. Mà thôi chẳng sao, dữ dần thế chắc chả hề hấn gì. Mà cô vợ hôm qua còn hiền lành dịu dàng, anh anh em em ngọt ngào lắm cơ mà. Sao hôm nay kỳ lạ thế nhỉ?

*

Nó lao vào phòng tắm vì sợ khuôn mặt đầm nước mắt của mình sẽ bị tên hèn hạ đó nhìn thấy. Hôm qua nó còn thấy hấn thật dễ thương khi chịu đồng ý hợp tác cùng nó trong vụ hợp đồng. Giờ thì nó thấy ân hận khi hợp tác với tên đó, một kẻ

hèn hạ, lợi dụng, dè cù.

Hắn biết gì mà nói chứ, nó chỉ sợ nó không làm theo lời bố thì mẹ nó lại giận. Rồi bệnh tim của mẹ nữa, nó thương mẹ lắm, không muốn mẹ đau buồn vì nó nên nó mới bỏ tất cả mà sang đây, để giờ nó lại bị tên đê tiện ấy hạ nhục. Nó ức lắm, ức đến phát khóc thế này đây.

Thật nhục nhã, nó chưa bao giờ ôm ai khác ngoài Ryan, cả hai chưa có gì với nhau ngoài những cái ôm, thế mà giờ thì sao? Nó ôm một gã đàn ông khác ngủ suốt cả đêm.

Giờ nó sợ quá, nó mất phương hướng rồi. Về Canada cũng không được vì bố nó giữ visa, trốn đi thì nó không có tiền, tiền nó được bố chu cấp qua thẻ. Tất cả đều do bố cung cấp cho nó nhưng giờ bố cách nó một vòng trái đất rồi. Làm sao bây giờ? Nó sợ quá, sợ những người lạ xung quanh nó, sợ vì nó không có người thân nào bên cạnh. Sợ lắm, sợ cô đơn, sợ sự xấu xa, lợi dụng, nó sợ nhất là gã ngoài kia.

Đúng rồi, nó sẽ gọi cho Ryan rồi kể cho anh ấy nghe tất cả. Lúc đầu nó chỉ bảo là sang thăm người thân, sáu tháng sau sẽ về. Nó phải kể sự thật cho Ryan nghe, rồi anh ấy sẽ sang đây đón nó về. Phải rồi, phải làm thế!

Nó bấm số của Ryan với tất cả niềm hy vọng nhưng đáp lại nó là giọng nói đều đều không cảm xúc: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Đây, niềm hy vọng mong manh của nó đã vụt mất, nó tức tưởi, ứ nghẹn ở cổ. Nó ngoác mồm ra khóc, khóc như chưa từng được khóc. Sao ai cũng bỏ rơi nó thế này!

Cô vợ ở trong phòng tắm đã gần ba mươi phút mà vẫn chưa thấy ra, tôi cảm thấy lo lắng thật sự.

- Shell à, em làm gì trong đây mà lâu thế? Em không sao chứ?

Vừa nói tôi vừa gõ cửa, tiếng gõ càng lúc càng dồn dập.

- Này, không sao chứ? Trả lời xem.

- Anh làm gì thế? Vào có một tí mà làm như cháy nhà vậy.

Cô vợ tôi bước ra với khuôn mặt lạnh tanh như lúc đầu gặp tôi ở sân bay.

- Thì anh sợ em có chuyện gì không hay.

- Cảm ơn, tôi không ngu đến mức thế đâu.

Gì cơ chứ, sao bây giờ là anh anh tôi tôi thế kia.

- Sao không như hôm qua?

- Như hôm qua là như thế nào?

- Thì gọi anh xưng em, ngọt ngào như hôm qua đây vợ yêu.

- Thôi đi, đó là chuyện hôm qua, hôm nay khác rồi.

- Là sao?

- Hôm qua còn bố mẹ tôi ở đây nên phải ngoan hiền, nói thật cho anh biết tôi không biết đến từ ngọt ngào đánh vắn sao nữa thì làm gì mà ngọt với anh. Có ngọt thì cũng không tới phiên anh đâu.

À, thì ra là thế, giờ trở mặt đây phải không? Cô cặn tính thì đây cũng cặn nghĩa.

- Được thôi, thế thì lời hợp đồng ra đây, thêm vào điều khoản cuối cùng của tôi là: Bên B luôn luôn phải gọi bên A là ANH và xưng là EM trong mọi hoàn cảnh, tình huống (kể cả khi đang buồn, đang giận hay đang trước mặt người yêu).

- Cái gì?

- Không muốn à, thế thì giờ tôi sẽ bảo với bố tôi là tôi muốn cưới cô ngay, chắc chắn bố mẹ cô sẽ đồng ý. Nói trước cô biết, trong tất cả các tình huống tôi luôn là người quyết định đây.

- Bố tôi chắc chắn sẽ không đồng ý, ông ấy không bao giờ cho tôi lấy chồng ở tuổi này.

- Thế cô nghĩ ông bố của cô dẫn cô về đây làm gì? Ngoan ngoãn nghe lời tôi đi, có khi lại có đường trở về với người yêu cô đây.

Chương 7: Ra phố

Shit! Cái gì mà cưới ngay, cái gì mà luôn là người quyết định, hần tướng hần là ai mà nói thế?

Nhưng nếu không thực hiện theo hần thì nó sẽ không yên thân, xung quanh không có ai đứng về phía nó cả, nó không có điểm tựa. Không thể làm bừa được. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, phải cố gắng nhịn nhục vì tương lai.

- Thế nào, suy nghĩ kỹ chưa? Có thêm điều khoản vào hợp đồng không thì bảo?

- Thêm thì thêm.

- Ok, vấn đề đã giải quyết xong, bây giờ anh thay quần áo, em cũng chuẩn bị đi. Chúng ta đi ăn.

Vợ tôi dữ thật, nhưng không sao, vào tay Minh Trí này rồi thì cạp cái cũng phải thành cún con thôi.

Tôi ngồi gõ nhịp chân ở phòng khách chờ vợ xuống. Gần một tiếng sau cô bé bước xuống trong mọi ánh nhìn ganh tị của đám hầu gái. Cô bé mặc chiếc áo tay ngắn màu đen với cổ áo trễ rất sâu cùng chiếc quần short ngắn màu trắng, vai đeo chiếc túi “big size” màu vàng chanh, chân đi giày Converse màu đen. Tóc cô bé hôm nay đánh xù xoắn phần trên, phía dưới thẳng nhẹ. Thật sự trông cô bé rất xinh, may là trông tôi cũng khá style với quần kaki đen thụng, áo T-shirt cùng màu đen và đôi Nike quen thuộc.

- Em diện lâu thật!

- Đi cùng người đẹp thì phải biết chờ đợi chứ, muốn nhanh thì kiếm em khác mà đi.

Hay nhỉ? Hôm nay còn biết trả treo với chồng. Loại này chắc cũng chẳng ngoan hiền gì đâu. Thú vị thật, vợ thế mới là vợ chứ, cái loại vâng vâng dạ dạ tôi ngán đến tận cổ.

*

Chúng tôi ăn sáng ở tiệm ăn khá nổi tiếng ở quận Nhất. Cô vợ của tôi thu hút mọi ánh nhìn từ khi bước vào quán. Từ những tên choai choai cho đến các ông lão trung niên, họ nhìn vợ tôi với ánh mắt thèm thuồng. Đặc biệt là đôi chân dài và

phần ngực trắng mịn của cô bé.

Bỗng dưng tôi cảm thấy ghét, ghét cách ăn mặc thu hút người khác của vợ, ghét cả cái ánh nhìn thèm khát của mấy tên ở đây.

- Em ăn gì?

- Em muốn ăn phở.

- Được rồi, cho anh hai tô phở nhé em!

Vừa bảo cô phục vụ tôi vừa cười, nụ cười tỏa nắng làm cô ta đứng hình mất mấy giây rồi mới vâng dạ chạy đi. Đây, tôi cũng thu hút lắm chứ bộ.

Mỗi khi vợ tôi cúi xuống ăn, phần áo lại nhấp nhô nửa che nửa hở làm mấy gã mắt nhìn không chớp, răng suýt cắn nhầm lưỡi.

- Sau này đi cùng anh đừng ăn mặc thế!

- Sao?

- Đừng mặc mấy loại áo trễ cổ và quần short ngắn, anh không thích.

- Mặc kệ em, ăn mặc sao là quyền của em.

- Em không thấy mấy thằng cha già đó nhìn em đến chảy vãi à?

- Họ nhìn mặc xác họ, đẹp mới nhìn chứ!

Quả là bực mình hết chỗ nói. Nếu còn một điều khoản chắc chắn tôi sẽ bắt cô bé ăn mặc theo ý tôi. Ăn mặc thế này như khoe cho cả thiên hạ thấy hết, tôi muốn những thứ này chỉ một mình tôi được nhìn thấy thôi. Tức thật, đã thế người ta bảo còn không nghe. “Đẹp mới nhìn chứ” - có mà sexy quá tui nó nhìn cho đã mắt chứ đẹp gì.

Ăn sáng cũng không yên, tôi ăn chẳng biết ngon là gì. Ngồi ăn mà cứ sợ áo cô bé lộ hết cả ra.

Từ trước đến giờ tôi rất thích con gái ăn mặc sexy, nhưng với cô bé này thì khác. Tôi cũng không biết cảm giác gì nữa, chỉ là như muốn độc chiếm riêng cho mình, không ai được phép động đến. Kỳ lạ thật! Hay tại vì sắp thành vợ tôi nên tôi thấy thế?

- Lát anh phải đến công ty làm việc, em ở nhà thích gì hay cần gì cứ bảo dì Hai

làm.

- Vâng!

Cô bé lại xoay ra nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe, có vẻ như khuôn mặt tôi xấu hơn mấy toà nhà cao ốc ngoài kia. Nhìn qua cửa kính xe tôi thấy cô bé rất đẹp, cả khi buồn cô bé cũng rất đẹp, có lẽ cô bé đang nhớ người yêu của mình. Đến bao giờ tôi mới được cô bé nhớ như vậy, đến bao giờ vị trí của tên đó trong trái tim cô bé mới dành cho tôi? Có phải chỉ sáu tháng nữa cô bé sẽ trở về nơi thật sự của mình?

Tôi cứ loay hoay với những câu hỏi đấy, về đến nhà lúc nào cũng không hay.

- Thôi anh đi đây, bye vợ nhé!

- Gớm! Đi luôn khỏi về cũng được chồng yêu nhá!

Nghe cô bé gọi là chồng yêu, người tôi lâng lâng khó tả, dù biết đó là mánh khéo nhưng tôi vẫn vui lạ thường, vui đến độ gặp ai trong công ty tôi cũng cười làm họ ngạc nhiên đứng nhìn chăm chăm

Chương 8: Sự thật

Nó ngồi ở nhà vừa xem tivi vừa ăn snack, chồng nó đi làm rồi. Thích thật, hẳn ta có việc để làm, nó thì chán chết, chẳng có cái gì để làm cả.

Lúc này ngồi trên xe cùng chồng, nó đã nghĩ về cuộc đời nó bây giờ và sau này. Nghĩ một cách thật sự nghiêm túc trong suốt mười tám năm qua.

Nó bực lắm, bực vì bố mẹ không cho nó biết lý do nó phải ở đây, trước khi bắt một người nào đó chết thì cũng phải cho người ta biết lý do vì sao phải chết chứ, thế mới được yên lòng. Đằng này, nó vừa phải tìm kiếm lý do chính đáng nhất là tại sao bố mẹ lại bỏ rơi nó, vừa tìm cách đối phó với gã chồng chết tiệt hằng ngày tìm mọi cách ăn thịt nó.

Điên thật, mỗi lần nó suy nghĩ nghiêm túc là nó lại đau đầu, người nó cứ dờ dờ ương ương thế đấy, không làm được cái gì ra hồn.

Nó đang ngồi suy nghĩ muốn nát óc thì cô hầu gái đem vào một lá thư.

- Thưa cô, có người gửi ạ!

- Ừ, cảm ơn!

Nó ngắm nghía lá thư, từ Canada gửi sang, không đề tên người gửi, ai thế nhỉ? Nó bóc vội thư.

“Toronto, ngày 1 tháng 8 năm 2009

Gửi con gái yêu quý của bố mẹ!

Chắc bây giờ con đang thắc mắc tại sao bố mẹ đem con về Việt Nam, bắt con ở cùng một người đàn ông xa lạ và bỏ con lại một mình? Thật sự bố mẹ xin lỗi con, xin lỗi con nhiều lắm con gái ạ!

Trong khoảng hai năm qua, bố đã chơi chứng khoán và thua lỗ rất nhiều. Công ty bố không thể trụ vững nếu không có sự giúp đỡ của bác Sơn.

Rồi vô tình bố nói về con trong một lần gặp mặt bác Sơn lúc bác ấy sang đây công tác. Bác ấy rất thích con, muốn ngỏ lời cho con trai bác ấy được làm quen với con. Nhưng lúc đó con còn nhỏ và bố biết con đã có bạn trai nên bố đã từ chối khéo, bác ấy muốn bố hứa là đến khi con mười tám tuổi sẽ đem con về Việt Nam

trong sáu tháng để tiện cho việc làm quen của hai đứa.

Đến bây giờ, bố không còn lý do nào để từ chối bác ấy và bố phải thực hiện lời đã hứa. Con à, có lẽ con đang trách bố lắm phải không, nhưng con là đứa con gái mạnh mẽ, bố mong con có thể vượt qua để giúp đỡ gia đình ta trong lúc khốn khó này. Sau đó con muốn từ bỏ người cha vô trách nhiệm này bố vẫn sẽ vui lòng. Sau sáu tháng nữa bố mẹ sẽ sang Việt Nam đón con về.

Con hãy cố gắng nhé! Yêu con nhiều, con gái của bố mẹ.

Ký tên:

Bố mẹ của con”.

Cái gì đây? Chơi chúng khoán, thua lỗ, được bác Sơn giúp, giờ phải trả ơn?

Nó đứng bất động, lá thư trong tay rơi xuống đất.

Hay thật! Cái này người ta gọi là đòi bố ăn mặn đòi con khát nước đây mà. Hy sinh vì gia đình ư? Loại này có được Tổ quốc ghi công không nhỉ? Hay đại loại cũng phải được ghi vào gia phả lưu truyền ngàn sau, con cháu đời đời nhớ ơn.

Bây giờ nó phải suy nghĩ, suy nghĩ xem nó nên làm gì khi biết được sự thật đau đớn này. Phải rồi, nó phải cố gắng không làm phật lòng họ, như thế họ sẽ vẫn cung cấp vốn cho bố nó làm ăn, bố nó phải làm ra tiền mới giúp mẹ nó khỏi bệnh được. Bệnh tim mà không có tiền thì sẽ chết, nếu nó không làm theo ý bố mẹ nó thì mẹ nó sẽ chết. Không được, phải làm theo bố, không thể để mẹ nó chết vì tính ương ngạnh của nó. Chỉ sáu tháng thôi, cố lên Shell, mày rất mạnh mẽ mà.

Chương 9: Bạn mới

Đã một tuần nay tôi vẫn chưa dám làm gì cô vợ ngoài việc mỗi đêm thường sờ má và môi cô bé. Quả thật nhiều lần tôi đã không kiềm chế nổi đến độ suýt hôn trộm cô bé, nhưng bằng tất cả nội công thâm hậu của mình tôi đã tránh được hành động đen tối ấy.

Mỗi đêm nằm ngủ cạnh vợ là một lần thử thách sự kiên cường của tôi. Tôi dám cá là thằng đàn ông nào nhìn thấy vẻ mặt khi ngủ của vợ tôi cũng sẽ không kiềm chế nổi. Từng đường nét trên khuôn mặt cô bé, từ đôi má, cánh mũi cho đến đôi môi, tất cả đều rất hoàn hảo. Tôi sợ khuôn mặt đầy quyến rũ ấy đến nỗi mỗi khi ngủ tôi chỉ được nằm ở một thế duy nhất là xoay lưng vào vách tường bên kia để tránh đôi môi mọng đỏ đầy mê hoặc.

Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại thế? Nếu là những cô gái trước đây, tôi sẽ quay sang vồ lấy họ, rồi xong việc thì chỉ cần quăng vài xấp “vé xanh” là xong chuyện nhưng đối với cô bé này lại khác. Tôi luôn muốn giữ gìn cho vợ mình, luôn muốn điều đó sẽ do cô bé tự nguyện chứ không phải do tôi bắt ép. Thật kỳ lạ, có phải tôi yêu cô bé rồi không nhỉ?

Nếu khi xưa anh không bận tâm bao lời nói

Nếu khi xưa anh không lặng thinh trong niềm nhớ...

- Alô, tao đây! Gì thế Việt “Còi”?

- Đi bar không, anh tao mới mở. Toàn hàng xinh tươi, trông sướng mắt lắm.

- Tên gì?

- Flower.

- Bar gì tên nghe kinh thế?

- À, flower là chỉ các em xinh tươi như hoa đấy, cha này sao chậm tiêu thế không biết.

- Thôi, nhường các em gà mờ ấy lại cho tụi mày đấy.

- O, hôm nay có bão hả Trí?

- Thằng này, anh đây có cô em đảm bảo chú mày nhìn xong sẽ ngất ngây như

người đu dây.

- Góm, “máy” chạy tốt à?
- Mà chỉ được có mấy chuyện đó là hay, không phải cái đó, cái khác cơ.
- Thế tôi nay đem đến cho tụi tao chiêm ngưỡng em mà nhá.
- Tao thì sao cũng được, chỉ chờ ý người đẹp thôi.
- Ok. Flower quận Ba, mười giờ đêm nay. Đến được thì đến.
- Ok, bye.

*

Nó đang nằm đọc sách mà tự dưng thấy lạnh sống lưng kinh khủng. Hay ai lại ganh tị nhan sắc nó mà chửi xiên chửi xéo nó nữa rồi. Thế đấy, đẹp cũng khổ lắm chứ bộ.

*

Lão già Trí xấu xa hôm nào cũng đi làm tới mịt mới về, còn nó chỉ cần ăn ngủ rồi chơi. Nó thấy nó ngày càng vô dụng làm sao ấy, nó muốn được đi làm, được tiếp xúc xã hội giống chồng nó. Nó muốn có bạn bè, muốn đi chơi, muốn làm tất cả như một người bình thường chứ không phải một con búp bê vô dụng suốt ngày phải ở trong tủ kính.

Hay nó đi xin việc làm, rồi đi làm, rồi có tiền mua những thứ nó thích và có những người bạn Việt Nam dễ thương. Đúng rồi, nó sẽ đi xin việc làm, nhưng mà nó biết làm gì nhỉ? Bán hàng? Không được, nó không giỏi tính toán, đặc biệt là khoản tính nhảm. Chạy bàn? Không được, từ trước giờ nó có làm việc đó đâu. Gia sư? Cũng được đấy, nếu vậy nó sẽ dạy tiếng Anh. Trình tiếng Anh mười tám năm của nó chắc cũng đủ để kiếm ra tiền.

Có tiếng xe, chắc lão Trí về.

- Vợ ơi, anh về rồi nè!
- Ghê quá, xịch ra một tí.
- Thôi không đùa nữa, lát chúng ta đi bar nhé. Anh của thằng bạn mới mở, đến ủng hộ giúp nó.

- Bạn anh thì anh đi đi, bắt em theo làm gì. Em không ưa mấy nơi ồn ào đấy.

- Em sao thế, điều khoản thứ nhất của anh: Không được làm anh mất mặt.

Tôi vờ găm gù.

- Đi thì đi, động tí là điều khoản điều khoản.

- Chuẩn bị đi vợ, xinh xắn một tí cho đẹp mặt anh nhé!

- Biết rồi, mệt quá!

Cô vợ tôi leo lên phòng điện gần hai tiếng sau mới đi xuống.

- Đi được chưa?

- Em mặc thế đi hả?

- Thì sao?

- Sexy thế, định vừa đi cùng chồng vừa lừa tình trai tơ à?

- Anh hâm đấy hả? Thế này sexy gì, đi bar thì phải mặc thế này chứ!

Ừ, quả thật bộ quần áo cô bé mặc không hề sexy tí nào nhưng tôi lại không thích.

- Bà Hai, đem cái áo khoác dài cho vợ tôi.

- Vâng thưa cậu chủ.

- Mặc vào đi.

- Để làm gì? Đi bar đem áo khoác làm gì?

- Anh bảo mặc thì mặc, nhanh lên.

Tôi bực mình hầm hè với cô bé.

- Nhanh lên đi.

Không biết ông này ăn trúng gì mà điên dữ vậy, tự dưng người ta mặc đẹp thế này thì bảo là sexy rồi còn nổi cáu vô lý nữa chứ. Đúng là vừa điên vừa khó hiểu.

- Ê đây nè Trí đại gia ơi, đây nè cu!

Vừa vào đến cửa thằng Việt “Còi” đã hú át cả tiếng nhạc.

- Wow, em mày xinh tươi quá, “hái hoa” đâu mà chất lượng thế mày?

Thằng Việt vừa nói mắt vừa đảo liên hồi từ đầu đến chân cô bé.

- Vợ tao đây, cảm mày đừng đến.

- Trí ơi! Sao tao nghe mát phần phật thế này, hôm nay giông lớn mày nhỏ, vào tới tận bar.

- Vợ thật đấy thằng kia, không đùa đâu.

Tôi thì thâm vào tai thằng Việt

- Thật à? Không chém gió chứ cu?

Thằng bạn mắt tròn tròn, há mồm nhìn tôi.

- Thật một trăm phần trăm.

- Ôi, thế tội các em hoa ở đây quá, mát một môi lớn rồi. Tội quá, anh Trí đại gia có vợ rồi các em ơi!

- Cái mồm be bé tí, vợ tao nghe giờ.

- Ờ ờ, sợ vợ sống lâu mày nhỉ! Hôhôhô!

- Em ơi em tên gì thế?

Thằng Việt lại cất cái tiếng eo éo như vịt đực hỏi cô bé.

- Em tên My, rất vui được gặp anh.

Vừa nói cô bé vừa mỉm cười duyên khiến bọn thằng Việt “Còi”, Tuấn “Ú”, Minh “Lạnh” chao đảo như say sóng.

- Mày ơi, vợ mày chói quá tui tao đỡ không nổi.

- Chuyện, wife của anh mà em.

- Ủa còn thằng Phong đâu?

- Nó bận chuyện gì đó nên không tới được.

- Thằng đấy, anh em hạp mặt mà không đến là sao?

- Tao đâu biết, nó là thế đấy, thích gì làm chả ai quản được.

Thằng Việt vừa nhai chóp chép miếng trái cây vừa lia mắt sang hỏi cô bé với giọng đều không chịu được.

- Trông em xinh quá, bao nhiêu tuổi rồi em?

- Mười tám ạ!

- Trí ơi, sao mày hái hoa bé thế, làm bừa là bóc lịch nhà đá như chơi đấy. - Nó ghé tai hỏi nhỏ tôi.

- Có làm đâu mà sợ.

- Gì nữa? Sao hôm nay mày đem toàn tin shock cho anh em thế. Chưa làm gì à? Không giống tác phong của mày.

- Tin hay không tùy mày.

- Thế nhường cho tao đi, tao iu em này rồi.

- Mày dám đụng đến tao giết mày.

- Đùa tí làm gì ghê thế đại ca.

Sau đấy tụi thằng Việt chỉ “tám” chuyện cùng vợ tôi, đúng là một lũ trọng sắc khinh bạn, thấy gái đẹp thì bu quanh, bỏ tôi ngồi một mình.

Trông bọn nó nói chuyện có vẻ rất vui, chốc chốc lại thấy thằng Việt cười hô hô hay thằng Tuấn “Ú” vỗ đùi bành bành.

Tôi bực bội quay mặt đi hướng khác tía vài em xinh tươi trong quán, nhưng cũng không quên xem chừng cô vợ giữa đám dê già gạo cội.

Đột nhiên tôi thấy tụi nó bắt cô bé uống một cốc rượu lớn, trông có vẻ như chúng đang thực hiện kế hoạch chuốc say như vẫn thường làm với một vài em thỏ con trong quán.

- Này, sao chơi xấu bắt người đẹp uống cốc lớn thế!

- À, em mày thua tụi tao trong trò oẳn tù tì nè, bị phạt là đúng rồi.

- Đưa đây, tao uống thế vợ tao.

- Wow, Trí nhà ta hôm nay có tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân kìa tui bây.

Tụi nó cười khả ồ chọc quê, nhưng tôi vẫn uống. Trong vòng hai tiếng chơi oản tù tì, chúng tôi đã uống gần hết hai chai rượu mạnh loại lớn. Cô vợ thua liên tục nên gần như chỉ một mình tôi uống đồng rượu đó. Cảm thấy không thể tiếp tục nữa, tôi giả vờ say ngất ngưỡng, tuy mất hình tượng một tí nhưng còn đường thoái lui.

Cô vợ dìu tôi ra đón taxi. Ngồi trên xe, tôi ngả người sang vợ, dựa vào cô bé và ngủ. Cảm giác lúc này sao nhỉ? Sợng run cả người, vai cô bé vừa mềm lại vừa mát, mỗi lần tôi hắng giọng ho khục khục, cô bé lại vuốt nhẹ ngực tôi. Thật sự là cho tôi qua hết đêm nay rồi bắt tôi chết tôi cũng cam lòng.

*

Gần hai mươi phút sau nó và chồng nó cũng về được đến nhà, nhờ bà Hai nên tụi nó đã leo lên được tới tận giường một cách an toàn. Ông chồng già ham hố của nó say đến mức không thấy đường đi, nó bực đến điên người. Mỗi lần hắt ho nó lại lo muốn chết, chỉ sợ phóng uế bừa bãi. Nhìn cái mặt lúc ngủ của hấn xem, trông mà muốn đấm cho một phát.

Đúng rồi! Sao không lợi dụng lúc hấn ngủ mà hành hạ nhỉ? Nghĩ là làm, nó nhảy phóc lên người hấn, ngồi chễm chệ trên bụng dùng hai tay bấu vào mặt hấn ra sức đập đầu hấn xuống gối, vừa đập vừa hét:

- Ra oai này, bắt bẻ này, dê cụ này, khó ưa này... bla bla...

Sau mỗi từ “này” của nó là một tiếng đệm bup, bup, bup, rồi bup. Hàng chục tiếng bup phát ra liên tục cùng tiếng mắng chửi của nó.

Được một lát nó lăn quay ra giường thở hỏn hển.

- Đầu gì mà nặng gớm thế không biết.

*

Cô vợ của tôi ác thật, đã ngủ chung giường đắp chung chăn thế rồi mà còn đầy dọa tôi như vậy. Không phải tôi nói khoản đầy dọa thể xác mà là cái kiểu cô bé đang ngồi trên người tôi lúc này. Thật đau đớn, cô bé đang mặc đầm, một chiếc đầm chính hiệu thế nhưng hành động gì lạ vậy? Cô bé ngồi trên bụng một thằng đàn ông đang-say-và-đang-cố-gắng-kiềm-chế.

Tôi cũng không biết phải làm gì nữa. Kiềm chế hay vật ngay cô bé ra giường và làm cái chuyện gì đó mà ai cũng biết là cái chuyện gì đó? Vợ tôi thích thử thách

thật, đã bảo là không có sức chịu đựng rồi mà cứ thử thách hoài là sao?

Cuối cùng tôi phải vận động tất cả các dây nơon thần kinh chạy ngay về não để áp đảo thứ ý nghĩ xấu xa kia. Nhưng một chút men rượu còn sót lại đã hạ gục tất cả, tôi vừa định chồm lên người cô vợ để... thì cô bé đổ vật ra giường thở hổn hển có vẻ rất mệt mỏi sau màn hành hạ thể xác và lí trí tôi.

Amen, có Chúa chứng giám là tôi đã thở phào nhẹ nhõm đến mức nào khi chưa làm gì đến thân thể cô bé.

Nằm nghỉ được chừng năm phút cô vợ lại xoay sang chọc ngoáy... khuôn mặt tôi. Cô bé sờ má tôi, môi tôi, rồi cả mũi tôi, mỗi lần tay cô bé chạm vào da thịt thì người tôi như có luồng điện chạy liên hồi từ não xuống chân, từ chân lên não.

- Con trai gì mà da mịn thế, giống con gái quá đi!

“Đâu vợ, manly chết người thế này, giống con gái cái gì?”

- Ôi xem môi này, môi cá trê giống Thị Nở hààa!

“Điên à, Thị Nở quái gì ở đây? Đôi môi nóng bỏng bao cô thêm khát đấy.”

- Xem cái mũi này, eo ôi, mũi tẹt dí trông xấu chết được!

“Đùa hử, mũi dọc dừa như Tây mà bảo tẹt.”

- Anh này, nếu em muốn đi làm có được không anh?

“Cái gì? Đi làm cho thằng khác nó dụ mất à? Không được, ở nhà đi, anh dư sức nuôi em mà.”

- Em muốn đi làm, muốn có bạn, muốn được bạn rợn như anh, em không muốn là búp bê vô dụng.

“Đi làm cho mệt thân, có bạn làm gì cho nó dụ dỗ, ở nhà chăm lo cho chồng chưa xong mà còn đòi bạn bịu, búp bê sượng chết còn muốn gì nữa.”

- Em sẽ đi dạy tiếng Anh ở trung tâm Anh văn, ngày mai em sẽ đi xin việc làm.

“Đã nói là không cho đi làm mà, ở nhà phục vụ chồng.”

Nhớ anh dù em ở bên ai, mà sao anh ơi lòng đau khôn nguôi

Vì tình ta chia đôi giờ mình đã xa nhau rồi

Trong tim này em đang cay...

- Hello! Who's calling? Oh my God! Ryan, I miss you so much. Do you know?...

Ryan? Ai thế? Gì mà nhớ nhiều lắm? Hay người yêu cô ấy?

Khôn kiếp, tôi muốn ra ban công để nghe xem cô bé nói gì quá. Tại sao không ở trong này mà nói, ra ngoài kia để trốn chồng tâm sự với trai à? Tuy trong lòng rất tức giận nhưng tôi cũng mơ hồ nhận ra một mối nguy hiểm lớn đang dần đến gần.

- Anh này, em có chuyện muốn nói.

Chúng tôi ngồi ở bàn ăn, vợ tôi đang ngược mắt chờ đợi sự phản ứng của tôi.

- Chuyện gì?

- Hôm nay em sẽ đi xin việc làm và...

- Và gì nữa?

- Hai tuần sau bạn trai em sẽ bay sang đây, có lẽ vào giữa tháng này.

- Chuyện đó là của cô, nói với tôi làm gì.

- Thì em chỉ nói thế cho anh biết mà chuẩn bị thôi.

- Tôi thì chuẩn bị làm gì, cô lo mà đón tiếp người yêu của mình đi. Lát nữa cô bảo anh Dũng đưa đi xin việc làm. Tôi phải đến công ty sớm.

Nói rồi tôi xách cặp đi ra thật nhanh, tôi đi làm sớm hơn mọi ngày chỉ là để trốn tránh, trốn tránh thực tại rằng người đàn ông mà vợ tôi yêu đang đến, đang đến và cướp cô bé rời khỏi tôi. Cũng phải thôi, tôi đâu là gì giữa họ, là một thằng vô duyên chen giữa cuộc sống hạnh phúc của hai người họ hay là một ông chồng hờ để làm tròn bổn phận về lời hứa giúp bố.

Sao tôi thấy trong người khó chịu thế này, cổ họng đắng thế này. Tôi nên buông xuôi để mọi thứ trở về vị trí như nó đáng phải thế hay đứng lên giành lại, giành lại thứ được gọi là tình yêu và hạnh phúc kia? Liệu nó có thuộc về tôi hay chỉ là một thứ xa xỉ mà không bao giờ tôi với tới?

*

Làm gì mà tôi tôi cô cô thế kia, người ta có lòng tốt nói cho nghe, vậy mà làm gì góm thế. Mới sáng sớm nhìn mặt hán đã thấy xui xẻo rồi, biết vậy lúc nãy chẳng nói

gì.

- Anh Dũng ơi, nhà mình có xe gắn máy không nhỉ? Đi xin việc làm mà đi bằng xe hơi thì kỳ quá.

- Vâng có thưa cô, nhưng để trong gara lâu quá nên hơi bẩn, để tôi rửa lại một tí.

- Vâng, nhanh nhanh giúp em nhé!

- Vâng cô chủ đợi lát ạ!

May là cái mặt hăm tãi của tên Trí không làm mất niềm lành của nó, cuối cùng thì nó cũng được nhận vào làm với chức vụ giáo viên dạy tiếng Anh cho trẻ em ở trung tâm ISJ. Công nhận con trai Việt Nam ai cũng khôi ngô tuấn tú cả, điển hình như cái ông quản lí nó đây. Đẹp trai hơn cả ông Trí già, bởi vậy nhân viên xinh đẹp thì phải có quản lí khôi ngô nó mới phù hợp chứ. Hình như ông ấy tên Phong thì phải.

Do lớp học nó phụ trách thiếu người nên nó vào dạy luôn. Nó thích các bé lắm, xinh xắn đáng yêu ghê. Bỗng nó mơ đến những đứa bé của nó và Ryan, nhất định chúng cũng sẽ đáng yêu và dễ thương thế này. Ôi sao nó yêu Ryan thế, nó mong hai tuần nhanh nhanh trôi qua để nó được gặp Ryan, ôm Ryan, ngửi mùi hương của anh ấy.

*

- Bà Hai ơi có cơm chưa? Cháu đói quá!

Nó về nhà với cái bụng kêu ròn rột.

- Dạ thưa cô chủ hôm nay có bà và các em cậu chủ lên thăm cậu chủ nên đồ ăn vẫn chưa làm xong ạ!

- Bà nào?

Nó vừa hỏi vừa ngơ ngơ vào nhà.

- Dạ là bà ngoại của cậu chủ ạ!

- Ai vậy bà Hai?

Nó nghe tiếng người lạ trong nhà vọng ra.

- Dạ là cô chủ, vợ chưa cưới của cậu chủ ạ!

- Đâu, bà gọi nó vào đây cho tôi xem.

- Vâng ạ... mời cô chủ.

- Ồ... h... Dạ!

Nó tiến vào nhà với vẻ lo sợ, nghe giọng có vẻ là một cụ bà khó tính đây, giọng chưa lẽ thế kia chắc giống phù thủy nhỉ? Eo ôi, ghê quá!

Cộc... cộc... cộc!

- Vào đi.

- Dạ cháu chào bà ạ!

Cảnh tượng gì thế đây, một bà già ngồi trên ghế bành quay lưng về phía cửa sổ, một đám trẻ con đứng xếp hàng sau lưng cũng quay lưng về cửa sổ. Trông họ rất hình sự và kỳ bí.

- Bà ơi...! Cháu chào bà ạ...! Bà ơi!

Vừa gọi nó vừa tiến lại gần, nó vừa chạm phải vai bà cụ thì...

- Hù...

- Á á á...

- Hàààà... hàààà... hàààà...

Đám trẻ con và bà cụ đồng loạt tháo mặt nạ ra. Nó nằm té xỉu, đám trẻ con đeo mặt nạ quỷ, còn bà cụ thì đeo nguyên cái mặt phù thủy bự thiệt bự.

- Bin lại đỡ chị dậy... con có sao không cháu dâu yêu quý của ta?

- Dạ... dạ không sao ạ!

Nó vượt vội vài giọt mồ hôi lấm tấm, bà của tên Trí có khác, màn chào hỏi cũng khác người thường.

- Xin giới thiệu với chị đây là bà ngoại của anh Trí.

Thằng bé lớn nhất đám con nít loắt choắt chống nạnh nói lớn.

- Còn đây là bé Su - năm tuổi. Đây là cu Bo - sáu tuổi anh của bé Su. Đây là bé Na - năm tuổi. Đây là cu Bi - năm tuổi và cuối cùng là em cu Bin - bảy tuổi.

- Ồ... ờ...

- Thế còn chị, chị là ai?

- Chị là... là bạn gái của anh Trí.

- Thế anh Trí là của chị à?

- Ừm!

- Bà nội ơi, con ứ chịu, con muốn anh Trí là của con, của con cơ, huhuhu.

Con bé Su giãy lên đành đạch, khóc âm ỉ.

- Ngoan nào bé Su, con còn nhỏ không lấy anh Trí được, anh Trí thích người lớn như chị đây. Hiểu không con?

- Thế con lớn thì anh Trí là của con phải không bà?

- Ừ, của con.

- Thế thì cho chị mượn anh Trí đại ca đẹp trai của em đây, đến lúc em lớn chị phải trả lại cho em. Nhớ đó nghe, phải trả anh Trí lại cho em đấy.

Con bé giương đôi mắt to mọng nước lên nó thách thức.

- Ừ, đợi đến khi bé Su lớn chị nhất định sẽ trả lại.

Nói thế chứ trong bụng nó cười thầm: “Tới đó anh Trí đẹp trai của em thành ông cụ mất rồi.”

- Chị ơi, chị xinh quá, chị tên gì ạ?

Con bé Na cười tít mắt hỏi nó.

- Chị tên My.

- Chị My, chị My là bạn gái của đại ca. Thế mình gọi là gì anh Bìn nhỉ?

- Anh Trí mình gọi là anh Trí đại ca, thế chị My thì mình gọi là... gọi là gì ta... À, gọi là chị My sư tử.

- Có đúng không?

- Đúng mà, anh nghe trên phim người ta hay gọi thế.

- Aaa, chị My su tí... Chị My su tử...

- Ê bé Na, em gọi sai rồi, là chị My su tí chứ không phải phải chị My su tử.

- Ủh, thì chị My su tử... tí ạ!

Cạch cạch...

- Anh Trí về kìa, anh Trí... anh Trí...

Đám trẻ con ào xuống như giặc, bà chỉ nhìn nó cười.

- Thôi, chúng ta xuống ăn cơm đi con.

- Vâng ạ!

Trông bà đẹp lão lắm, không như trí tưởng tượng của nó. Bà có vẻ hiền và vui tính nữa, thích thật! Tên Trí xấu xa thế sao có một người bà tốt vậy nhỉ? Chẳng bù cho nó, chưa bao giờ được thấy mặt ông bà.

Nó và bà đi xuống lầu thì đã thấy tên Trí tay ôm đứa này, tay bế đứa kia. Hình như chúng rất thích hẳn thì phải.

- Bà! Bà lên đột ngột thế, sao không nói con về thăm bà, bà lên đây làm gì cho mệt ạ?

- Một gì con ơi, cách có mười cây mà làm như ta ở tận đâu tận đâu không bằng. Ta dẫn tụi nhỏ lên thăm con với vợ của con, ta muốn xem mặt cháu dâu tương lai. Trông xinh xắn dễ thương lắm, con biết chọn đấy Trí.

- Con mà bà!

- Anh Trí, sau này Su lớn anh Trí phải bỏ chị này đây. Anh Trí của mình Su thôi!

Bé Su vừa nói vừa nép vào lòng tên Trí, vẻ mặt làm nũng trông yêu không chịu nổi.

- Ủ, anh Trí yêu nhất là bé Su nè.

- Em nữa... bé em với anh Trí... em muốn bé cơ...

Tụi nhỏ bắt đầu lao nhao lớn nhón cả lên.

- Thôi từ từ anh Trí bế, giờ các con phải cho anh Trí ăn nữa chứ.

- Ăn cơm thôi đàn em của ta.

- Yeah yeah! Ăn cơm thôi...

Oh man! Trông tụi nhỏ giờ như đám giặc cỏ, tên Trí này đã hai mươi lăm tuổi rồi mà làm như trẻ con lắm ấy. Nhí nhố trông kinh thể không biết.

Bữa cơm ồn ào bát nháo cũng đã kết thúc, bà rất thích nó, gấp thức ăn cho nó liên tục làm tên Trí ganh tị đỏ cả mắt. Chuyện, nó xinh tươi dễ thương quá mà, ai cũng gấp thức ăn cho nó, chỉ có bé Su đứng về phía tên Trí già đó thôi. Chồng nó đúng là trẻ không tha già không bỏ.

Sau màn ăn uống, cả nhà cùng xem tivi, mấy đứa trẻ quăn lầy tên Trí không thôi. Hắn nằm thì tụi nhỏ nằm, hắn ngồi thì tụi nhỏ ngồi, hắn đi thì tụi nhỏ đi, trông như hình với bóng.

- Anh Trí mỗi lưng không em đâm bóp cho anh Trí nha?

- Ủ đâm bóp cho anh đi.

- Em đâm lưng.

- Em bóp chân.

- Em bóp tay.

Thằng Bin, Bi, Bo đều có “sở” để làm, chỉ còn bé Na và Su đứng nhìn nhau.

- Em xoa bóp đầu cho anh Trí.

Bé Na hí hửng vì khám phá mới của mình, nó cười tít chạy lại xoa đầu xoa mũi tên Trí, chỉ còn con bé Su đứng mặt mếu phát khóc. Bỗng nó tỉnh hẳn, nó nhảy phóc lên sofa.

- Thế em bóp hông cho anh Trí.

Tụi trẻ con, kể cả bà và nó cùng cười nghiêng ngả vì sự vô tư của bé Su, chỉ có tên Trí là ngượng mặt đỏ như gấc. Hắn lè nhè cái gì đấy rồi gãi đầu đi lên phòng. Tụi nhỏ thấy vậy cũng lon ton chạy theo. Nó nhìn theo tụi nhỏ mà tự cười một mình. Chợt bà nhẹ nhàng hỏi nó:

- Con không yêu thằng Trí của bà phải không?

- Dạ... bà hỏi gì lạ thế ạ?

- Thôi con đừng giấu bà, nếu con yêu nó thì chắc chắn lúc nãy trong bữa cơm con sẽ không hời hợt với thằng Trí thế.

Quả thật nó ngạc nhiên đến độ cứng đờ, sao bà biết nó hời hợt với tên Trí nhỉ? Lúc nãy trong bữa cơm nó có làm gì gây chú ý đâu? Tại sao thế nhỉ?

- Nếu con yêu nó thì lúc nãy khi ăn cơm con sẽ quan tâm tới nó, gấp thức ăn cho nó, hỏi nó có ngon miệng không. Kể cả khi nó vừa đi làm về, bà đã thấy con không hề hỏi nó có mệt không. Đó không phải là biểu hiện của hai người sắp lấy nhau. Ta nói có đúng không?

Bây giờ thì nó cứng cả miệng, sau khi nghe bà hỏi nó mới hiểu hết câu “Gùng càng già càng cay” là thế nào.

- Nếu bà biết rồi thì con cũng xin nói thật. Thật ra con và anh Trí chỉ đóng kịch thôi ạ...

Suốt đêm đó nó và bà ngồi tâm sự với nhau, nó nói cho bà nghe việc nó miễn cưỡng sống với Trí như thế nào, nó kể cho bà nghe tình yêu của nó với Ryan ra sao... Nó kể cho bà nghe nhiều lắm, thậm chí cả những chuyện từ trước tới giờ nó chưa bao giờ kể cho ba mẹ nó nghe.

Ngược lại bà kể cho nó nghe về Trí và cuộc sống của Trí từ trước khi nó đến. Bà kể cho nó nghe chuyện Trí đã ăn chơi trác táng như thế nào, chuyện Trí đã cố gắng nỗ lực để không làm bố thất vọng ra sao, cả chuyện Trí phải chịu thiệt thòi thế nào khi cuộc sống không có mẹ từ nhỏ...

Bà kể với nó, nó nghe, nó hiểu rồi nó thấm. Thấm từng cái cảm giác của Trí, nó như là Trí sống lại từng khoảnh khắc đau buồn của hắn. Tự nhiên nó thấy người đàn ông này không như nó nghĩ, anh ta thật mạnh mẽ, thật kiên cường, nhưng cũng thật yếu đuối và tình cảm. Rồi nó buồn ngủ, gục vào vai bà và ngủ. Cảm giác rất yên bình và dịu dàng, một cảm giác nó chưa từng có bao giờ. Nó ngủ và nó mơ, mơ thấy mình yêu, mình sống, mình có những đứa con xinh đẹp cùng một người đàn ông. Nhưng người đó không phải là Ryan, không phải Ryan, mà đó là... đó là... TRÍ.

Chương 10: Đau

- My này, em không sao chứ?
- À, em không sao!
- Uống đi cho tỉnh táo, em có tâm sự à?
- Dạ không có đâu anh, em làm gì có tâm sự.
- Nếu có thì nói ra cho nó nhẹ lòng.
- Ừm, cảm ơn anh!
- Về điều gì?
- Tách cà phê này.

Vừa nói nó vừa nâng tách cà phê lên và cười với Phong. Đây là sếp nó, có dễ thương và tinh tế không? Phải chi ông Trí già được một nửa như sếp nó thì tốt quá.

Nó đi làm được mười hôm rồi, chỉ còn bốn ngày nữa thôi tình yêu của nó sẽ ở đây, ở cạnh nó mọi lúc mọi nơi. Nghĩ đến mà thấy sướng cả người, nhưng dạo này nó cũng mệt mỏi với ông chồng già của nó lắm. Từ ngày nó thông báo tin Ryan sẽ bay sang thì hẳn ta đổi tính hẳn, sáng thì đi miết, tối về thì hằm hè, to tiếng với nó, trông có vẻ cộc cằn dữ tợn hơn trước đây nhiều. Tại sao thế nhỉ? Mà thôi, mặc xác hẳn ta, giờ đối với nó Ryan vẫn quan trọng hơn.

*

Tôi ngồi ở công ty mà lòng nóng như lửa, cảm giác lúc nào cũng bức tức. Gặp ai trong công ty tôi cũng quát tháo khiến họ sợ đến xanh cả mặt.

Từ ngày biết tin bạn trai sẽ bay sang đây, vợ tôi tươi tỉnh hẳn, lúc nào cũng cười, cười tít cả mắt mới bức chứ. Chẳng biết tên kia đẹp trai đến cỡ nào mà vợ tôi mê thế nhỉ? Đã sống chung với nhau gần một tháng, chẳng lẽ cô ấy không có một tí tí tình cảm gì với tôi? Ít nhất cũng phải rung động một chút trước vẻ lịch sự và điển trai của tôi chứ? Đằng này... hình như càng sống cùng tôi cô ấy càng rời xa tôi hơn, khoảng cách giữa chúng tôi ngày càng lớn hơn?

Và bây giờ thứ mà tôi sợ nhất đang đến gần, đây là lần đầu tiên tôi biết sợ một cái gì đó và cũng là lần đầu tiên tôi bế tắc, không tìm được một con đường nào để

giúp tình yêu của mình. Tôi chỉ biết ngồi đây tự trách bản thân yếu hèn ngu ngốc mà thôi.

*

Hôm nay là ngày nó vui nhất từ khi về Việt Nam, nó dậy sớm lắm, cứ loanh quanh chuẩn bị. Ryan sẽ đáp máy bay vào lúc chín giờ nhưng sáu giờ nó đã dậy. Nó muốn mình thật đẹp, thật tươi tắn để khi gặp nó, Ryan sẽ không buồn lòng về việc phải bỏ nó bơ vơ ở đây.

Bó hoa hôm qua nó đặt người ta cũng đã đem tới, mọi thứ nó đều đã chuẩn bị xong, giờ chỉ còn việc tìm người đưa nó đến sân bay nữa thôi. Nhưng là ai bây giờ? Anh Dũng về quê từ hôm qua rồi, giờ chỉ còn mỗi chồng nó rảnh. Có nên nhờ hán không nhỉ? Chắc không sao, vợ chồng hờ thôi chứ có phải thật đâu mà sợ.

- Anh Trí này!

- Chuyện gì?

- Anh có thể đưa em ra sân bay đón Ryan được không?

Sao không trả lời chứ. Hay không muốn đi?

- Anh không cần lo, chỉ cần anh đưa em ra thôi, chúng em sẽ tự đón taxi về. Và lại Ryan cũng cần thuê khách sạn nên...

Sao im thin thít thế kia, không muốn à?

- Thôi, nếu anh không rảnh thì em tự đón taxi vậy.

- Ai nói với cô là tôi không rảnh, đợi một lát.

*

Cái gì cơ chứ? Shit! Cô bé bảo tôi cùng đi đón người tình ư? Lại còn tìm cách đuối khéo tôi nữa chứ, tôi đi cho hai người muốn làm gì thì làm à? Đừng có mơ! Hôm nay phải làm cho ra ngô ra khoai mới được. Hón ha hón hỏ, người yêu đến tận nhà tìm cơ mà, không vui mới lạ.

- Anh chạy nhanh tí đi, trễ giờ rồi kìa.

- Này, có biết là chạy nhanh nguy hiểm lắm không?

- Mọi hôm anh chạy như ma đuối đấy thôi, sao hôm nay như rùa bò thế kia?

- Mọi hôm khác, hôm nay khác, giỏi thì lên mà chạy.

- Không nói với anh nữa, chạy nhanh lên giùm đi.

Nhìn cái mặt kia, muốn gặp người yêu quá rồi chứ gì? Còn dám lớn tiếng nói này nói nọ với tôi nữa à? Đã thế đây chạy như sên bò cho xem.

- Tại anh đấy, hỏng hết việc của người ta.

- Người yêu của cô chưa tới đâu, làm gì rồi cả lên thế.

Đây là lần thứ hai tôi phải đứng đón người ở sân bay một cách miễn cưỡng thế này. Ghét thật! Tôi không muốn thế này, không muốn nhìn người con gái mình yêu trong tay kẻ khác, không muốn thấy cô bé cười đùa với tên con trai khác ngoài tôi. Không muốn, không muốn tí nào.

- Anh Trí này, anh... anh...

- Chuyện gì?

- Nếu anh không muốn chờ thì cứ về trước, trông anh có vẻ mệt rồi thì phải.

À, giờ thì muốn đuổi đi để có không gian riêng tư hả?

- Được thôi, tôi cũng chẳng muốn đứng đây cản trở chuyện yêu đương của hai người.

Tôi đang làm gì đây? Không, tôi muốn ở lại. Tôi muốn giữ người mình yêu, muốn cho tên kia biết rằng cô bé giờ đã là của tôi, muốn đâm vào mặt tên kia vì tội dám sang đây để đưa vợ tôi đi.

Nhưng... tôi có lý do gì để ở lại cơ chứ, có lý do gì để nói đó là người yêu của tôi, có lý do gì để đâm vào mặt gã đàn ông kia. Bởi vì tất cả đều không thuộc về tôi, sự thật là cô ấy chưa bao giờ thuộc về tôi, chưa bao giờ.

Mặc dù không thể đứng cạnh cô ấy nhưng tôi vẫn quan sát được mọi thứ, tôi chui vào xe và dùng ống nhòm xem vợ tôi, cô ấy đang ngồi ở hàng ghế ngoài hành lang và mỉm cười, nụ cười thật đẹp. Nụ cười đó bao giờ mới thuộc về tôi? Bao giờ ý nghĩ của em mới hướng về tôi, hay tôi chỉ là một kẻ ngoài lề nhìn em vui vẻ cùng gã đàn ông khác?

Chợt tôi thấy cô ấy đứng dậy rồi gọi tên ai đấy. Một tên con trai khoảng hai mươi, hai một gì đấy, trông rất đẹp trai không thua gì tôi. Hắn mỉm cười tiến về phía vợ tôi, họ có vẻ rất vui, cô ấy ôm và hôn má tên kia. Tôi thấy đầu nóng lên,

điên thật! Có ai như tôi không, lén lút nhìn vợ ôm hôn kẻ khác mà chẳng làm gì được. Rồi hai người họ lên xe ra về, tôi vội vã lái xe theo sau. Được khoảng mười lăm phút họ ghé vào một khách sạn, tuy biết đó là thuê phòng cho tên kia ở nhưng tôi vẫn khó chịu.

Tôi ở ngoài đợi mà lòng như lửa đốt, họ làm gì trong đó lâu thế? Liệu hán có lợi dụng vợ tôi không? Đến lúc gần như tôi không chịu nổi nữa thì họ bước ra và lên xe đi tiếp. Tôi lao theo mà chẳng cần suy nghĩ, không hề biết rằng tôi sắp phải thấy cảnh mà tôi không nên thấy.

*

Cả hai thuê xong phòng thì anh ấy muốn nó dẫn đi thăm thành phố. Nó đưa anh đến khu giải trí, đi lượn phố, đi ăn món ăn Sài Gòn, nói chung là những thứ nó biết được về Việt Nam sau vài lần đi chơi cùng các chị ở trung tâm mà nó làm. Chơi gần cả ngày thì cả hai đi hóng mát ở ven thành phố. Chọn nơi đẹp nhất gần bờ hồ, cả hai ngồi và xem mặt trời lặn. Cảnh vật và Ryan làm nó “say”, nó chợt thấy Ryan sao đẹp thế, đẹp hơn cả cảnh vật trước mắt. Đột nhiên Ryan nhìn thẳng vào mặt nó.

- Shell này, anh có chuyện muốn nói với em.

- Chuyện gì vậy anh?

- Chúng ta... chúng ta chia tay em nhé!

Cái gì thế này? Ryan... anh ấy vừa nói gì thế? Nó có nghe nhầm không?

- Anh... anh nói gì thế?

- Anh biết anh nói như vậy sẽ khiến em rất đau lòng, nhưng thật sự anh nghĩ chúng ta không thể yêu nhau được nữa. Anh đã có người yêu mới rồi, anh không muốn có lỗi với em nên bay sang đây và nói cho em biết sự thật. Anh xin lỗi!

Đau, đau quá! Trái tim nó đau quá, nước mắt nó chảy dài. Nó không thở được nữa. Ai giúp nó với, ai nói cho nó biết đây không phải là sự thật, chỉ là mơ thôi phải không? Chỉ là mơ thôi mà.

- Anh... đừ... ng... đ... u... à... thế...

- Không, Shell, đó là sự thật. Anh rất tiếc phải nói với em điều đó. Anh xin lỗi!

Đi rồi, tình yêu của nó đi rồi, anh ấy bỏ nó đi rồi, đi thật rồi. Tại sao thế? Xin anh quay lại đi, nói với em tất cả chỉ là đùa và anh vẫn còn yêu em.

- Ry... a... n...

Anh ấy đi rồi, không quay lại xem nó như thế nào dù chỉ một lần. Tim nó đau quá, nước mắt nó rơi càng lúc càng nhiều, nước mắt hay tim nó đang rỉ máu thế này. Mặn quá! Đắng quá! Đau quá! Ai cứu nó với, giúp nó thoát khỏi đây đi!

Nó nấc lên từng tiếng, nước mắt nhòe cả cảnh vật. Nó khóc đến độ không kịp thở, đau quá Ryan ơi, tim nó đau quá!

Rồi nó thấy, nó thấy một người con trai dìu nó đi, giúp nó thoát khỏi nơi đau khổ đây.

Nhưng... không có mùi của Ryan, đó không phải là Ryan của nó, không phải người là nó mong chờ. Ai thế này? Ai thế? Lên tiếng đi, nói cho nó biết mọi chuyện không phải là thật, nó chỉ đang mơ thôi. Mọi chuyện không phải thế, nó đang mơ thôi, mơ thôi phải không?

Chương II: Ryan

Mưa... ngày đầu tiên tôi đến Việt Nam, sau khi nói chia tay em, tôi đã quay lưng đi bỏ em một mình nức nở với hai hàng lệ rơi.

Mưa... ông trời đang khóc cho sự ngu ngốc của tôi hay khóc cho cuộc tình dang dở của chúng ta?

Em đau? Anh cũng đau lắm, trái tim như bị dao cứa, ứa máu... Khi nói chia tay em anh đã cố nói thật nhanh, thật trôi chảy. Không muốn để em biết trái tim anh đang chảy máu, nó chảy máu, nó kêu gào. Anh xin lỗi vì phải nói dối em. Bởi vì sự thật là anh còn yêu em, yêu em rất nhiều. Nhưng anh phải ra đi, ra đi để cả hai ta hạnh phúc.

Quay lưng đi, nghe em gọi yếu ớt tên anh, nhưng anh không thể... không thể quay lại vì anh sợ. Anh sợ quay lại rồi thì sẽ không đi được nữa, anh sợ khuôn mặt đầm nước mắt của em, sợ ánh nhìn trách móc, giọng nói ngọt ngào tha thiết của em. Anh yếu hèn lắm phải không em?

Bây giờ anh ngồi đây ngắm mưa rơi. Nhớ lại kỷ niệm ngày xưa khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên. Cũng mưa rơi em nhỉ, anh nhớ tim anh đã loạn nhịp khi thấy em, cô bé với mái tóc dài, đôi mắt to, đang nép mình run rẩy vì lạnh. Từ giây phút đó anh biết anh đã tìm được nửa kia thật sự của mình.

Rồi chúng ta yêu nhau, nhẹ nhàng êm ái. Lúc nào em cũng lú lo, cười đùa. Có em anh thấy cuộc đời mới tuyệt vời làm sao! Anh yêu em, rất nhiều, nhiều hơn những gì em biết.

Nhưng tình yêu không phải là tất cả em ạ! Anh cứ ngỡ chúng ta sẽ yêu nhau, sẽ thành vợ thành chồng, sẽ có những đứa con xinh đẹp và một cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng tất cả đã vụt tắt khi anh biết... một sự thật...

Dinh dong! Dinh dong!

- Ra ngay đây... Ồ... cháu chào bác ạ!

- Ừm, chào cháu!

- Bác vào nhà ngồi chơi ạ!

Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy bố của em đến tận nhà.

- Bác đến đây có việc gì không ạ?

- Thôi, bây giờ ta vào vấn đề chính luôn cháu nhé?

- Vâng, bác cứ nói!

- Thật ra như cháu đã biết, con gái ta sang Việt Nam trong vòng sáu tháng để thăm người thân...

Tôi bắt đầu cảm giác bất an.

- Thực chất đó chỉ là lời ngụy biện của ta dành cho nó, sự thật nó sang đây để lấy chồng...

Xoảng... Chiếc cốc trên tay tôi rơi xuống đất, vỡ tan. Lấy chồng? Cái gì cơ chứ? Chúng tôi đang yêu nhau, rất vui vẻ và hạnh phúc cơ mà?

- Lý do? Cho cháu biết lý do vì sao Shell phải lấy chồng khi chúng cháu đang yêu nhau và bác cũng biết điều đó.

- Ta rất tiếc... Ta sẽ cho cháu biết lý do vì sao ta phải làm điều đó.

Ông ta trầm ngâm, rít một hơi xì ga rồi từ tốn:

- Thật ra gia đình ta không giàu như cháu nghĩ. Mấy năm gần đây ta chơi chứng khoán và thua lỗ rất nhiều, lúc đó có một người bạn thân của ta biết tình trạng khốn khó này nên đã giúp đỡ ta với điều kiện... ta phải gả con gái cho con trai của ông ấy.

- À, tôi hiểu rồi, thì ra ông vì tiền mà bán cả con gái của mình. Tội nghiệp cho bạn gái tôi khi phải có người cha như ông.

Tôi cười nửa mép khinh bỉ người đàn ông mà trước đây tôi từng xem như một thần tượng.

- Không phải, nếu không vì tình trạng bệnh tim của mẹ con bé ngày càng trở nặng thì ta cũng không đến bước đường cùng như thế. Con cũng biết đấy, bệnh tim cần nhiều tiền... Nếu mẹ con bé không bệnh thì có chết ta cũng không làm chuyện đó.

- Vậy bây giờ ông đến đây nói với tôi những chuyện này để làm gì?

Tôi thấy tim thất lại, tay bóp chặt, cố kìm nén tất cả cảm xúc hỗn độn lúc này.

- Ta đến đây chỉ muốn nói với con... Hãy từ bỏ Shell đi, coi như đó chỉ là giấc mơ và kết thúc mọi chuyện ở đây để không phải đau khổ sau này, vì sau sáu tháng nó sẽ phải lấy chồng và không bao giờ quay về đây nữa.

- Nếu vậy thì ông đến đây không thấy vô ích sao?

- Ta biết tính của nó, chắc chắn nó sẽ tìm mọi cách liên lạc với con, ta mong con hãy dứt khoát với nó.

Ông ta chìa trước mặt tôi tờ giấy nhỏ.

- Đây là vé máy bay đến Việt Nam, con có thể bay lúc nào cũng được. Mong rằng con sẽ sớm quyết định.

Tôi đau đớn. Tại sao vậy chứ? Tại sao người hy sinh phải là tôi và em? Tại sao phải là tình yêu của chúng ta?

Tôi ôm mặt khóc, giọt nước mắt của một thằng đàn ông bất lực trước tình yêu của mình, bất lực vì không bảo vệ được người con gái mình yêu.

Tôi phải làm sao đây? Tôi sẽ đến Việt Nam và mang Shell chạy trốn hay phải hai tay dâng em cho kẻ khác?

Nếu tôi bỏ trốn cùng em thì liệu tôi có thể sống bình yên?

Còn nếu tôi dâng em cho kẻ khác thì tôi sẽ ra sao đây? Có lẽ tôi sẽ đau khổ đến chết.

Nhưng tôi phải quyết định, một quyết định đúng đắn và không ích kỷ. Tôi không thể chỉ vì tình yêu của mình mà khiến gia đình em sụp đổ. Hy sinh tình yêu của tôi có thể giúp được gia đình em thì có lẽ tôi nên... từ bỏ.

Một người đau khổ có thể giúp ba người hạnh phúc và cứu được một người thì việc tôi từ bỏ có đáng là gì. Nỗi đau này sẽ dần dần nguôi ngoai theo thời gian, mong rằng bên kia trái đất em hiểu cho tôi.

Chương 12: Kể thứ ba

Vợ tôi ở lì trong phòng đã hai ngày hai đêm. Cô bé không ăn không uống, không nói năng gì. Hình như là cũng không ngủ, chỉ vì một thằng oắt con mà đau khổ đến thế ư?

Không thể được, không thể để như thế này mãi được.

- Em đi ra ngoài cho anh, em xem bộ dạng của em lúc này đi. Chia tay rồi thì thế này sao? Chia tay thì chết hay sao?

Tôi lôi xềnh xệch cô bé đứng dậy, cô bé như không còn chút sức lực nào nữa. Nhìn đôi mắt vô hồn mọng nước của cô bé mà tim tôi đau thắt. Tại sao thế, chỉ vì hấn mà em có thể sống không ra sống chết không ra chết như thế sao?

- Em tỉnh lại đi, hấn chia tay em rồi, chia tay em rồi, em hiểu không? Hấn không yêu em, hấn bỏ rơi em. Em tỉnh lại cho anh, trở lại tươi tỉnh vui vẻ như trước đi. Anh xin em!

Tôi lay mạnh cô ấy, mong rằng một chút cố gắng của tôi có thể khiến cô ấy thức tỉnh.

- Mất rồi, hết rồi! Anh ấy chia tay em rồi, chia tay em rồi... không một lý do... tại sao thế chứ... hức hức...

Cô ấy lại oà lên khóc, đôi vai gầy run lên, từng cơn từng cơn. Tôi ôm cô ấy vào lòng, những giọt nước mắt nóng hổi chảy dài trên vai tôi. Tôi cứ ngồi im nhìn cô ấy khóc. Làm gì đây khi người con gái mình yêu đang khóc vì một kẻ khác? Tôi lặng lẽ ôm vợ, hy vọng chút hơi ấm của tôi sẽ giúp cô ấy vơi bớt được nỗi đau trong tim.

Cô ấy khóc cho đến khi mệt lả và gục trên vai tôi. Nhẹ nhàng đặt vợ nằm xuống giường, tôi ngắm nhìn cô ấy. Gầy quá, đôi má không còn phúng phính như lần đầu gặp nữa. Khuôn mặt xanh xao, khóe mắt vẫn còn ướt nước.

Tại vì tôi, vì tôi chen ngang cuộc sống hạnh phúc của cô ấy, vì tôi mà cô ấy đau khổ thế này. Tôi phải làm gì giúp em đây? Phải làm gì để em hạnh phúc đây?

*

Nó ngồi thừ trong phòng, nhìn cảnh vật qua cửa sổ. Nó đã ngủ cả một ngày để bù cho hai đêm thức trắng. Bây giờ nó vẫn chưa tin Ryan chia tay nó, như một giấc mơ

vậy. Mọi việc diễn ra nhanh quá, vượt ngoài tầm kiểm soát của nó.

Nó đã từng nghĩ rằng Ryan rất tuyệt vời, anh ấy sẽ không vì nó ở xa mà phản bội nó. Nó từng nghĩ anh ấy khác những người đàn ông xung quanh nó.

Nhưng Ryan, anh ấy thật tâm thường, tâm thường như bao người khác, vẫn không chiến thắng nỗi cảm giác cô đơn khi không có nó bên cạnh, vẫn không thể dùng tình yêu để chứng minh cho nó thấy.

Nó còn định dùng sáu tháng này để thử thách Ryan và nó cũng tin tưởng rằng Ryan sẽ vượt qua được.

Nhưng không ngờ, chưa đầy một tháng anh ấy đã thay đổi, chia tay nó một cách không thương tiếc.

Giờ nó thấy khinh thường, ghê tởm đàn ông. Ai cũng tồi tệ và xấu xa, nó sẽ không bao giờ đặt niềm tin vào ai nữa. Đau một lần đối với nó là quá đủ.

Nó đã suy nghĩ kĩ. Nó sẽ không dành nước mắt, tình yêu của mình cho một con người tồi tệ như thế. Nó sẽ sống vui vẻ, hạnh phúc để cho anh ta biết rằng không có anh ta nó vẫn sống tốt. Ngày mai nó sẽ đi làm, vẫn sẽ bình thường, có lẽ bọn trẻ và công việc sẽ giúp nó tươi tỉnh hơn là nằm suốt ngày ở nhà thế này.

*

Tôi ngạc nhiên khi thấy vợ bước xuống lầu với diện mạo hoàn toàn khác xa hôm qua.

- Em...? Hôm nay lạ thế?

- Lạ gì?

- Sao hôm nay không ngủ li bì hay khóc bù lu bù loa trên phòng như hôm qua.

- Em như thế này anh không thích à?

- Không phải vậy, nếu em hiểu ra rồi thì tốt. Ăn sáng đi, lát anh đưa đi làm!

- Đừng đi xe hơi nhá!

- Ừ, đi xe máy!

Vợ tôi đã bình thường trở lại rồi, vui thật! Đúng là phụ nữ, hôm qua còn um sùm khóc lóc, hôm nay đã phấn chấn bình thường.

Đây là lần đầu tiên tôi đưa vợ đi làm, từ trước đến giờ tôi chỉ mãi lo lắng về bạn trai cô bé nên chưa bao giờ xem thử cô bé làm việc ở đâu. Lần này phải xem xét kỹ nơi vợ làm việc mới được, nếu có quá nhiều thanh niên trai tráng ở đấy thì chắc chắn tôi sẽ không cho cô ấy đi làm nữa. Vừa thoát đại nạn nên phải biết giữ gìn một tí chứ.

*

- Thôi đưa em đến đây được rồi, anh quay xe về công ty đi.
- Nhưng em phải đi bộ một quãng đấy.
- Em muốn đi bộ cho khỏe người, nằm ở nhà mấy hôm như sắp chết ấy.
- Ừm, em đi cẩn thận.
- Vâng ạ!

Vợ nói thế nhưng tôi vẫn lén chạy theo sau, dù gì tôi cũng chưa biết nơi làm việc của cô ấy.

Vợ tôi có vẻ đã khá hơn rất nhiều, cô ấy rải những bước dài trên phố, thật sự rất đẹp, tràn trề nhựa sống tươi trẻ.

Rồi vợ tôi đi vào một tòa nhà lớn, hình như là “Trung tâm ngoại ngữ ISJ”. Chợt vợ tôi đứng nói chuyện có vẻ rất thân mật với một người đàn ông, trông tên này quen lắm. Tôi cố gắng nheo mắt, hướng tầm nhìn ra xa để soi kỹ người đàn ông đấy.

Tôi thấy rồi, thằng Phong, đó là thằng Phong. Đúng rồi! Tôi quên mất Phong, thằng bạn chí cốt của tôi đang làm quản lý ở đây.

Tôi cứ tưởng nó nghỉ làm từ lâu rồi chứ, cái tính lông ngông như nó mà làm ở đây lâu hơn hai tháng thì quả là chuyện lạ. Nhưng không sao, có nó ở đây thì tôi yên tâm là vợ tôi sẽ không bị kẻ nào cuốn hút. Tôi cũng không cần theo dõi, quan sát vợ làm gì nữa cho tốn sức... Tôi vui vẻ lái xe quay về công ty, không biết rằng có những thứ chắc chắn sẽ xảy ra mà mình không ngờ tới.

Nó đang ngồi trong văn phòng chờ tới tiết dạy.

- My này!
- Chuyện gì vậy anh?

Nó ngạc nhiên ngược mắt nhìn sếp Phong.

- Anh muốn hỏi là tối nay em có rảnh không?
- Vâng em rảnh, có gì không anh?
- À, ừm, tối nay có một vị phụ huynh muốn gặp chúng ta để bàn bạc về một học sinh đặc biệt, cô gái đó cần giáo viên bản ngữ dạy cấp tốc để đi du học Anh.
- Ý anh là em sẽ dạy học sinh đó?
- Ừ, nếu em muốn.
- Được thôi, em cũng muốn dạy thử người lớn xem thế nào.
- Quá tốt, tối nay bảy giờ đúng tại nhà hàng Bonjour nha.
- Vâng em biết rồi.

*

Thật tuyệt, tôi đã mời được cô ấy đi ăn tối, dù là ăn cùng đối tác nhưng như vậy cũng là quá tuyệt vời. Tôi đã chuẩn bị kỹ tất cả theo kế hoạch, tối nay chắc chắn tôi sẽ ghi điểm với cô ấy.

Từ khi gặp cô ấy ngay lần đầu tiên ở văn phòng tôi đã thấy xao xuyến trước nét đẹp như thiên thần đó. Mỗi lần cô ấy cười tim tôi rung lên, cả thân hình như không kiểm soát được. Chỉ cần cô ấy là bạn gái tôi thì từ bỏ tất cả tôi cũng bằng lòng.

Sao tôi hồi hộp thế này! Tối nay tôi phải thật lịch sự và điềm đạm, không thể lỗ mãng được. My lớn lên ở phương Tây nên sẽ rất thích một người đàn ông lịch thiệp và manly. Chuyện này quá đơn giản bởi kinh nghiệm của gái cũng đủ để tôi hoàn thành nhiệm vụ tối nay.

*

Nó về nhà nhưng đầu óc vẫn không thể không lo nghĩ về việc tối nay, đây là lần đầu tiên nó đi gặp đối tác. Nó phải ăn mặc thật tử tế, nói năng thật dễ thương. Nhưng đáng lo nhất là chồng nó, làm sao với hắn đây?

- Em sao thế? Mặt đăm chiêu vậy?
- Sao cơ?
- Thôi nhanh vào ăn cơm đi, đói chết.

- Anh ăn một mình đi.
- Em nói gì? Không ăn là sao?
- Anh làm gì gằm lên thế. Em đi gặp đối tác, sẽ ăn ở nhà hàng Bonjour. Bảy giờ em đi, anh khỏi đưa, em đi taxi.
- Không, lát anh sẽ đưa em đi.
- Em đi làm ăn chứ có phải đi chơi đâu mà phải đưa, anh vừa vừa phải phải thôi chứ!
- Làm ăn cái quái gì, dạy học mà gặp đối tác gì chứ?
- Này, anh có thôi đi không? Anh không được phép xâm phạm đời tư của em, anh rõ chưa! Em cũng phải có đời tư chứ. Cái gì anh cũng đòi quản lý thì sao em chịu nổi.
- Em làm gì mà lớn tiếng thế? Giờ còn lớn tiếng với anh à? Em đi chơi với thằng nào hả?
- Anh im đi. Em làm gì mặc em.
- Nó cảm thấy bức khùng khiếp, hấn là cái gì mà đòi quản lý nó chứ? Nó ghét tên chồng già này quá. Nó cứ đi đấy, làm gì được nó nào.
- Em đi thật đấy à?
- Chồng nó cứ nói, nó không thềm nghe mà cũng chẳng thềm nhìn. Mới quát vào mặt người ta xối xả mà giờ vờ như quan tâm lắm.
- Sao không trả lời anh?
- Chồng nó kéo tay nó lại.
- Bỏ ra, anh làm gì vậy?
- Nó cố giãy giụa khỏi đôi tay rắn rỏi của chồng nó. Nhưng sao nó không thể nào nhúc nhích được thế này.
- Buông em ra, anh làm gì thế? Buông ra!
- Khi nào em đồng ý để anh đưa đi thì anh mới bỏ ra.
- Anh điên rồi!

Chương 13: Giận

Không khí trong xe im lặng đến đáng sợ. Vợ tôi mặt hầm hầm, cô ấy bực thì tôi cũng bực. Tôi bực, tôi điên, tôi ghen. Đi gặp đối tác gì mà mặc đầm voan hở trước hở sau, mỏng đến độ trong suốt thế kia? Cô bé không biết là cô bé quyến rũ như thế nào sao?

- Đến rồi, em vào đi, anh đợi ở đây. lát anh đón em về.

- Cái gì? Anh có bị hăm không đấy? Đi gặp phụ huynh học sinh mà anh làm như là đi học mẫu giáo không bằng vậy? Anh về đi, em tự biết đường về.

- Không, anh sẽ đón em về, em đừng lằng nhằng nữa.

- Anh... Được, anh cứ đợi ở đây đi.

Làm sao cô bé biết được tôi lo sợ đến mức nào. Tôi sợ cô bé đẹp quá, tôi sợ cô bé sẽ bị người khác lợi dụng khi không có tôi bên cạnh. Tôi phải bảo vệ vợ, bảo vệ tình yêu của tôi.

*

Hay lắm, lần này nó sẽ cho hấn biết tay, muốn đợi à? Đợi tới sáng luôn nhé!

- Hi My, đây này!

- Vâng, em chào anh!

- Xin giới thiệu với em đây là bác Liên, mẹ của chị Lan.

- Vâng. Cháu chào bác ạ! Em chào chị!

- Nghe Phong nói cháu là My, giáo viên bản ngữ từ Canada sang phải không?

- Vâng ạ, cháu là My.

- Chào em, chị là Lan. Chị hiện đang làm người mẫu. Chị muốn bồi dưỡng thêm tiếng Anh để khoảng sáu tháng nữa sang Anh.

- Vậy giờ chúng ta vào vấn đề chính luôn nha...

- ...

- ...

Sau tiếng rười nó cũng kết thúc được buổi nói chuyện và ăn uống cùng học viên mới. Chị Lan - học viên của nó, đúng là người mẫu có khác. Thật sự chị ấy rất xinh, đáng chuẩn không chê vào đâu được. Nhìn lại nó xem, tũn thân ghê gớm.

- Này My!

- Gì vậy anh?

- Chúng ta đi tăng hai nha. Được không? Coi như phần thưởng cho anh vì đã giúp em nghỉ phép được ba ngày an toàn.

- Hì hì, ok. Phần thưởng này có vẻ thiệt cho anh đấy.

- Muốn đi cùng người đẹp thì phải chịu thiệt một chút chứ.

Mỗi lần nói chuyện cùng sếp, nó đều cảm thấy rất thoải mái như đang trò chuyện cùng bạn bè ở Cannada vậy. Nhắc đến Canada nó lại nhớ Ryan, nỗi đau nó cố đè xuống giờ lại trỗi dậy.

- Em sao vậy?

- À, không có gì. Chúng ta đi đâu bây giờ?

- Xem phim hài. Đạo này trông mặt em bí xì hà!

- Vâng thưa sếp!

Nó vờ chào kiểu quân đội, sếp cười ngất ngưỡng, cốc đầu nó một cái.

- Khoan đã, chỗ này còn cửa nào ra ngoài nữa không anh, như cửa sau hay cửa phụ gì đấy?

- Để làm gì? Cửa chính sao không đi?

- À, tại vì... mà anh nói trước đi, có cửa khác không?

- Có, nhưng để làm gì?

- Tuyệt, let's go!

Nó cười ranh mãnh, kéo tuột Phong đi với khuôn mặt ngơ ngác.

Nó đi chơi gần cả đêm với Phong, đi xem phim, đi dạo, đi ăn các món ven đường

Sài Gòn. Vui không thể tả, vui đến nỗi nó quên rằng đang có một người đang chờ đợi và lo lắng cho nó.

Gần mười hai rưỡi nó mới lết về nhà.

Ding dong ding dong...

- Cô chủ, sao cô về muộn thế? Cậu chủ lúc nãy rất tức giận đấy!

- Thôi chết, anh ta có nói gì không?

- Cậu chủ tức giận lắm, bảo là cô về sẽ cho biết tay.

- Anh ta đâu rồi ạ?

Nó xanh mặt, nuốt nước bọt đánh ực.

- Dạ, đợi cô lâu quá cậu ấy đi ngủ rồi.

- Phù, may quá! Thôi, cháu lên phòng đây.

Nó nhẹ nhàng leo lên từng bậc thang, đẩy cửa nhẹ vào phòng. Nó cố gắng không phát ra một tiếng động nào dù là nhỏ nhất.

- Đi chơi với trai giờ mới mò về đây à?

- Hà? Anh chưa ngủ sao?

Nó hốt hoảng đến mức run cả người, giống như con mèo ăn vụng bị bắt quả tang.

- Cô mong tôi ngủ để trốn vào trốn ra cùng bò cho dễ à?

Chồng nó ngồi bật dậy.

- Cô có biết lúc nãy tôi đứng đợi bao nhiêu tiếng không? Gần năm tiếng đồng hồ đấy! Gặp đối tác, gặp đối tác hay gặp bò của cô thế?

Tên già chết tiệt đấy nói với giọng mỉa mai hết mức có thể. Bây giờ nó không thể nào chịu được nữa.

- Đây, anh đừng thấy tôi làm thỉnh thì lần tới! Đúng, tôi đi gặp đối tác đấy, rồi tôi đi chơi đấy, tôi đi chơi với bạn trai đấy. Anh tưởng là chồng hờ của tôi thì muốn mắng gì mắng muốn quản gì quản hả?

- Cô nói cái gì?

Chồng nó đột nhiên đứng dậy, ép sát nó vào tường, hai tay hấn bóp chặt lấy hai tay nó.

- Cô lặp lại cho tôi nghe, cô đã đi với ai đến giờ mới về hả?

- Tôi...

Nó sợ đến cứng cả họng, đôi mắt hấn đỏ ngầu. Hai tay hấn bóp chặt lấy tay nó, đau không chịu nổi.

- Tôi bảo cô nói, nói...

Chồng nó rít lên từng tiếng qua kẽ răng.

- Tôi đi cùng sếp, anh làm gì mà hét lên thế?

- Sếp cô là thằng nào, sếp mà dẫn nhân viên đi tới tận đêm hôm thế này à?

- Sếp tôi là ai anh không cần biết, bây giờ anh làm ơn bỏ tay tôi ra, anh đang làm tôi đau đấy.

Đôi mắt long lên sòng sọc, chồng nó hất tay nó ra rồi quay lưng bước ra ngoài, sập cửa một cái rầm làm nó suýt rụng tim.

- Làm cái gì mà ghê thế! Đi có một tí mà làm như tận thế hay sao ấy!

Nó vừa xoa xoa tay vừa lăm bầm móng gã chồng không bình thường của mình.

- Mà sao hấn giận dữ vậy? Thật sự bức lảm hay sao? Mình có lỗi gì đâu? Thôi mặc xác hấn, mai lại cười hì hì ấy mà.

Nó vô tâm đến mức không biết rằng đêm nay sẽ có một người mất ngủ, đêm nay sẽ có một trái tim đau.

Sáng, nó uể oải ngồi dậy. Đây là lần đầu tiên sau gần hai tháng ở Việt Nam nó ngủ mà không có tên Trí bên cạnh. Kể cũng buồn thật nhưng biết làm sao được. Chẳng nhẽ giờ bắt nó ra ngoài kia năn nỉ hấn ư? Không đời nào, nó có làm gì sai đâu.

- Bà Hai ơi, sáng nay ăn gì thế ạ?

- Dạ bánh mì trứng.

Nó bước xuống lầu đã thấy tên Trí ăn gần hết phần của hấn.

- Này không đợi em à? Háu ăn thế?

Nó vờ đùa đùa mỉm cười duyên cùng chồng nó, bù cho những lời không hay tới qua. Dù gì nó cũng có một phần xiu xiu lỗi.

Im lặng.

Chồng nó vẫn thản nhiên ăn, không có một chút gì gọi là thành ý đáp lại nó. Bực, không muốn giảng hòa thì thôi, xem ai giận dai hơn ai nào.

*

Tôi ngồi văn phòng nhớ lại chuyện đêm qua, tôi và My đã hẹn hò cùng nhau. Tuyệt vời, nhớ lại vẫn còn thấy ngọt ở tận đáy lòng.

Rình rình rình...

- Tao đây, gì vậy?

- Tao đang buồn, qua bar Flower của thằng Việt cùng tụi tao giải sầu coi.

- Ok.

Tôi vội lấy chiếc áo khoác, đi nhanh ra cửa.

- Hi anh Phong, đi đâu vội vậy?

- My, may quá. Đi chơi cùng anh không?

- Đi đâu ạ?

Tôi kéo tay cô ấy đi nhanh.

- Đi bar.

- Mới sáng sớm đi bar gì anh?

- Thôi đi đi, lát biết. Tôi muốn đưa cô ấy ra mắt tụi thằng Việt và Trí, chắc chắn tụi nó sẽ ganh tỵ mà xem.

*

- Phong, tụi tao đây nè!

Chúng tôi bước nhanh lại phía thằng Việt. Tôi vừa kéo ghế cho My thì thằng Việt

mắt tròn mắt dẹt.

- Trời! My ở đâu ra thế?
- Ô! Anh Việt, sao anh ở đây vậy?
- Thì bọn anh rủ thằng Phong đến đây mà.
- Thế mày và My quen nhau à?
- Ủ, em này là vợ chưa cưới của thằng Trí mà.

Tôi còn chưa kịp hiểu gì thì thằng Trí từ trong quầy rượu bước ra với hai chai rượu lớn. Thằng Trí vừa nhìn thấy My thì mặt biến sắc.

- Trí, lâu rồi không gặp. Khỏe không?
- Bình thường thôi, ai đây?
- Mày đùa với tao à, thằng Việt mới nói với tao đây là vợ chưa cưới của mày.

Tôi nói ba từ “vợ chưa cưới” mà lòng quặn đau. Tại sao thế? Sao em không nói với tôi em là người đã có chủ, để bây giờ tôi đã trót đem lòng yêu em?

- Biết vậy thì tốt, vậy mày là gì của vợ tao?
- Sếp.

Đột nhiên thằng Trí đứng dậy, gần lên từng tiếng một:

- Tôi qua mày đi chơi với vợ tao phải không? Nói tao biết tôi qua mày và vợ tao đã làm gì?
- Thì đi vòng vòng, rồi đi ăn. Hết.
- Phải không?

Thằng Trí vờ cười cười lắc lắc ly rượu.

- Tao chả nhẽ nói dối mày à?
- Ok, tin mày. Uống dzô.

*

Nó quan sát chồng từ nãy giờ, hôm nay hấn quá lạ. Từ nãy đến giờ hấn không thèm nhìn nó dù chỉ một cái. Quả là chuyện lạ nhất từ trước đến nay.

- Anh à, đừng uống nữa, anh say rồi.

Nó cố gắng can ngăn lão chồng, từ nãy đến giờ chỉ có ba người đàn ông mà uống gần hết ba chai rượu loại lớn. Nhưng hình như chỉ một mình chồng nó uống.

- Tôi không say, cô bỏ tôi ra.

- Anh, anh say lắm rồi, theo em về đi.

- Tránh ra, tôi không say.

- Thôi để anh dìu nó ra gọi taxi.

- Vâng, cảm ơn anh!

Nó ghét nhất cái tật uống chẳng được bao nhiêu mà ham hỏ của chồng nó.

- Nằm xuống đi, mệt muốn chết. Hừ, nặng như heo.

Nó quăng chồng nó xuống giường, người gì mà nặng kinh khủng. Nó vừa định bước đi thì lão chồng kéo nó xuống, ghì chặt vào trong vòng tay.

- Đừng bỏ anh! Anh không muốn xa em. Đừng mà!

Trời, hấn nói gì thế? Ôi, tim nó đập mạnh quá! Nó nghe rõ được cả tiếng tim hấn, nó cố vùng ra khỏi vòng tay hấn. Nhưng cánh tay hấn mạnh quá, hấn ôm nó chặt quá, nó không thể nhúc nhích được.

- Anh yêu em, anh yêu em mà! Đừng rời anh! Anh yêu em lắm!

Nó bắt đầu thấy hai má nóng ran, hấn nói gì thế? Yêu... yêu nó, thật không?

Không thể nào, đừng đùa chứ, hấn ghét nó đến mức muốn làm thịt nó luôn, thế còn yêu gì. Hay đang mơ cô nào lại ôm nhầm nó. Tự nhiên nó thấy ghét quá, nó bật dậy ra khỏi vòng tay hấn, lẩy chân đạp thành thịch vào người hấn.

- Đồ dê cụ nè, mơ con nào mà ôm tôi hả? Chết đi đồ già ham hỏ. Hừ, mệt muốn đứt hơi!

Chương 14: Buồn

Sáng nay vợ tôi thật kỳ lạ. Tôi để ý thấy cô ấy đã lén liếc nhìn tôi mấy lần với vẻ mặt rất khác thường.

Tối qua tôi say quá nên không nhớ đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ là tôi đã mơ thấy My yêu tôi. Hai chúng tôi đang hôn nhau rất hạnh phúc thì tên người yêu của cô ấy xuất hiện, hấn đến và đưa cô ấy đi. Đi rất xa, tôi cố gắng níu kéo cô ấy lại nhưng đành bất lực vì tôi có cảm giác nặng và rất đau ở vùng hông. Thì ra là thằng Phong. Nó đâm tôi, tên dê tiện đó đâm tôi để tìm đường thoát cùng vợ tôi.

Chỉ thế, cơn ác mộng chỉ có thế nhưng tôi không thể nào quên được. Nó chỉ là do vô tình hay là điều về một tương lai không mấy sáng sủa cho tình yêu của tôi?

Nghĩ lại chuyện vụ leo cây hôm trước tôi vẫn cảm thấy không vui, tuy người đi chơi với vợ tôi là Phong nhưng tôi vẫn thấy không an tâm. Tình yêu đâu phân biệt được ai với ai, cộng thêm giấc mơ đêm qua khiến tôi càng lo lắng. Lần này tôi phải kiểm soát vợ kỹ hơn một tí mới được.

*

Nãy giờ nó lén nhìn lão chồng không biết bao nhiêu lần, trông kỹ hấn cũng đẹp trai đấy chứ. Đôi lông mày rậm, chiếc mũi cao cao, đôi môi đầy quyến rũ. Ở chồng nó toát lên vẻ gì đấy rất đàn ông, hấn làm người ta có cảm giác an toàn khi ở bên cạnh.

Từ việc đêm qua hấn nói yêu nó (nó cũng không biết có phải là yêu nó hay không nữa) khiến nó giờ đây đã có cảm giác kháng khác với chồng nó. Mỗi lần nó nhìn thẳng vào mắt chồng, bốn mắt nhìn nhau chằm chằm thì nó lại thấy mặt nóng ran, tim đập nhanh, nói chung là cảm giác rất lạ. Giống như hấn làm nó mất đi phân nửa sự tự tin.

Nhớ anh, dù em bên ai

Mà sao anh ơi lòng đau khôn nguôi

Vì tình ta chia đôi giờ mình đã xa nhau rồi

Trong tim này em đang cay...

- Hello?

- Chị Lan đây, chị có chuyện muốn nói với em.

- Chuyện gì vậy chị?

- Chị định đến nhà em học, thế thì em không cần đến trung tâm nữa.

- Tại sao lại đến nhà em học vậy chị?

- À, em biết đấy, chị là người mẫu, học ở nhà em tiện hơn. Học ở trung tâm người ta để ý đến chị lắm, dạo này có khá nhiều tin không tốt về chị nên chị không muốn người ta biết nhiều đến đời tư của chị.

- Ồ, cũng được ạ!

- Ok, thế nha, em nhắn cho chị địa chỉ đi. Khoảng mười phút nữa chị tới.

*

- Tới giờ rồi, đi thôi!

- Em không đi đâu, lát học viên của em đến nhà học. Em không cần đến trung tâm nữa.

- Thế à!

Nói rồi tôi bước nhanh ra xe, cố kìm không phá lên cười sảng sặc vì sung sướng. Cô ấy ở nhà thì sẽ không gặp được Phong, không gặp được thì sẽ không tiến triển gì cả. Tôi cũng sẽ không phải lo lắng về việc vợ tôi với thằng Phong già ấy nữa. Ôi Phong ơi, mày đừng trách tao nhá, có trách thì trách mày và vợ tao không có duyên với nhau thôi.

*

Chồng nó vừa đi thì chị Lan đến. Chị ấy có vốn tiếng Anh cũng khá và rất thông minh. Nó chỉ thấy không thích khi chị ấy không thật sự tập trung, đang học mà cứ nhìn khắp nhà, rồi còn hỏi nó đủ mọi chuyện. Nào là em ở cùng ai thế? Nhà em đẹp nhì? Em có bạn trai chưa? Nó cố gắng trả lời qua loa nhằm dập tắt bớt cái tính tò mò kinh dị của chị ấy.

- Nhà này có con trai phải không em? Anh em hả?

- Ồ... h... vâng, anh hai của em đây. Thôi chúng ta học phần tiếp theo nhá.

*

Tan sở, tôi lái xe nhanh về nhà. Có vẻ tôi sắp gặp chuyện xui hay sao ấy, lòng thấy bồn chồn khó tả.

Vừa bước vào nhà đã nghe thấy giọng nói rất quen.

- Ai ở nhà mình thế My?

Vừa hỏi xong thì miệng tôi cứng đờ. Đứng trước mặt tôi không phải là cô vợ xinh xắn đáng yêu hằng ngày mà là Lan - em người mẫu tôi đã từng “làm thật” từ trước khi My đến.

- A... Anh Trí, lâu rồi không gặp anh.

Cô “người yêu xưa” nhảy đến ôm lấy tay tôi, lú lo.

Chuyện gì thế nhỉ? Chị Lan quen với chồng nó hay sao? Sao chị ấy thân mật với chồng nó thế?

- Chị... chị quen với anh Trí hả?

- Ừ, anh ấy là bạn trai cũ của chị. Chị và anh Trí đã từng... Anh ấy đã hứa sẽ cưới chị nhưng dạo này không gặp anh ấy nên chị hơi lo. Không ngờ giờ gặp anh ấy ở đây. Quả là duyên số anh nhỉ?

- Đã từng gì chị?

Nó cố gắng hỏi vặn cho rõ từng chi tiết liên quan đến chồng, tự nhiên nó thấy nóng trong người ghê.

- À, đã từng làm... làm chuyện người lớn ấy. Em còn nhỏ đừng hỏi nhiều.

Nó thấy mặt chị ấy đỏ rồi còn e thẹn nữa, trông có vẻ rất hạnh phúc. Nó ngược lên nhìn chồng, cũng không biết sao nó lại như thế. Nó đang mong gì thế này, nó mong chị Lan chỉ nói đùa với nó thôi. Nói gì đi chồng ơi, nói chị ấy chỉ là bạn thôi. Sao nó mong muốn câu nói “Chị ấy chỉ đùa thôi” từ miệng chồng nó quá.

- Thôi đừng nói những chuyện đó trước mặt trẻ con mà Lan.

- Í, em xin lỗi. Chúng ta đi uống cà phê nhé anh?

Nó nhìn chồng, nó thấy cái gì ứ ứ ở cổ họng, hắn ta là chồng nó mà. “Thôi đừng nói những chuyện đó trước mặt trẻ con mà Lan”. Đó chẳng phải là gián tiếp nói: “Đúng rồi đó em” hay sao? Tự nhiên nó cảm thấy giận, giận không có lý do gì cả, giận sôi cả máu.

- Em xin lỗi, em vào trong cho anh chị tự nhiên.

Nó chỉ thấy muốn làm thế cho bố tức, muốn đi chỗ khác để đừng thấy cảnh chương tai gai mắt là bà chị đấy đang ôm riết lấy chồng nó. Bực mình quá!

*

Tôi chỉ biết đứng đó nhìn vợ ngúng nguẩy đi lên phòng, tôi đang tìm cách chiếm cảm tình của vợ mà. Sao giờ ra thế này đây? Đôi mắt cô ấy lúc này trông có vẻ rất thất vọng.

Nhưng thất vọng gì chứ? Có bao giờ cô ấy dành cho tôi một chút tình cảm hay quan tâm đâu mà thất vọng vì tôi. Tôi đâu cần cô ấy kỳ vọng cho mình, nếu kỳ vọng về tôi thì chắc chắn cô ấy sẽ không để tôi đợi cô ấy gần năm tiếng đồng hồ mà tung tăng với người khác. Kỳ vọng về tôi thì chắc chắn sẽ thấy được tình cảm tôi dành cho cô ấy trong hai tháng qua. Nhưng lúc này thì sao, cô ấy vẫn để nhạc chuông bài hát đó.

Nhớ anh, dù em bên ai

Mà sao anh ơi lòng đau khôn nguôi

Vì tình ta chia đôi giờ mình đã xa nhau rồi

Trong tim này em đắng cay...

Đúng rồi, dù ở bên tôi mà cô ấy vẫn thương nhớ một người con trai khác thì tôi có là gì với cô ấy đâu.

Thôi được, nếu đã không có gì thì níu kéo làm gì nữa, cô cứ hoàn tất sáu tháng trách nhiệm của mình còn tôi vẫn sẽ bình thường. Tôi cóc cần tình yêu nữa, nó thật đau khổ và quá xa xỉ đối với tôi. Chấm hết ở đây em nhé!

*

Nó mò xuống gần vách cầu thang, lén núp vào vách để nghe ngóng. Nó ngồi trên phòng mới hai mươi phút mà cứ thấy người mình sao sao á. Chắc do tò mò thôi chứ không có gì đâu nhì. Với ý nghĩ đó nên nó mới dám mò xuống thám thính tình hình chiến sự dưới lầu.

Nhưng dưới nhà trông hươ, chả có ma nào cả...

- Bà Hai ơi, bà Hai...

Nó chạy lạch bạch xuống.

- Vâng cô chủ gọi.

- Anh Trí đâu rồi bà?

- Dạ, cậu chủ đi cùng cô gái lúc nãy rồi ạ!

- Đi lâu chưa?

- Cô vừa lên lầu thì họ cũng đi ạ!

Tức quá, tức quá! Lúc nãy biết vậy nó không đi lên lầu rồi, lên làm gì cho hai người có cơ hội tò te tí te với nhau dưới đây cơ chứ.

Mà sao nó tức thế này, điên thật. Hắn là cái quái gì cơ chứ?

Nó hậm hực leo lên phòng, đắp chăn đánh một giấc đến tận tối.

Một giờ sáng, nó giật mình tỉnh dậy. Chồng nó vẫn chưa về, làm gì mà giờ này chưa về chứ? Nó đắp chăn và ngủ tiếp dù đầu óc chả thể nào tỉnh để mà ngủ tiếp.

Ba giờ sáng, nó trở mình. Bên cạnh nó vẫn chỉ có chăn và gối, nó thấy cô đơn quá. Nó thêm cảm giác âm ẩm từ người chồng nó.

Năm giờ sáng, nó không thể ngủ tiếp nữa. Nó tỉnh dậy, lần đầu tiên nó bước ra sân để hít thở không khí sớm mai. Cũng là lần đầu tiên chồng nó đi suốt đêm cùng một cô gái.

Nó cảm thấy buồn quá, không hiểu sao nữa. Nó cũng không biết mình đang buồn cái gì. Buồn gì thế này, buồn thì làm được gì?

Anh ấy đã đi cùng chị Lan suốt cả đêm. Họ làm gì với nhau đêm qua vậy? Họ đi đâu đêm qua thế? Anh ấy tối qua không ngủ cùng nó, có nhớ đến nó không?

Chương 15: Ghen

Đúng chín giờ sáng thì chồng nó về, quần áo xộc xệch, mùi rượu nồng nặc. Chồng nó vừa về đến nhà thì đi ngay lên phòng.

Nó đem phần thức ăn sáng lên cho Trí mà tim nhảy loạn nhịp. Nó không biết phải đối mặt với chồng nó ra sao.

- Anh ăn sáng đi.

- Tôi biết rồi, cứ để đây.

Nó nhìn chồng nó, chỉ những khi anh ấy giận thì mới xưng “tôi - cô” với nó. Chẳng lẽ nó đã làm gì khiến Trí giận?

Nó cứ đứng như thế nhìn chồng, anh ấy có vẻ rất mệt, nằm dài ra giường như đang ngủ.

- Cô ra ngoài đi, tôi đã nói là lát nữa sẽ ăn.

Nó đi xuống cầu thang mà lòng thấy nhói, nó ghét bản thân quá. Tại sao lại đau vì những lời của tên đó, nếu như lúc trước thì nó đã nhảy lên đâm vào mặt hắn vì tội dám nói điều trước mặt nó rồi.

Nhưng đó là chuyện trước kia, từ ngày hắn nói yêu nó trong mơ thì nó đã bắt đầu thấy khác, mỗi lần hắn nhìn nó lại thấy vui vui. Những khi hắn quan tâm nó lại thấy hân hoan khác thường.

Trong suốt hai tháng qua nó đã quá vô tâm, nó cứ mãi theo đuổi một tình yêu nơi xa xôi nào đó mà quên mất đang có người rất quan tâm nó và có lẽ cũng rất yêu nó. Nó không biết hắn có yêu nó không hay chỉ xem nó là món đồ chơi mới lạ. Nó cứ suy nghĩ, suy nghĩ rồi lại phân vân, phân vân rồi lại tự an ủi chính mình. Bởi vì nó muốn nó phải thật bình tĩnh để suy xét. Ryan đã là quá đủ và nó không muốn phạm thêm bất cứ sai lầm nào nữa. Nó không tin những thứ quá ngọt ngào nhanh chóng. Nó thích thực tế chính xác. Đang suy nghĩ miên man thì chuông cửa reo.

Chị Lan đến, nó bắt đầu cảm thấy không thích chị ấy. Nó ghét cái cách chị ấy quyến rũ chồng nó. Dù nó là người đến sau và họ đã chia tay nhau nhưng người ta thường hay nói “Tình cũ không rủ cũng tới”. Chồng nó từng hứa là sẽ cưới chị ấy thì khỏi nói cũng biết họ đã yêu nhau thấm thiết như thế nào.

- Em sao vậy? Hôm nay trông em có vẻ như đang có tâm sự.

- Ừm... Có một tí ạ!

- Chuyện gì vậy, có thể cho chị biết được không?

- À... ừm... chuyện... tối qua... chỗ... à không... anh em và... chị... đi chơi có vui không?

Nó gần như muốn treo cả lưỡi khi phải chính miệng mình hỏi chị ấy về chuyện đêm qua.

- Hàààà, tưởng chuyện gì, tối qua tụi chị đi bar xong thì vào khách sạn.

- Cái gì? Khách sạn á?

Nó buột mồm hét lớn.

- Ừh, thì đi bar rồi vào luôn khách sạn là chuyện thường mà.

- Vậy... vậy anh chị làm gì trong đó?

- Một trai một gái vào khách sạn thì em nghĩ xem sẽ làm gì trong đó?

Một cái gì đó vỡ ra, tan nát trong lòng nó. Nó đã biết Trí là một tên hám gái, một tên ba lăm chính hiệu. Nhưng không ngờ hấn... hấn... nó đã tin là Trí yêu nó trong hai tháng qua, nhưng có lẽ là nó nhầm.

Một sự nhầm lẫn ngu ngốc! Hấn không thể lạm dụng được thân xác nó nên đâm ra chán, đành tìm đến người yêu cũ để thỏa mãn thú ham muốn xác thịt đó chứ gì? Sao nó ngu thế này, sao nó lại nhen nhóm tình cảm với một kẻ đê tiện thế!

- Em không sao chứ My?

- Không sao chị ạ, chúng ta học tiếp đi.

Rình rình...

Anh Phong nhắn tin cho nó. Lại một cuộc hẹn, ở Việt Nam này nó chỉ có Phong là bạn.

- Hôm nay chúng ta nghỉ sớm một tí chị nhé.

- Ừ, cũng được. Tối nay chị cũng có hẹn.

- Với anh Trí phải không?

Không hiểu tại sao nó lại liên tưởng ngay đến chồng nó khi chị ấy vừa nói dứt câu.

- Đúng rồi, sao em biết? Anh ấy nói em nghe hả?

- À... ừm.

Đây, “tình cũ không rủ cũng tới”. Nếu tối nay hấn dám đi chơi cùng chị Lan thì nó sẽ đi chơi cùng anh Phong. Để xem ai hơn ai, đừng có tưởng hấn đào hoa thì nó đây không số đỏ. Khỏi người thêm muốn nó đấy chứ.

- Anh đi đâu vậy?

Nó vừa sơn móng tay vừa ngược lên hỏi phu quân già của mình.

- Đi chơi.

- Thế à, cho em quá giang với.

- Tôi đi chơi cô theo làm gì?

- Em đâu có đi theo anh, em muốn anh cho em quá giang sang nhà anh Phong thôi, anh ấy đang đợi em bên đấy.

- Tại sao nó đợi cô?

- Đi chơi cùng thì phải đợi chứ.

- Ai cho cô đi cùng nó.

Chồng nó đang chải chuốt quả đầu đột nhiên găm mặt hỏi nó với giọng điệu có vẻ không bằng lòng.

- Ô, em muốn đi với ai mà không được. Thế ai cho anh đi chơi cùng học viên của em?

Nó hất mặt hỏi chồng nó một cách cực kỳ bình thản. Hấn càng điên hơn.

- Cô... Được thôi, tôi đây cũng không phải là người ích kỷ. Thích thì chiều.

Vẻ mặt chồng nó giống như đang ghen với anh Phong thì phải? Mặc kệ hấn, hấn có thú vui thì nó cũng phải có chứ.

Nó diện găng hai tiếng mới đi xuống, nó là thế đấy. Việc gì qua loa cũng được chứ ăn diện thì nó rất chăm chút.

- Đi chưa anh?

Chồng nó nhìn nó, vẻ mặt kinh ngạc. Hắn cứ đứng đấy nhìn nó đăm đăm.

- Này, đi chưa?

- Đi.

Hắn đáp cộc lốc rồi quay đi. Người gì khó hiểu, nhìn người ta chằm chằm đã mất lịch sự thế rồi mà còn ăn nói như vậy.

Chồng nó hôm nay trông cũng khá điển trai. Hai người giống như cặp tình nhân hạnh phúc đang hẹn hò cùng nhau.

Leo lên xe và nó lại suy nghĩ, nó nhìn chồng. Đạo này hắn ít ngắm nó hơn trước, nó biết mà.

Có phải ngắm chị Lan thích hơn không? Có phải không còn yêu nó nữa không?

Nó không muốn mất, nó ghét cảm giác bị mất thứ gì đó. Đặc biệt là thứ nó thích, nó quý.

Nó phải làm gì đây? Ai nói cho nó biết đi, nó nên nói là nó thích hắn rồi hay cứ im lặng chờ đợi trong vô vọng?

- Tới rồi đấy, xuống đi!

- Ừ!

Đã tới nơi rồi, sao nó không muốn ra khỏi xe thế này. Chỉ một lát nữa thôi chỗ ngồi này sẽ là của người khác và hắn cũng sẽ thuộc về người khác. Đúng không?

- Sao không xuống? Định đi theo tôi luôn à? Bạn cô đợi cô trong đó kìa.

- Từ từ, anh làm gì ghê thế!

Chương 16: Sai lầm

Đạo gần đây vợ tôi thay đổi cách đối xử với tôi nhiều lắm, có vẻ quan tâm hơn, ân cần hơn. Tôi đã mong đó là những tia hy vọng mới cho tình yêu của mình nhưng tôi vẫn chưa dám tin vì tôi sợ tôi chỉ là vật thể thân khi cô ấy đang thiếu thốn tình cảm, tôi sợ cảm nhận của mình là sai. Và tôi không muốn nói mình yêu cô ấy vì tôi là một tên bất bại trong tình trường, tôi không muốn tình yêu đầu tiên của mình nhận phải sự từ chối và sẽ thật khó đối mặt với nhau khi đã bị từ chối.

Vậy nên tôi cố tỏ ra lạnh nhạt với vợ, tôi giả vờ đi chơi cùng Lan, tôi muốn cô bé phải bộc lộ ra nhiều hơn nữa và thật tốt nếu cô bé nói luôn là đã yêu tôi.

- Anh sao thế?
- Không có gì, em muốn đi đâu?
- Chúng ta đi hóng mát anh nhá.
- Ừm.

Đi cạnh Lan mà tâm trí tôi không thể nào thôi nhớ đến Shell. Bây giờ cô bé và Phong đang làm gì nhỉ? Phải chỉ người đang đi cạnh tôi lúc này là cô bé thì tốt biết mấy.

- Anh à, cảnh ở đây đẹp quá!

Lan nhảy ra khỏi xe, reo lên thích thú. Nhìn Lan mà tôi lại nhớ đến vợ, có phải khi phấn khích cô ấy cũng sẽ giống Lan hay không? Hình như chưa bao giờ tôi thấy được hình ảnh đó.

- Anh, nhìn kìa. Ai trông giống em gái anh quá vậy?
- Em điên à? Anh làm gì có em gái.
- Đây, nhìn xem con bé My, em gái ở nhà anh đấy. Chính con bé nói với em anh là anh hai nó mà.

Tôi phóng tầm mắt theo hướng Lan chỉ, xa xa có hai người ngồi cùng nhau trên ghế đá trông giống hệt Shell và Phong, cô gái đang vui cười cùng chàng trai. Trông họ rất hạnh phúc, tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu.

- Có phải em gái anh không?

- Chính con bé nói với em nó là em gái anh à?

- Vâng, chính My nói đấy, sao vậy anh?

- Không có gì.

Tại sao cô bé phải nói dối? Em gái ư? Thật nực cười! Tôi chỉ có thể làm anh trai cô ấy thôi ư? Những cử chỉ quan tâm của cô ấy chỉ như là em gái đối xử với anh trai thôi phải không?

Mà cũng phải thôi, có vợ chồng nào như chúng tôi? Chưa một lần đi chơi cùng nhau, chưa một lần nắm tay nhau, cả số phone của nhau cũng không biết thì làm gì được coi là vợ chồng cơ chứ.

- Anh xem, bạn trai con bé dễ thương thật, cởi áo khoác cho bạn gái nữa kìa. Đúng là tuổi trẻ có khác anh nhỉ?

- Chúng ta về thôi.

- Ồ sao thế?

Tôi lôi Lan vào xe, đau thật! Đây là cảm giác yêu ư? Sao nó không ngọt ngào như người ta thường ca tụng, sao nó đau thế này?

*

Nó cùng Phong đi dạo mát gần bờ hồ. Thật ra Phong muốn cùng nó đi bar nhưng nó muốn đến nơi nào đó tĩnh lặng. Nó ngồi ở ghế đá cùng Phong, cả hai không nói gì cả, cứ lặng im nhìn mặt hồ lăn tăn sóng.

- Em có yêu Trí không?

Phong hỏi nó, câu hỏi mà nó không muốn trả lời nhất lúc này. Nó im lặng, vì nó không biết phải trả lời Phong như thế nào? Nó có thật sự yêu Trí hay không? Nó có ngộ nhận tình cảm với Trí không?

- Em không muốn nói thì thôi vậy. Chúng ta nói chuyện khác đi.

- Thật sự em cũng không biết mình có yêu Trí không nữa, chỉ biết là em ghét những lúc anh ta đi cùng chị Lan, em ghét cách anh ta làm ngơ với em. Ghét cả lúc em không kiểm soát nổi mình.

- Ngốc ạ, em thích Trí rồi đấy!

Phong cóc nhẹ vào đầu nó, nó nhìn anh ấy. Anh ấy nhìn đi đâu đó xa lắm, ánh mắt anh đượm chút buồn miên man. Chợt anh ấy quay sang mỉm cười.

- Ở đây gió lớn quá, em lạnh không?

- Ừm, một chút ạ!

Phong cởi áo khoác choàng qua vai nó, nó bỗng thấy lòng mình là lạ.

- Thế này sẽ ấm hơn.

Anh ấy lại cười, thật dịu dàng. Trông anh ấy lúc này rất giống Ryan, rất đẹp. Một chút lãng tử, một chút giá băng. Nếu đem so sánh thì chắc Phong cũng ngang ngửa về điển trai với Trí. Nhưng về độ tinh tế chắc Trí phải chạy theo bái Phong làm sư phụ. Nó chợt bật cười vì sự so sánh điên rồ đó.

- Em cười gì thế? Mặt anh dính gì à?

- À, à mặt anh có con ruồi to kia, để em đập một phát nhá.

Nó vờ nhảy lên đập vào má Phong một cái rồi toà để lảng sang chuyện khác vừa vì mục đích là sờ thử xem má anh ấy có mềm không, sao mà nhìn yêu thế.

- Này, em “ba lăm” với anh đây à?

- Em “ba lăm” đâu, mới có “bảy lăm” thôi.

- Dám lừa anh này.

Phong rượt nó chạy khắp nơi, nó vừa chạy vừa cười đến ngoác cả mồm. Đột nhiên nó thấy bụng đau dữ dội, đau đến nỗi chân nó không thể đứng vững nữa.

- Em sao vậy?

Phong chạy vội lại đỡ nó ngồi xuống ghế.

- Em không biết, bụng em đau quá!

- Em không sao chứ? Hay để anh đưa em vào bệnh viện?

- Thôi không sao đâu, chắc bệnh đau bao tử của em tái phát. Chúng ta về thôi anh.

- Ừ, để anh dìu em.

Tôi về nhà sau khi kết thúc bữa ăn tối nhàm chán cùng Lan.

- Dạ cậu chủ về!

- Vợ tôi về chưa?

- Dạ cô chủ về rồi, nhưng hôm nay cô bé bị đau.

- Đau?

Tôi giật mình, toan chạy lên phòng. Nhưng tôi chết điếng khi nghe câu tiếp theo của bà Hai.

- Dạ cậu chủ đừng lo, có cậu Phong trên phòng cùng cô chủ từ lúc về tới giờ rồi ạ!

- Thế à?

Tôi buông câu nói một cách thờ ơ, thế đấy. Lo làm gì nữa, đã có người lo cho cô ấy rồi, cần gì tôi nữa chứ?

- Bà Hai chuẩn bị một phòng ngủ khác cho tôi.

- Vâng ạ!

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu những quan tâm của em làm cho tôi đều không thật, có trách thì nên trách tôi quá mơ mộng.

Trong bao đêm mơ anh mong có em

Ta tay trong tay bên nhau phút giây

Và anh mong thời gian trôi nhanh

Để bên em yêu em đắm say

...

Bao đêm cô đơn anh mong có em

Ta tay trong tay bên nhau bên nhau ước mơ

Một tình yêu dành riêng cho em

Để bên em yêu em đắm say

...(Trích *Juz Chill* - *Andree*)

Em đang làm gì bên kia thế? Em đã hết đau chưa? Em đã ngủ chưa?

Tôi ngồi bật dậy, tôi thật sự không thể ngủ với hàng đống câu hỏi trong đầu. Phong đã về từ đời nào nhưng tôi vẫn không muốn sang thăm vợ. Có một cái gì đó ngăn tôi lại. Ghen? Tự ái? Tôi cũng không biết. Nhưng có một thứ tôi chắc chắn là tôi sẽ không thể nào ngủ nổi nếu không thấy được mặt cô ấy ngay bây giờ.

Và cuối cùng lí trí cũng không thể thắng nổi trái tim.

Vợ tôi đang say ngủ, tôi bước tới gần rồi ngồi cạnh giường cô ấy. Tôi ngắm vợ ngủ, tại sao tôi lại vì cô bé này mà đau khổ thế này? Có phải vì tôi đã làm khổ nhiều cô gái nên thượng đế cho em xuống để làm đau trái tim tôi?

- Em có yêu anh không Shell? Anh yêu em lắm em có biết không? Thật sự rất yêu, yêu rất nhiều. Nhưng anh sẽ mãi mãi không có cơ hội phải không?

Tôi sờ má vợ mình, nắm tay vợ mình và hôn cô ấy. Một nụ hôn cưỡng cầu trên đôi môi đỏ của cô ấy. Một buổi tối dài chỉ mình tôi độc thoại với bản thân. Có lẽ những câu nói ấy em sẽ không bao giờ nghe thấy và cả tình yêu dành cho em nữa. Em sẽ không bao giờ chấp nhận nó phải không? Bởi vì em chỉ xem anh như một người anh trai thôi.

Chương 17: Đêm buồn

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ đánh thức nó dậy. Nó khẽ nhúc nhích, đầu hơi choáng.

Tay phải nó cứng đờ, có cái gì đó nặng nặng đang đè lên tay nó thì phải, nó có rướn mắt nhìn. Thì ra là chồng nó, hằn ngủ gục cạnh giường. Tại sao hấn lại ngủ ở đây nhỉ? Tối qua hấn có ngủ cùng nó đâu?

Nó có nhúc nhích cho hấn tỉnh, nhưng tên này ngủ say như chết. Nhúc nhích mãi mà vẫn không chịu dậy, nó đành dùng liên hoàn tán (cái này mới chế từ liên hoàn cước). Nó dùng tay còn lại vỗ nhẹ vào mặt hấn. Bộp bộp vài phát mặt hấn cũng chịu giật mình.

- Em dậy rồi à?

- Sao anh lại ngủ ở dưới nền thế này? Lại gối đầu lên tay em nữa, tê muốn chết.

Cô ấy nhăn mặt, nghiêng đầu nhìn tôi với ánh mắt dò xét.

- Ờ... tại lúc về thấy Phong bên này nên anh ngủ phòng bên cạnh.

- Phòng bên cạnh? Thế sao giờ lại ở bên đây là sao?

- Thì tại vì... vì...

Tôi cố gắng tìm kiếm câu trả lời thích hợp nhất cho câu hỏi của vợ.

- Vì máy điều hòa bên phòng kia hỏng rồi nên anh sang đây cho mát.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, suýt tí là để lộ chuyện tối qua.

- Thế à? Thế mà em...

- Em sao?

- À không có gì.

- Thế anh đi rửa mặt đây. Ôi, nhức lưng quá!

Hấn đi khuất sau cánh cửa, nó chợt thấy lòng mình buồn. Nó đã mong hấn sẽ hỏi thăm nó, mong rằng hấn sẽ nói vì lo lắng cho nó nên đã thức cả đêm qua chăm

sóc nó.

Nhưng tất cả chỉ là mơ ước và sự thật luôn phủ phàng. Hấn có mấy may quan tâm nó đâu, hấn cũng chả thêm ghen tuông gì khi thấy anh Phong ở cùng nó đến gần khuya.

Đã bao nhiêu lần nó tự nhủ sẽ không yêu hấn nữa, cố dặn lòng quên hấn đi.

Nhưng không thể, lý trí không thể điều khiển được trái tim.

Đã có lúc nó muốn hét vào mặt hấn: “Em yêu anh đấy đồ ngốc”. Nhưng có lẽ nó chỉ ôm một đồng thất vọng tràn trề. Nó chỉ yêu đơn phương thôi. Đơn phương cũng lắm đau khổ thật. Chắc hấn chẳng bao giờ hiểu được tình cảm của nó đâu nhỉ?

- Em làm sao vậy? Em khóc à?

- Anh điên vừa thôi, bụi bay vào mắt em nên đỏ lên thế ấy.

“Khỉ thật, tự dưng ở đâu lù lù đi ra” – Nó lẩm bầm.

Mày không được khóc, đã bảo là đừng khóc rồi mà, đừng khóc vì hấn. Mày cứng rắn lắm mà My! Cố lên, chỉ ba tháng nữa mày sẽ không còn gặp mặt hấn nữa. Sẽ không còn đau khổ vì mối tình không tương lai này nữa. Chỉ ba tháng nữa tim sẽ hết đau thôi, phải không?

Trưa, chúng tôi đang ăn sáng thì điện thoại của tôi reo, là Lan gọi. Bực thật, mỗi lần đang làm gì cùng vợ đều bị quấy rầy.

- Anh đi công việc một lát.

- Vâng!

Chồng nó lúc nào cũng thế, không đi chơi thì sẽ bận việc. Chỉ có mỗi hôm Chủ nhật thế mà cũng đi đây đi kia. Nó ước gì hôm nay nó và chồng cùng nhau hẹn hò, cùng tay trong tay đi xem phim, đi ngắm mặt trời lặn. Như thế thì hạnh phúc biết nhường nào nhỉ!

*

Mười giờ rưỡi đêm.

Nó ngồi xem phim mà cứ ngóng hoài ra cửa. Nó đợi tiếng rồ xe quen thuộc của chồng. Cứ chờ hoài, đợi hoài từ trưa đến giờ mà đáp lại nó chỉ là tiếng gâu gâu của mấy con chó nhà bên cạnh.

Mười một giờ đêm.

Nó nhìn đồng hồ, thở dài. Nó tắt tivi, với tay lấy áo khoác và chùm chìa khoá. Đóng cửa cổng, nó sải bước đi dạo trên vỉa hè. Tự dưng nó muốn đi dạo đêm một mình, nó muốn thật tĩnh lặng để suy nghĩ về những chuyện vừa qua.

Phố xá tắt nắng từ chiều giờ lên đèn trông thật đẹp, Sài Gòn dường như không ngủ, đường phố vẫn có người qua lại. Vội vã và vô tâm.

Nó đứng lại, nhìn dòng người qua lại, rồi nhìn trời. Bầu trời đêm đầy sao, những vì sao quán lấy mặt trăng. Mặt trăng to tròn, hờ hững với các vệ tinh lấp lánh vây quanh mình. Trăng kiêu kỳ như anh, lạnh lùng như anh vậy.

Ánh trăng như hòa cùng ánh đèn đường làm cho không gian trở nên mờ ảo hơn trong đêm. Nó ước gì bây giờ bên cạnh nó là Trí, cả hai sẽ cùng nhau ngắm sao, ngắm trăng đêm. Và nó sẽ ngả đầu vào vai Trí thật dịu dàng, bình yên.

Nó nghĩ rồi lại tự cười, cười trong đau khổ, cười cho sự ngu ngốc của mình. Nó như màn đêm luôn cháy bỏng khát vọng được thấy ánh nắng vàng rực rỡ. Nhưng sẽ mãi chẳng bao giờ thấy được, bởi vì nó là đêm. Và anh là nắng, sẽ không bao giờ gặp được nhau. Cứ như hai đường thẳng song song không cùng điểm chung ấy nhỉ.

Nó lại bước đi, vừa đi vừa ngắm nhìn cảnh vật đêm, một thú vui kỳ lạ mà nó vừa phát hiện ra.

Em giờ đây vẫn chờ

Giờ đây vẫn đợi

Giờ đây vẫn nuôi mộng mơ

Một mai tình yêu sẽ đến bên người

Và em chỉ yêu anh.

Hứa đi anh sẽ muôn đời sẽ muôn đời yêu em

Hỡi người

- Alô, em nghe đây anh Phong.

- Em chưa ngủ hả?

- Vâng chưa ạ, em đang đi dạo phố gần nhà.

- Khuya rồi còn ra ngoài làm gì, nguy hiểm lắm đấy.

- Ôi, anh đừng lo, không có ai dám bắt cóc em đâu. Mà có chuyện gì vậy anh? Sao gọi cho em trễ thế?

- Thì... à... anh định hỏi em khi nào mới đến Trung tâm dạy tiếp, mấy đứa trẻ đòi em dạy, anh dạy chúng chê anh giọng không ngọt bằng cô My.

- Hihihi! Thế à? Ừm em...

Nó vừa định nói tiếp thì chợt thấy khuất trong con hẻm tối nhỏ một bóng hình con trai dong dỏng cao, rất quen thuộc. Người con trai đứng quay vào trong, anh ta đang nói gì đó cùng một cô gái.

Hình như đó là chị Lan.

Vậy người con trai đó là ai?

Là chồng nó.

Không nhầm lẫn vào đâu được. Nó đứng nhìn họ, có vẻ họ không thấy nó, họ nói gì đó có vẻ rất quan trọng. Rồi nó thấy... thấy... thấy...

Chị Lan chồm người lên choàng tay qua cổ chồng nó và hôn, hôn rất say mê.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

...

Bộp...

Con Sony trong tay nó rớt xuống đất.

Nó khụy người thụp vào bức tường khuất cạnh đó.

Người nó mất cảm giác, tim nó dường như ngừng đập.

Đầu óc nó trống rỗng.

Nó cũng không biết giờ nó cần phải làm gì, cần phải nghĩ gì.

Mắt nó bắt đầu ngấn nước, nó biết chồng nó và chị Lan đã có nhiều thứ hơn cả nụ hôn đó nhưng dù gì thì nó vẫn chưa bao giờ nhìn thấy nên nó vẫn cứ tự an ủi mình, an ủi mình đừng nghĩ lung tung về chồng.

Nhưng hôm nay, chính mắt nó đã chứng kiến cảnh HỌ HÔN NHAU say đắm, chả bù cho nó đã chờ chồng mình mỗi mòn thế nào, mong anh ấy sẽ dành một cái nắm tay, một buổi đi chơi nho nhỏ cho nó.

Nó ngồi bó gối và khóc, khóc như một đứa trẻ bị cướp mất món đồ chơi quý báu.

Giờ nó rất muốn...

... Nó muốn chạy lại đánh chị Lan một trận.

... Nó muốn chạy lại nói với anh rằng nó yêu anh, yêu nhiều lắm.

... Nó muốn chạy lại, xin anh cho nó một cơ hội.

Nhưng không thể, nó là đồ thừa thãi, nó là kẻ đến sau, là kẻ thứ ba.

Nó cắn chặt môi, ngược mặt lên trời để nước mắt chảy vào trong tim.

Khao khát được thấy nắng vàng rực rỡ đẹp êm đêm

Nhưng rồi thất vọng sực nhớ mình là đêm

(Trích *Những đêm dài bất tận* - Nà)

Nó nghe văng vẳng bên tai bài hát quen thuộc, nó bắt đầu nhắm theo bài hát cùng tiếng nấc và nước mắt.

Đúng rồi, nó chỉ là đêm thôi, đêm không bao giờ thấy được nắng phải không anh?

Chương 18: Bình minh đến

Nó ngồi bó gối, rút người vào khe nhỏ giữa hai ngôi nhà lớn. Gió đêm thổi từng cơn lạnh buốt, giờ phút này đây tim nó trống rỗng, nó không muốn về nhà, không muốn đứng lên và không muốn khóc nữa. Đơn giản nó chỉ muốn ngồi lì như thế.

Điện thoại rung trên nền đất đây đã là lần thứ tám điện thoại reo kể từ lúc nó thấy chồng nó cùng chị Lan...

- Alô!

- My... em... c... ó ... s... ao không?

Nó nghe tiếng Phong dồn dập, đứt quãng, có vẻ như đang thở rất mệt.

- Em không sao cả.

- Em đang ở đâu?

- Ở gần nhà em.

- Em ở đó nhé, anh đến ngay.

Tắt máy, nó lại ngồi bó gối nhìn vào khoảng không xa xăm, vô định. Rồi lại cúi đầu nhìn nền đất khô cứng xám xịt. Nước mắt nó lại rỉ ra. Nó đưa tay quệt những giọt nước đang đọng ngày càng nhiều trên khóe mắt. Bất chợt một bàn tay đặt lên vai nó.

- Này cô em xinh đẹp, sao ngồi ở đây một mình vậy?

Nó giật mình ngược nhìn giọng nói lạ. Một đám thanh niên tóc tai dựng đứng, xanh đỏ đủ màu đang đứng trước mặt nó.

- Này em, sao bọn anh hỏi mà không trả lời?

- Bọn mày là ai?

- Ay, phải gọi là anh mới phải phép chứ em gái xinh đẹp.

Một tên tóc vàng hoe, bước gần tới vuốt má nó.

- Á, mày làm gì thế?

- Em này xinh quá, đi với bọn anh một đêm nhé, đảm bảo sẽ không bạc đãi em đâu.

- Tránh xa tao ra.

- Con này, bố mày nói nhỏ nhẹ không nghe, muốn ăn đấm à?

Nói xong cả bọn, bốn, năm tên vây lấy nó, một tên kéo tay nó đưa lên xe.

- Thả tao ra, thả tao ra.

Nó sợ, nó la hét, nó cố giãy giụa khỏi đám điên ấy nhưng dường như mọi cố gắng của nó đều vô vọng.

- My!

Ôi! Thề có Chúa, nó vừa nghe ai gọi tên nó. Ai thế? Đến giúp nó đi.

- Bọn mày làm gì thế?

- Thằng kia, ông mày làm gì đến lượt mày hỏi à?

Đúng là ông trời còn thương cho cái thân này của nó.

- Thả cô gái ra ngay.

- Hààà, ê tụi bây, nó vừa nói cái quái gì thế, tao nghe không rõ.

- Tao nói lại, thả cô gái đó ra ngay. Không thì đừng trách tao.

Phong nghiêng lên từng tiếng, tay nắm chặt.

- Ôi! Tao sợ quá, hô hô hô. Tao thả đây, đồ bố mày dám đụng đến tao.

Vừa nói tên đó vừa vuốt tóc nó.

*

Máu trong người tôi chạy gần đến não, tên khốn đó dám dùng bàn tay dơ bẩn vuốt tóc My ư?

Tôi điên dại xông đến đám vào mặt tên đó. Những tên còn lại thấy đồng bọn bị đánh thì bắt đầu nhào vào hội đồng, nhưng tôi không hề nao núng. Kinh nghiệm đánh nhau suốt mười một năm qua cũng đủ giúp tôi và My thoát khỏi đám ôn dịch này. Tôi cứ đâm đá, lên gối, từng tên ngã xuống, hòa trong tiếng hỗn độn đó là tiếng

My hét.

Càng đánh càng hăng, nếu không phải My ngăn lại thì tôi đã giết luôn bọn chúng rồi.

*

Đêm khuya, màn sương nhẹ buông lành lạnh, nó và Phong cùng nhau đi dạo sau khi xử xong đám yêu râu xanh kia.

- Anh cừ thật, may mà có anh, không thì hôm nay em cũng không biết mình ra sao. Cảm ơn anh nhiều lắm.

- Ê, cảm ơn suông thế thôi à?

- Thế anh muốn gì nữa.

Nó nhăn mặt nhìn Phong.

- Ờ thì chút ít cũng phải thưởng cái gì đó động viên tinh thần nghĩa hiệp chứ, hehehe.

- Thế anh muốn sao đây?

- Đi ngắm bình minh cùng anh nhé?

Nó không đáp, chỉ mỉm cười, có lẽ bây giờ thiên nhiên sẽ giúp nó dịu bớt nỗi đau trong lòng.

- Anh xem, mặt trời như cái trứng ốp la nhỉ!

Nó thích thú chỉ tay về phía đường chân trời, nơi ấy một phần mặt trời vừa mới ló lên.

- Em ngốc thật, bình minh đẹp thế mà em đem đi so sánh với cái trứng ốp la, so sánh dờ tẹ.

- Em thấy giống thế cơ mà. Thế anh thấy giống cái gì?

Nó trề môi nhìn Phong.

- Giống em bây giờ đấy!

- Hả?

- Rất rực rỡ nhưng không hề chói lóa, vẻ đẹp khiến mọi người đều say mê.

Vừa nói đột nhiên Phong vừa quay lại nhìn nó mỉm cười. Ôi trời, một nụ cười còn đẹp hơn cả cái vật thể tròn phát sáng nó đang ngắm kia. Năm giây đứng hình, nó bắt đầu hiểu hết ý của câu nói vừa rồi.

- Hàààà, trông cái mặt em kìa, đừng tưởng anh khen nhé, anh nói đùa đấy. Chúc mừng bạn vừa sập hố bom mười mét hààà.

- Anh dám trêu em à! Làm người ta tưởng... Hôm nay anh sẽ chết với em...

Nó vờ vờ găm gù, xoắn tay áo lên và... rượt tên già ấy chứ còn làm gì nữa.

- Anh chết với em, đứng lại...

- Aaaa, hààà, em sẽ không bao giờ bắt được anh.

- Em bảo đứng lại mà!

Trong bình minh sớm, khuất trong ánh nắng hồng đỏ dịu nhẹ, hai cái bóng bé nhỏ chạy lanh quanh khắp bờ cát cùng tiếng cười ngất vang.

- Ôi mệt quá!... Phù phù... Thôi không rượt nữa, tạm tha cho anh đấy.

Nó ngồi phịch xuống bờ cát dài, Phong cũng quay lại ngồi xuống cạnh nó. Cả hai cứ ngồi thế, im lặng nhìn ra biển, ánh mắt nó nhìn ra một hướng vô định, rồi chợt nó lên tiếng phá vỡ khoảng không im lặng.

- Anh có bao giờ yêu đơn phương tha thiết một ai chưa?

Nó hỏi nhưng vẫn nhìn ra biển, mắt như cố tìm kiếm một điểm dừng.

- Có, yêu rất nhiều nhưng không thể đến được với người ta, cũng không thể quên nổi. Tiến không được mà lùi cũng không xong.

- Thế cô gái đó có biết anh yêu cô ấy không?

- Không.

- Sao anh không tỏ lộ cho người ta biết đi?

- Đã từng rất muốn, rất cố gắng nhưng có lẽ kết quả chắc chỉ là con số không thôi.

- Không thử sao anh biết chỉ là số không?

Nó quay sang hỏi Phong với ánh mắt nghi ngờ. Đáp lại nó chỉ là một nụ cười nhạt. Phong vừa chồm người ném một hòn sỏi ra biển vừa hỏi nó.

- Thế còn em? Sao hôm nay em lại lang thang bên ngoài khuya khoắt thế? Đêm khuya nguy hiểm thế nào chả lẽ em không biết?

- Chỉ là muốn đi dạo một mình thôi.

Nó đáp lại Phong một cách nhẹ tênh nhưng thực ra lòng trĩu nặng.

- Chỉ thế thôi à, anh nghĩ em cần nói nhiều hơn nữa mà.

Nó thở dài, tiện tay ném một cái vỏ ốc trượt dài trên mặt nước.

- Em giống như vỏ ốc lúc này vậy, đang trượt dài trên một cái dốc không có dốc, đã cố không khóc nhưng nước mắt vẫn cứ rơi. Em yêu anh ấy nhưng hình như anh ấy không hề đoái hoài đến em, anh ấy chỉ xem em như một cuộc chơi. Cuộc chơi kết thúc thì anh ấy lại có trò mới.

Nó dừng lại để tim mình bớt nhói đau, mỉm cười chua chát rồi lại tiếp tục.

- Mỗi lần anh ấy quan tâm em, em đều cố gắng tìm kiếm lý do để tự biện minh cho anh ấy, em như người chết đuối cứ cố gắng bấu víu vào một cái phao đầy lỗ thủng. Anh thấy em có ngốc và điên không?

Mắt nó nhòe đi. Phong kéo nhẹ nó vào lòng, nó bắt đầu run lên.

Lại thế, nó lại khóc tiếp, mắt nó giờ nặng trĩu. Khóc thêm nữa chắc nó sẽ giống gấu trúc mắt. Nhưng nó mặc kệ, chỉ lần này nữa thôi, một lần sau cuối này nữa thôi, nó tự hứa sẽ không bao giờ, không bao giờ rơi nước mắt vì người đó nữa. Sẽ không bao giờ nữa!

Chương 19: Chấm hết

Tôi trở về nhà sau nụ hôn điên rồ cùng Lan. Dắt xe vào nhà tôi ngồi phịch xuống sofa. Thật sự tôi chưa thể chấp nhận nỗi chuyện vừa xảy ra.

Mười một giờ đêm. Tại một con phố nhỏ.

- Có chuyện gì thì em nói nhanh đi, anh còn phải về.

- Anh không còn yêu em nữa phải không?

- Vấn đề của em chỉ có thể thôi à? Thế thì anh về đây.

- Anh hãy trả lời em đi, anh đã hết yêu em rồi phải không?

- Giữa chúng ta không hề tồn tại cái thứ mà em gọi là “Yêu”, ngay từ đầu đã thế và bây giờ cũng thế. Chẳng lẽ em không hiểu?

- Nhưng em yêu anh mà, em đồng ý dâng hiến tất cả cho anh, chỉ cần anh yêu em và chúng ta yêu nhau thì dù có từ bỏ mọi thứ em cũng bằng lòng.

- Xin lỗi, anh chưa từng yêu em. Có lẽ câu trả lời này làm em thất vọng nhưng anh nghĩ chúng ta nên chia tay thôi.

- Anh! Đừng mà, xin anh!

Tôi bắt đầu nghe rõ hơn tiếng nấc của Lan, nhưng thật tình từ trước tôi chỉ vui chơi qua đường cùng Lan và giờ thì dùng cô ấy làm công cụ để đến gần với My hơn, tôi thật sự không muốn dây dưa với người phụ nữ này nữa. Tôi đã tìm được một nửa thật sự của mình và tôi cần giữ gìn hạnh phúc ấy.

Vai Lan run lên và cô bé khóc nhiều hơn, tôi bắt đầu động lòng

- Em đừng như vậy, chúng ta đến với nhau sẽ không hạnh phúc đâu.

Bất chợt cô bé chồm người lên và hôn tôi. Tôi hơi bất ngờ nhưng vẫn không phản ứng gì, coi như đây là món quà đền bù cuối cùng của tôi dành cho cô ấy. Được một lúc thì nụ hôn nhạt nhẽo ấy cũng kết thúc.

- Ok, mọi việc đã giải quyết xong, anh phải về đây.

Tôi toan quay lưng bước đi thì...

- Em đã có thai rồi anh ạ!

- Lan! Anh không thích cách níu kéo này của em đâu.

- Em nói thật, em có thai hai tuần rồi.

- Anh làm việc đều rất thận trọng, chắc chắn không thể có chuyện đó.

- Vậy anh còn nhớ hôm em đến nhà anh học cùng My không? Hôm đó chúng ta đã uống rượu, anh say và không muốn về nhà nên em đã dìu anh vào khách sạn.

Tôi bắt đầu định thần và nhớ lại. Nhưng thật sự đêm đó tôi rất say và không thể nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết sáng thức dậy tôi và Lan nằm cùng nhau, người không mảnh vải.

- Nhưng chưa chắc đó là con anh.

- Sao anh nói vậy, anh định không chịu trách nhiệm với em à?

- Thôi được, nếu đó là lỗi của anh thì em phá bỏ nó đi, để nó lại đều không tốt cho cả hai ta. Ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh và cả của em.

- Không được, em yêu anh, yêu cả con chúng ta nên dù phải bỏ tất cả em đều bằng lòng.

- Thế thì tùy em, anh về.

Tôi quay lưng, rào bước đến chỗ con Camry.

- Tại con bé đó mà anh bỏ em đúng không?

Lan chạy theo níu tôi lại.

- Con bé nào?

- My, nó không phải là em gái anh và anh đã yêu nó.

- Em nói cái quái gì thế?

- Anh đừng giấu em, em biết mà. Anh yêu con bé đó nên anh bỏ rơi em và con chúng ta.

- Anh không yêu My, em đừng hỏi nữa.

- Anh nói dối, anh yêu nó, anh yêu nó mà!

Lan khóc ngất, tôi bắt đầu cảm thấy bức bối.

- Ủ, đúng đây. Anh yêu con bé đây, người con gái đầu tiên khiến anh yêu thật tâm đây. Anh nói hết rồi đó, em vừa lòng chưa?

- Được, anh giỏi lắm. Tôi thách anh bỏ rơi tôi đây. Nếu anh bỏ tôi thì tôi sẽ mở cuộc họp báo về việc con trai Chủ tịch tập đoàn ô tô Minh Trí đã làm siêu mẫu Ngọc Lan có thai và bây giờ thì ruồng bỏ và bắt ép cô bé phá thai. Tất cả những gì chúng ta nói vừa rồi tôi đều đã ghi âm tất cả. Muốn chết thì tôi sẽ lôi tất cả chết chung. Để tôi xem bố anh sẽ xử trí thế nào và cả con bé My ngọc ngách nữa. Tôi không có hạnh phúc thì anh cũng đừng hòng, tôi cho anh một đêm suy nghĩ. Anh hãy ngoan ngoãn yêu và cưới tôi làm vợ, nếu không thì anh biết hậu quả rồi đây.

Tôi ngả người nằm dài ra ghế, gác tay lên trán và suy nghĩ. Đầu tôi đau như búa bổ, bây giờ phải làm sao đây? Tôi không thể để bố chịu trách nhiệm chuyện này được. Chính tôi làm thì tự tôi phải chịu trách nhiệm. Nhưng nếu tôi chịu trách nhiệm thì My phải làm sao đây, tôi sẽ lại mất điểm và có thể sẽ mất cô bé mãi mãi. Ôi trời! Sao khó nghĩ thế này.

Tám giờ sáng nó về đến nhà, sau khi đi ngắm bình minh xong thì nó và Phong đi ăn sáng. Nhờ túi trà xin được từ cô chủ quán nên giờ trông hai mắt nó đã đỡ kinh dị hơn. Nó mệt mỏi bước vào nhà, lát nữa đây nó lại phải đối mặt với người mà nó không muốn gặp nhất.

*

- Sao không lên phòng mà ngủ?

À ra là vợ tôi.

- Tối về mệt quá nên ngủ quên ở đây.

- Thế à, thế thì ngủ tiếp đi.

- Em đi đâu suốt đêm qua vậy?

- Đi chơi.

- Đi với ai mà cả đêm thế?

- Với bạn. Hỏi gì lắm thế.

Vợ tôi trả lời cộc lốc vài câu thế rồi đi vội lên phòng. Có lẽ tôi đã tìm được cách giải quyết cho chuyện của Lan. Cảm ơn vợ nhé, anh quyết định rồi. Một dấu chấm

hết ở đây thôi.

Chương 20: Say

Dinh dong dinh dong dinh dong...

Ôi trời, mới ngủ được một tí bù cho cả đêm thức trắng mà ai lại quấy rầy thế này. Mất lịch sự quá!

Dinh dong dinh dong dinh dong...

- Ra liền đây, mới sáng sớm mà um sùm, làm cái quái gì mà bấm chuông liên tục thế không biết. Đúng là cái đồ vô...

- My...!!!!!!!!! Có chồng chị ở nhà không em?

Nó chưa kịp nói hết câu thì đã thấy chị Lan ở đâu nhảy xổ vào ôm chầm lấy nó miệng toe toét.

- Chồng gì chị?

Nó nhăn mặt rửa thầm trong bụng. “Đúng là vô duyên có khác, sáng sớm đến nhà người ta kiếm chồng con gì ở đây không biết”.

- À, anh Trí của em đây.

- Anh... Trí ạ? Sao chị lại gọi là chồng? Chả lẽ...

Miệng nó dường như cứng lại, nó như lò mờ đoán được điều gì đó sắp xảy ra.

- Thì tụi chị sắp cưới nhau nên gọi vợ chồng luôn cho tiện ấy mà. Hôm nay chị đến để cùng anh Trí đi mua nhẫn cưới, tháng sau tụi chị cưới rồi, mà em thấy chị mặc cái váy này có ngán quá không, chị sợ anh Trí...

Nó như chết đứng. “Nhẫn” ư? “Cưới” ư? “Vợ, chồng” ư? Tim nó vỡ tan, từng mảnh từng mảnh. Mỗi từ chị Lan thốt ra đều như những mảnh thủy tinh sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim nó.

- Em làm gì đến sớm thế?

Chồng nó trong nhà bước ra.

- Anh Trí! Người ta nhớ anh quá à!

Chị Lan lách người qua khe cửa chạy ào vào quàng tay ôm chồng nó. Nó đứng đấy bóp chặt cái nắm cửa, cố sức không cho nước mắt rơi ra.

- Anh ơi mình đi mua nhẫn đi, em muốn có nhẫn để ràng buộc anh lại. Không anh lại đi lãng nhãng thì sao.

- Khi nào gần cưới thì đi, gấp gáp làm gì.

- Không, em muốn ngay cơ, anh lãng nhãng lắm, không tin anh được đâu. Em thấy chị nói có đúng không My?

- Ủ, đúng rồi... muốn cưới thì đi mua ngay đi, không lại tuột vào tay người khác.

Nó lấy tay lau vội nước mắt.

- My! Em khóc à? Sao thế?

Chị Lan chạy đến kéo tay nó trong khi nó đang cố che lấy đôi mắt.

- Tại... em thấy anh Trí lấy được vợ rồi nên vui quá đấy thôi.

- Hihhi! Chắc chắn sau này chúng ta sẽ là một đại gia đình hạnh phúc anh nhỉ?

Chị Lan quàng hai tay vào cổ chồng nó và nó.

- Anh chị cứ tự nhiên nhé, em lên lầu trước.

- Ừm, cảm ơn em nha!

Nó chạy vội lên lầu, nước mắt rơi như mưa. Nó dựa lưng vào cửa phòng mà khóc, khóc đến độ ngồi bệt xuống sàn nhà. Tại sao thế? Tại sao anh không cho nó cơ hội để nói rằng nó yêu anh. Tại sao không phải ai khác mà là chị Lan? Tại sao ông trời lại cho nó về đây, sao cho nó gặp anh? Để giờ nó không thể trở lại là một con bé My đánh đá ngày xưa nữa, không thể vừa hét vừa chỉ vào mặt chồng nó nữa.

...Tình yêu đến vô thường

Rồi bỗng hóa hư không...

(Trích *Không thể quên* - Cao Thái Sơn)

Chín giờ ba mươi tối - Bar Flower.

- Phong, sao đến trễ thế để anh em đợi lâu muốn chết.

Thằng Việt thường tụ tập chúng tôi lại ăn nhậu mỗi tháng một, hai lần.

- Trí đâu?

- Ôi xời, mày nói nó làm gì, giờ nó đang vì vụ cùng vợ đi sắm nhẫn cưới hay áo cưới gì đấy.

- Ủa nó định cưới cô bé xinh xinh hôm trước thật à?

Thằng Minh hỏi mà tay tôi như mất hết sức lực, ngày hôm qua My nói với tôi là đơn phương với Trí cơ mà, thằng Trí đâu có yêu cô ấy, mà có yêu thì chưa chắc thật lòng. Tôi quá hiểu cái tính trăng hoa của nó mà.

- Làm gì có chuyện đó, nó cưới bà siêu mẫu Ngọc Lan mà đợt trước nó đã dẫn đi Sapa với tụi mình hết một tuần đó.

- Diss thằng đó ngu gớm, con bé kia tươi thế mà chả “hốt hàng”, lại đi cưới một con mẹ già về thì làm ăn gì không biết.

Thằng Tuấn “Ú” vừa nhai chóp chép miếng kiwi vừa vỗ đùi chửi lớn.

- Ai nói mày biết thế?

Tôi vừa hóp ngum rượu vừa đưa mắt hỏi thằng Việt.

- Chuyện, tao cung cấp thông tin mà mày còn phải hỏi. Sáng nay tao mới gặp con Hằng, bạn thân con Lan, nó xúng xính quần áo mới nghe bảo là chuẩn bị đi đám cưới con Lan với thằng Trí đấy.

- Khi nào cưới?

- Tháng sau.

Thằng Trí cưới Lan thì My thế nào?

- Ê Phong, mày đi đâu vậy?

- Tao ra ngoài gọi điện tí.

Tút... tut... tut...

Tút... tut... tut...

Tút... tut... tut...

Tút... tut... tut...

Tút... tut... tut...

Năm cuộc gọi không bắt máy, không bao giờ tôi gọi mà My không bắt máy. Tôi điên cuồng chạy vào bar lấy chìa khóa xe định bụng sẽ chạy thẳng đến nhà thằng Trí hay những nơi mà My có khả năng đến nhất.

*

- Việt, xem bọn cùi bắp kia đang ngắt một bông hoa đẹp kìa.

- Sao mày biết hoa đẹp, nhìn mỗi cái lưng mà cũng biết xinh hay không xinh à? Trình ngắm hoa của mày lên cao Tuấn nhi?

- Chuyện, tao mà. Tao cá em này là tuyệt thế giai nhân, mày xem cái lưng nõn nà, đôi chân thon mịn thế kia thì không phải mỹ nhân chắc cũng hạng búp xinh. Tụi đó sắp kéo được em ấy rồi kìa, mày tính sao?

- Đợi thằng Phong vào rồi tính.

*

- Phong, nói mày nghe cái này, bên kia có hoa xinh một mình lẻ bóng kìa, qua hái đi cu.

- Thôi nhường tụi bây, tao đang bận, tao cần đi gấp.

Tuy nói thế nhưng tôi vẫn xoay người nhìn theo hướng tay thằng Việt. Không nhìn rõ được mặt nên tôi định quay lưng bước khỏi bàn thì thằng Minh rú lên.

- Trời!!!!

- Gì vậy cha nội?

- Mày xem mấy thằng đó đang dìu ai ra kìa.

- Khỏi nhìn cũng biết, con thỏ con mềm nhũn kìa chứ ai.

- Không phải, mày nhìn đi.

Thằng Minh mồm lắp bắp chỉ tay về phía bọn nhà quê kia.

- Oh my God! Phong ơi, cô vợ bé bỏng, à không người tình bé bỏng của thằng Trí đang bị bọn kia dìu ra kìa.

Người nó mềm nhũn, đầu óc quay cuồng, một mình nó đã uống gần hết chai XO. Nó cũng không biết giờ nó đang ngồi hay đứng nữa, chỉ thấy thấp thoáng mập mờ một người con trai nào đó đang nói chuyện với nó thì phải, rồi nó thấy nó dựa vào người nào đó. Giờ nó thật sự rất muốn nằm ngủ một giấc dài cho quên hết mọi chuyện, ngủ luôn không bao giờ tỉnh lại thì càng tốt.

- Ai cho mày đụng vào cô gái đó?

- Chuyện của tao liên quan gì đến mày?

- Thằng này bố lão gớm, mày biết tui tao là ai không mà dám nói giọng đó. Mau thả bạn gái của anh Phong ra ngay không thì mày sẽ chết mà không thấy xác đấy.

Thằng Tuấn “Ú” vừa nói mồm vừa cắn liên tục mấy miếng dưa.

- Hàààà, tao đêch cần biết mày là ai, có ngon thì qua đây giành lại bạn gái đi. Không thì ngoan ngoãn để tao vui vẻ một đêm với bà xã mày.

Thằng Việt bắt đầu bẻ tay răng rắc.

- Diss mẹ mày lão nè con!

Nó nhào đến đâm vào mặt thằng đều đó, cả đám kia thấy đồng bọn bị đánh thì nhào đến định hội đồng bốn thằng chúng tôi. Thằng Tuấn “Ú” cũng quăng luôn đĩa trái cây nhảy vào, tôi và thằng Minh nhào đến quây tóm lấy mấy chai rượu và bắt đầu đập vào đám dê cụ kia.

Chương 21: Giả vờ

Trong bar ngập tràn tiếng hét, tiếng đồ vỡ, tiếng chai thủy tinh va đập.

- Đừng để tao thấy mặt chó tụi bây lần nữa.

Tuấn “Ú” bực tức đập thùm thụp lên người tên cầm đầu đang nằm dài trên sàn, người bê bết máu.

- Đi thôi không lại rắc rối.

Thằng Minh kéo Tuấn “Ú” ra khỏi bar, thằng Việt ra lấy xe còn tôi đến dìu My dậy, cô ấy say đến nỗi không còn biết gì nữa.

- Đi đâu bây giờ Phong? Chả lẽ đưa My về vào giờ này, chắc thằng Trí cầu đầu trăm tụi mình mất.

- Ôi thằng này ngu, mày không đem công chúa xinh đẹp này về cung chắc ngày mai tụi này sẽ bị bàn dân thiên hạ gán cho tội “Lợi dụng trẻ vị thành niên” mất.

- Ờ nhỉ? Thế mày tính sao Phong?

- Về nhà thằng Trí đi, tao cũng muốn làm rõ việc nó sắp cưới Lan.

- Ok.

Một giờ rưỡi đêm.

Dinh dong dinh dong...

- Có chuyện gì mà đến vào giờ này thế?

- Trả tình yêu bé bỏng cho mày nè.

Tuấn “Ú” ấn My vào người thằng Trí.

- Sao My lại ở cùng tụi mày?

- Mày còn hỏi à? Mày làm cái quái gì mà để cô bé ngồi ử rữ uống gần hết chai XO trong bar thế? Suýt bị mấy thằng nhảm nhí làm thịt rồi đấy. Mày làm chồng kiểu gì thế?

- Tao không phải chồng cô ấy, mày đừng mở mồm nói bậy.

- Thế lần trước thằng nào lớn mồm nói với anh em “My là vợ tao”.
- Chuyện lần trước là chuyện lần trước, chuyện lần này là chuyện lần này.
- Vậy tại sao bây giờ mày cưới Lan, lại là trò “ăn xong rồi bỏ” phải không?

Thằng Việt bắt đầu bực trước thái độ của Trí.

- Tao chưa làm gì cô ấy cả, chỉ đơn giản là tao không còn hứng thú với loại con gái đó nữa, nếu mày quan tâm đến hàng cần thanh lý của tao thì đến đưa cô ấy đi đi, tao không cần đâu.

- Mẹ kiếp!

Tôi tức điên lao đến đâm vào mặt thằng tòi đấy, nó tiếp cú đâm tôi mà không hề đánh trả, mũi bắt đầu rỉ vài giọt máu.

- Sao mày không đánh trả đi thằng đều kia.

- Tao thấy hình như mày quan tâm đến chiếc giày cũ ấy lắm nhỉ, thế thì đưa thằng về nhà đi, đừng có lượn lờ ở trước nhà tao và Lan nữa.

- Mày...

Tôi như con thú điên, một phần vì tức một phần vì cảm thấy thật tội nghiệp cho My.

- Thôi đi Phong, nó thay đổi rồi, không còn là anh em của tụi mình nữa đâu.

- Anh Trí ơi, có chuyện gì mà ồn thế anh?

- Vợ tao gọi rồi, tụi bây còn chưa chịu về à?

- Mày nhớ đấy Trí, mày sẽ hối hận.

Tôi gần từng tiếng, cố nén cơn giận bế My lên xe, quay về nhà thằng Việt.

*

Chiếc xe đen nhánh lao vun vút trong bóng đêm tĩnh lặng, lao đi xa vút. Tôi cứ đứng đấy tay siết chặt cánh cửa cổng lạnh ngắt hơi sương đêm mà tim đau thắt. Tụi mày trách tao?

Đúng tao tội, tao đều, tao ngu khi tao đã chọn con đường này. Con đường phải lãnh nhận hết trách nhiệm của tao, cái trách nhiệm ngu ngốc do chính tao đã tạo

ra. Tao cũng muốn chạy đến bé My vào lòng như cái cách thằng Phong đang làm lắm chứ, nhưng liệu ngày mai sự nghiệp nhà tao có đứng vững trước việc này? Tụi mày chắc sẽ cười vào mặt tao vì cái lý do quá cao cả đấy, nhưng tao không muốn đứng trơ mắt nhìn công ty bố tao đã gây dựng bằng cả cuộc đời phải sụp đổ chỉ vì tính lông bông, ích kỷ của tao. Tụi mày đâu thể hiểu được và cả em nữa. Chắc em đang đau khổ, đang giận tôi lắm. Tôi đã có thể tin vào tình yêu mỏng manh mà tôi trao cho em đã được đáp trả, trong cơn say em gọi tên tôi và khóc.

Nhưng có lẽ ông trời căm ghét chúng ta nên đã để em yêu tôi quá muộn màng thế này. Tôi không thể yêu em nữa, không thể chăm sóc cho em, không thể cùng em đi chơi hay có những đứa con xinh đẹp. Có lẽ tôi buông tay em ra là một quyết định đúng đắn, mong rằng Phong sẽ giúp em hạnh phúc, sẽ thay tôi chăm sóc em, giúp tôi thực hiện những mong ước mà chúng ta chưa thực hiện được với nhau.

Xin lỗi em, tình yêu của anh!

*

Sáng, nó thức dậy, ngó dáo dác xung quanh căn nhà rộng lớn lạ lẫm. Đầu nó nhức kinh khủng. Nó chỉ nhớ là đêm qua nó đã uống gần hết chai rượu thì có ai đó đến nói lèo xèo léo nhéo gì đó rồi nó chẳng biết gì nữa.

- Ôi cái đầu của tôi!

Nó ôm đầu nhắm mắt, một bóng người lách nhẹ qua cửa bước vào.

- Em tỉnh rồi à? Đói không? Ăn cháo thịt nhé?

- Anh Phong, đây là đâu?

- Nhà thằng Việt.

Bất giác nó nhìn xuống người.

- Á!

Nó vừa hét vừa kéo chiếc chăn lên che gần hết người.

- Áo... áo em sao thế này?

- Em không cần lo, tối qua tụi anh nhờ chị giúp việc thay áo cho em rồi. Tụi anh đều bị tông xuống dưới lầu hết nên em không cần lo.

- Cảm ơn các anh!

- Thôi không có gì, em ăn nhanh đi cho nóng.

Anh Phong cười hiền với nó, sao nó yêu nụ cười hiền lành dễ thương thế không biết.

Nó đang ăn dở thì đột nhiên chột nhó.

- Anh Phong, tôi qua em ở bar Flower mà, sao giờ lại ở đây?

- Em còn hỏi nữa, con gái gì mà hư quá. Ngồi một mình uống đến say mềm, có biết thế nguy hiểm lắm không?

- Dạ vâng vâng biết rồi, kể em nghe chuyện tôi qua đi.

Nó lay lay cánh tay Phong

- Tôi qua bọn anh rủ nhau đến Flower thì thật trùng hợp, tụi thằng Việt thấy em say khướt, em say đến độ không biết gì, tí nữa là bị một đám mất dạy làm thịt...

- Ủ... hh, eo ôi!

Nó vừa trợn mắt vừa lấy hai tay che lấy người.

- May là gặp được những người nghĩa hiệp anh hùng như tụi anh đây, không thì em toi mạng rồi.

- Ủm ừm, đúng là anh hùng. Tiểu nữ xin đa tạ!

- Thôi đi, em khùng quá.

- Hàààà, khùng giống anh.

- Em đúng là hỗn mà, phải đét cho mấy cái mới được.

- Ááá hààà, bố người ta anh Phong đánh em.

Nó lăn người cuộn tròn trong chăn, Phong chồm lên đánh nó. Trong khoảnh khắc, Phong đang nằm trên người nó, bốn mắt nhìn nhau, môi gần sát môi, tim hai đứa đập thành thịch. Bất chợt Phong đứng bật dậy, mặt đỏ tía lấp bắp.

- Thôi... em ăn đi rồi nghỉ ngơi, anh... xuống dưới cùng bọn thằng Việt.

- Dạ!

Nó ngoan ngoãn nghe lời Phong. Phong đi tới cửa đột nhiên quay lại nói khe

khẽ.

- Nhớ sau này khi không có anh bên cạnh thì đừng uống say như thế nữa nhé.

- Ûhm.

Phong vừa bước ra khỏi phòng, nó ngã vật ra giường, tay đặt lên ngực áp đảo trái tim đang nổi loạn của mình, nó làm nhảm.

- Phù, nguy hiểm quá!

Chương 22: Quyết định

- Thưa ông, mọi người trong nhà đang bàn tán chuyện cô Lan có thai với cậu Trí. Cô Lan hiện giờ đã dọn về ở cùng cậu Trí.

- Tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi.

- Dạ... vậy chuyện của cậu Trí thì sao ạ?

- Mọi chuyện cứ để tự thằng Trí giải quyết. Tôi muốn xem nó làm thế nào.

- Nhưng nếu giải quyết không ổn thỏa thì chuyện này sẽ ảnh hưởng đến công ty chúng ta.

- Ừm... Cậu nói cũng đúng... cậu điều tra cho tôi về cái thai của con Lan, điều tra kỹ càng cho tôi nhé!

- Vâng, tôi hiểu.

*

Nó đem chiếc bát đã sạch nhẵn xuống lầu.

- Mẹ kiếp, con đó có thai rồi!

- Sao mà biết?

- Thằng Minh gọi cho tao, nó nói hôm nay nó sang công ty nhà thằng Trí lấy đồ án, nó đứng ngoài cửa thì vô tình nghe thấy trợ lý Nam nói với bố thằng Trí.

- Ê tụi bây, hay tại con Lan có thai nên thằng Trí bắt buộc phải lấy nó?

- Hàààà, mà có điên không Việt! Thằng Trí đâu phải hạng có trách nhiệm trong mấy chuyện như thế. Mà nếu đúng thế thì tại sao nó không nói với tụi mình.

- Ờ, mà nói cũng đúng.

Xoảng...

“Có thai?”...

...

“Chị Lan có thai?”...

...

“Anh Trí có con cùng chị Lan ư?”...

...

- My, em không sao chứ?

- Không sao ạ, em bị tuột tay thôi mà, xin lỗi anh Việt nha!

- Ồ, không vấn đề gì đâu em. Người đẹp làm vỡ bát thì thằng Việt nó không trách đâu.

- Mà nhiều chuyện quá!

Có vẻ mọi chuyện đang nghiêm trọng dần, tôi có thể thấy được điều đó qua nét mặt My.

Chắc có lẽ cô ấy đã nghe được chuyện lúc nãy chúng tôi nói.

- Thôi, em lên lầu nằm nghỉ nhé!

- Ê thằng Phong kia, mày khôn thế? Lần nào đưa người đẹp lên phòng mày cũng giành là sao?

- Mày lại lảm chuyện nữa à? Mau dọn đống này đi!

- O, tại sao lại là tao?

- Tại mày ú.

*

Nó ngồi thừ trên mép giường, Phong nhìn nó, khuôn mặt có vẻ lo lắng.

Giờ đây nó không muốn khóc, không muốn buồn, chỉ thấy như mình không còn gì để bận tâm nữa. Cũng chẳng biết tại sao lại thế, chắc vì chuyện này cũng bình thường như cân đường hộp sữa thôi.

Đến cưới nhau họ cũng đã chuẩn bị cả rồi thì có thai chắc cũng là một phần sẵn có trong kế hoạch của họ. Nếu có gì đáng để bận tâm thì chắc có lẽ chính là việc tại sao nó lại là người cuối cùng biết chuyện này và nó cũng là người phải chấp nhận một nỗi đau không thể nào nguôi. Ánh hoàng hôn vành cam chiếu xuyên vào

phòng, khuôn mặt nó vô hồn nhìn ra cửa sổ, ánh mắt như rời khỏi thực tại.

- Nếu em muốn khóc thì cứ khóc thoải mái đi, em cứ như thế này mãi anh lo lắng lắm.

- Chắc em sẽ về Canada, em cảm thấy nơi đây ngọt ngào lắm, ở đây chỗ nào cũng khiến em đau buồn. Có lẽ em nên quay trở về Canada, trở về nơi thực sự của em.

Nó nói thật nhanh, nhanh đến độ không kịp thở. Nó sợ nó nói chậm thì trái tim đang kêu gào của nó sẽ ngăn chặn ý nghĩ cương quyết đang ngày càng lung lay trong đầu.

Tôi ngồi câm lặng nhìn My, từ đầu tôi đã biết chắc chắn sẽ đến lúc cô ấy vượt mặt khỏi tay tôi, không, rời khỏi cuộc sống của tôi mới đúng chứ, bởi vì tôi chưa bao giờ có được cô ấy.

- Anh đưa em về nhà anh Trí được không, em muốn lấy một số thứ.

- Nếu anh nói em hãy ở lại vì anh thì em có đồng ý ở lại không?

- Sao ạ?

- Thôi không có gì, em thay áo đi, anh đưa em về.

Lúc này anh Phong nói gì nhỉ? Mà thôi, nó phải chuẩn bị để trở về nơi đó, có lẽ là lần cuối cùng nó được thấy anh Trí và nơi đã gắn bó nó với anh suốt thời gian qua.

*

- Ô My! Em đi đâu cả đêm thế?

- Em đến nhà bạn.

- Bạn nào thế My?

Nó trả lời qua loa, nó không muốn nói chuyện một chút nào với chị Lan, nó ích kỷ thế đấy. Nó ghét chị Lan kinh khủng. Nó leo vội lên cầu thang.

- Em đi đâu thế?

- Em lên phòng lấy một số thứ là đi ngay, chị đừng lo.

- Em định đi đâu nữa?

- Về Canada.

Nó dừng bước quay ngoắt lại nhìn chị Lan, điệu bộ quan tâm giả tạo ấy khiến nó muốn đến đánh vào mặt chị ta cho thỏa mãn uất ức mấy hôm nay.

- Sao em lại về lúc này? Chị và anh Trí đã dời ngày cưới vào tuần sau rồi, em không định uống ly rượu em chồng của chị à?

- Không phải tháng sau ư?

- Tại chị... có thai rồi nên cần cưới gấp, em biết tin vui này chưa?

- Biết rồi.

- Ai nói cho em mà nhanh thế?

Ôi trời! Chị ta còn cười khúc khích kiêu như “Ta đây đã thắng rồi nhé, con chíp con kia”. Nó phát điên lên mất.

- Dạ, em biết rồi thưa chị, chả phải chị vừa mới nói đấy sao. Em có việc bận phải về Canada nên không chúc mừng song hỷ của hai người được. Nhân đây em chúc hai người luôn hạnh phúc vui vẻ đến hết đời. Thế nhé!

Nó nói một mạch, hậm hực đi lên cầu thang.

*

Đã gần sáu giờ tối nhưng tôi vẫn chưa muốn về nhà, thật sự là không muốn về chút nào. Mỗi tối về trước cổng nhà đều có người chờ sẵn, có người nấu ăn sẵn, tất cả đều hoàn hảo chỉ chờ phục vụ tôi. Nhưng những thứ đó đều không có hơi ấm của em, tôi sẵn sàng đánh đổi bữa cơm thơm nóng đầy đủ của Lan để lấy lại giây phút hai đứa cùng ngóng mũi đợi bà Hai, hay cả những lúc chúng ta giành nhau cái tivi vào mỗi Chủ nhật. Tôi cũng sẽ tự nguyện xin đổi lại để được mỗi tối nằm ngủ cách ly nửa giường với em, đổi luôn cả những cử chỉ yêu thương Lan dành cho tôi để thấy được hình ảnh mỗi lúc em tức giận, chun mũi xin xỏ tôi điều gì đó.

Tôi mãi mê chìm đắm trong hình ảnh của em rồi chợt như nhận ra, tôi còn một thứ khác cần quan tâm. Một thứ thực tế hơn em lúc này. Lan cần tôi hơn em, nghĩ đến Lan tôi lại cảm thấy náo nức. Nhìn đồng hồ, xách cặp, bước ra khỏi công ty, tôi biết hôm nay chắc chắn mình sẽ lại không thể ngủ được, vì cạnh tôi không phải là em!

*

Kéo vali xuống lầu, nó nhìn cảnh vật xung quanh, nơi nào cũng tràn ngập hình ảnh của anh. Lần cuối cùng nó vẫn không gặp được anh, chắc có lẽ cả hai hữu duyên vô phận.

Hít một hơi dài, nó lặng lẽ quay lưng kéo vali bước ra cổng.

Tạm biệt anh, giấc mơ bây giờ chia đôi

Nước mắt rơi, vẫn còn rơi hoài

Định mệnh ơi, hãy cho anh được yên vui

Chớ đau buồn, cho tình yêu này...

(Trích *Sad Noel* - Yenniie)

Mưa rơi trên mái tôn nghe lộp bộp. Bầu trời đêm xám xịt, không một vì sao nào ló dạng, chắc có lẽ cơn mưa tối nay sẽ lâu tạnh, nó vén nhẹ tấm màn mỏng, nhìn mưa rơi mà nao lòng, mưa đêm lúc nào cũng buồn như thế. Mưa đem theo gió, gió thổi hiu hắt, từng luồng gió lạnh khóa lấp dần không gian âm áp của căn phòng.

Sáng sớm mai nó sẽ phải rời khỏi đây, nó đi rồi anh có nhớ nó không? Có muốn giữ nó ở lại không? Nó lại mơ tưởng đến viễn cảnh được gặp anh, nó mong được thấy anh lắm. Đã hai ngày rồi nó chưa được thấy anh, chưa được nghe tiếng anh và nó chỉ mong sẽ được thấy anh một lần nữa thôi, chỉ một lần thôi. Liệu ông trời có giúp nó...

*

- Anh Trí, thấy cái áo này hợp hơn hay cái này?

My đang làm gì thế? Ba ngày rồi, đã ba ngày - con số lớn nhất mà tôi phải chịu đựng sau sáu tháng ở cạnh My. Lần đầu tiên tôi phải xa cô bé lâu như thế.

- Anh Trí, anh có nghe em nói không?

- Anh đang nghe đây.

- Thế anh xem áo cưới nào đẹp hơn?

- Cái này.

Tôi cũng không biết mình vừa nói gì, tâm trí tôi giờ lộn xộn ở đâu tôi cũng không biết.

*

Chín giờ ba mươi sáng, sân bay Tân Sơn Nhất.

- Em đi nhé, cảm ơn tất cả mọi người.

Lần lượt nó ôm chào tạm biệt từng người, những người mà nó yêu quý.

- Đặc biệt là anh, cảm ơn anh rất nhiều anh Phong ạ!

- Em đi bình an nhé!

- Vâng ạ!

Nó đưa mắt ra xa tìm kiếm một hình bóng quen thuộc.

Nhưng VÔ VỌNG.

Không hề có anh, anh không đến. Người mà nó mong chờ không xuất hiện, nó cố gắng nấn ná, cố gắng tự an ủi mình: Có lẽ điều kỳ diệu sẽ xuất hiện với nó.

*

Tôi đang ngồi dài cổ đợi Lan thay ra thử vào chừng vài chục bộ áo cưới thì điện thoại reo.

- Alô, tao nghe đây. Chuyện gì thế?

- ...

- Mà nói gì?

- ...

- Tao đến ngay.

Không kịp lấy cái áo vest, tôi bấm số gọi trợ lý Nam đem xe sang đón tôi đến sân bay.

- Anh định đi đâu thế?

- Anh có việc phải đi ngay.

- Đi đâu? Chúng ta chưa thử áo xong mà.

- Việc ở công ty, rất khẩn cấp. Anh phải đi ngay.
 - Chuyện của My phải không?
 - Sao em biết?
 - Em biết chuyện và em đã giấu anh, vì em sợ, sợ anh sẽ lại vì nó mà bỏ em một lần nữa.
 - Anh không có thời gian đôi co với em.
 - Nếu anh đi ngay bây giờ, anh chắc chắn sẽ hối hận.
 - Dù bây giờ trời có sập xuống anh cũng nhất định phải đi.
- Tôi vội chạy ra xe, Lan kéo tôi lại, nài nỉ.
- Anh ơi, đừng mà. Xin một lần thôi, vì con chúng ta nha anh. Một lần thôi.
 - Xin lỗi, anh không thể. Anh phải gặp My lần cuối cùng.
 - Anh... anh phải chịu trách nhiệm với em.
 - Anh sẽ chịu trách nhiệm với em, nhưng không phải là bây giờ, còn không em muốn làm gì thì tùy, anh nhất định phải gặp My.

Tôi bước vào xe, luôn miệng thúc giục trợ lý Nam chạy nhanh. Nếu đã không thể giữ em ở lại thì ít nhất anh cũng phải một lần đối mặt với tình cảm thật của mình, không thể cứ chạy trốn mãi được. Khi nghe thằng Phong báo tin em sẽ trở về Canada mãi mãi thì anh đã biết em là ai, em quan trọng như thế nào đối với anh.

- Sao không chạy nữa trợ lý Nam.
- Dạ thưa cậu, ở phía trước kẹt xe dữ lắm, chắc phải đợi khá lâu.
- Mở cửa... Nhanh lên... Tôi bảo cậu mở cửa...

Tôi lao ra khỏi xe và bắt đầu chạy, chạy hết sức có thể. Ánh nắng gay gắt khiến đôi chân tôi nặng dần, mồ hôi rịn ra đầy người, bết cả tóc, hơi thở càng lúc càng gấp gáp.

Mệt.

Rất mệt.

Nhưng tôi vẫn chạy.

“ - Anh ăn con cá này đi, em ăn con này.

- Nhưng con này bé tí teo, anh không thích.

- Đã bảo là ăn con này mà!

- Không. Anh phải ăn con này!

- Không. Em ăn con này, anh ăn con kia đi!

- Không, trả con cá to lại cho anh.

- À thế bây giờ có ăn con cá kia không thì bảo!

- Không.

Phật...

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, em cần anh à?

- Chết chưa, bây giờ em sẽ ăn con cá này hôhôhô hô”.

“ - Anh nằm xê ra coi, bên kia là của anh, bên đây là của em.

- Đây là giường anh, em làm gì mà lán sang nhiều thế!

- Em đã để cái gối ôm ở giữa rồi đấy. Mỗi người một bên là đúng rồi.

- Anh cứ nằm sang đấy làm gì nào, đến ngủ cũng không để người ta yên, y như cách ly mấy thằng bất lực.

- Không, nằm sang bên kia đi.

- Mệt quá, anh ngủ rồi.

- Xích qua bên kia xem”...

Sáu tháng, sáu tháng kỷ niệm, sáu tháng bên nhau, 15.552.000 giây ở cạnh nhau.

Tất cả, tất cả như tràn ngập về trước mắt tôi.

Không thể dừng lại được, không dừng lại được, tôi phải đến, phải giữ lấy hạnh

phúc nhỏ nhoi của mình. Đợi anh nhé... đợi anh nhé My!

“Chuyến bay mang mã số ESC - 502 bay từ Thành phố Hồ Chí Minh - Việt Nam đến Thành phố Toronto - Canada sẽ khởi hành vào lúc 9 giờ 35 phút...”

- Đến giờ rồi, em phải đi đây.

Nó xoay sang Phong, dúm vào tay anh ấy một bức thư nhỏ.

- Đưa cho Trí hộ em nhé!

Kéo vali bước đi, nó thấy sống mũi cay xè.

Tạm biệt anh, giấc mơ bây giờ chia đôi

Nước mắt rơi, vẫn còn rơi hoài

Định mệnh ơi, hãy cho anh được yên vui

Chớ đau buồn, cho tình yêu này...

... Rồi ngày mai, người đến sau sẽ thật yêu anh

Sánh đôi và cùng dựng xây giấc mơ

(Trích *Sad Noel* - Yenniie)

Chương 23: Trẻ

Học học học...

... Học học...

Tôi chạy tìm dáo dác khắp sân bay.

Vừa chạy tôi vừa bấm số điện thoại thằng Phong.

- Mà đang ở đâu?

- Tao đang ở...

Thằng Phong chưa kịp dứt lời thì tôi cũng đã thấy bóng dáng ba thằng bạn.

- My đâu?

Tôi chạy xộc đến bầu lấy vai thằng Việt. Nó ngo ngắc chỉ tay vào phòng check in:

- Mà đến trẻ rồi!

- Sao không giữ cô bé ở lại? Sao không đợi tao?

- My có gửi cái này cho mà.

Một bức thư ư?

“TP. Hồ Chí Minh

Ngày 10 tháng 2 năm...

Gửi anh Trí!

Chắc anh ngạc nhiên lắm khi nhận được bức thư này, khi nó đến tay anh thì em đã ở một nơi rất xa.

Từ ngày đầu tiên gặp anh em đã rất... ghét anh. Anh có biết không? Đôi lúc em tự hỏi không biết rằng em sẽ sống sáu tháng hợp đồng như thế nào với anh? Nhưng em cũng đã sống được cùng anh trọn vẹn là 5 tháng 26 ngày anh ạ!

Anh có biết tại sao em sống được cùng anh lâu đến thế không?

BỞI VÌ EM ĐÃ YÊU ANH!

Em cũng không biết mình đã yêu anh từ khi nào nhưng em rất ghét những lúc anh vui cười cùng chị Lan, tức giận những đêm không có anh ngủ cùng. Nói tóm lại là em GHEN. Em yêu anh và em ghen với chị Lan.

Anh đừng hỏi tại sao em lại yêu được một người đáng ghét như anh. Đến ngay cả em cũng không thể trả lời được câu hỏi đó. Nhưng có lẽ ông trời thích chọc phá người khác, trong khi em yêu anh thì anh lại không yêu em và anh sẽ cưới một người con gái mà em không thích.

Buồn cười quá anh nhỉ! Em đã định sẽ đem cái tình cảm ngu ngốc này đi đến nơi mà không ai biết nó từng tồn tại nhưng em đã làm ngược lại. Bởi vì em mong rằng em sẽ có một lần thật sự được bày tỏ tình cảm của mình, dù em biết rằng anh sẽ không bao giờ chấp nhận tình cảm này.

Thật sự bây giờ em cũng không biết phải nói gì với anh, chỉ mong rằng anh hãy xem tất cả như một giấc mơ và xem như bức thư này chưa bao giờ tồn tại.

Cám ơn anh về thời gian qua!

Chúc anh hạnh phúc!

Ký tên:

Người vợ bất đắc dĩ của anh

Shell”

Ba giây

Hai giây

...

Đi.

Phải đi thôi.

Phải đi giữ em lại.

- Mà làm gì thế Trí?

- Bỏ tao ra, tao muốn đến Canada, bỏ tao ra.

- Mày điên à? Mày đi thì Lan ra sao? Đám cưới của mày sẽ ra sao?

- Tao mặc tất cả, tụi bây bỏ tao ra.

- Bỏ nó ra đi Việt! Bây giờ mày muốn đến Canada phải không, mày quyết định bỏ tất cả phải không?

- Tao nhất định phải giữ My lại.

- Được lắm.

... Bốp...

Thằng Phong đánh tôi.

Một cú đấm, khá đau và rất mạnh. Nó khiến tôi ngã ra nền.

- Mày... Sao lại đánh tao?

- Đánh để cho mày tỉnh. Tất cả mọi chuyện hôm nay đều do mày mà ra. Chính mày đã chọn con đường này thì mày phải chấp nhận. Đừng làm mọi thứ rối tung lên nữa.

Con đường tôi đã chọn, trách nhiệm mà tôi phải gánh chịu, tôi biết chứ! Nhưng tôi cũng biết có một cái gì đó vừa hạnh phúc vừa tiếc nuối đang tan vỡ trong lòng. Một chút vị ngọt nhỏ nhoi của đời tôi đã vượt mất.

... Hồn độn...

Bất lực...

Nếu được quay trở lại, tôi sẽ không bao giờ chọn ngã rẽ này cho cuộc đời của mình, tôi sẽ chọn ngã rẽ chỉ có tôi và em mà thôi.

Đưa tay lau những giọt máu rỉ ra nơi khóe môi, tôi đứng dậy, nắm chặt bức thư trong tay, quay lưng bước đi.

- Mày đi đâu thế Trí?

- Làm ơn để tao yên!

*

Tiếng nhạc và hơi người như làm cho quán bar cao cấp bậc nhất Sài Gòn này nhỏ hẹp hơn. Ai nhảy mặc ai, ai lắc mặc ai, tôi vẫn cứ một mình một rượu. Hết chai

này lại đến chai khác.

Đã ba hôm nay, ngày nào tôi cũng đi sớm về trễ, sáng đến công ty, trưa la cà, tối vào bar. Bây giờ tôi đã là tôi, đã trở lại là một Minh Trí đích thực, sống như cách mà hai mươi lăm năm qua tôi đã sống. Dựa lưng vào quầy, tôi vừa nhấp từng ngụm rượu sảng sảng màu đỏ thẫm vừa ngắm nhìn mọi người lác lác.

“- À, em mày thua tội tao trong trò oẳn tù tì nè, bị phạt là đúng rồi.

- Đưa đây, tao uống thế vợ tao.

- Wow, Trí hôm nay có tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân kìa tội bây.

Hàààà...”

Tiếng nói cười, tiếng ly chạm nhau, tiếng vỗ tay. Tất cả mọi chuyện như mới ngày hôm qua thôi.

Nhưng đó đã là chuyện của hôm qua rồi, ngày hôm nay chuyện đã khác. Khác đi rất nhiều. Liệu hôm nay tôi uống say thì em có dìu tôi về nữa không?

Chợt buồn cười cho ý nghĩ điên rồ đó, tôi lại nốc rượu.

*

- Ê thằng Trí bên đó kìa Phong!

Tôi chạy đến chỗ nó, thật sự tôi đang rất tức giận. Nắm chặt tay, tôi đã sẵn sàng dạy thằng này một bài học.

- Trí, đi về nhanh lên! Tao có nhiều chuyện cần nói với mày.

- Nói gì? À... mày muốn uống cùng à? Lại đây, hôm nay Minh Trí này khao cả bar. Ok?

- Đi về nhanh, tao biết mày chưa say. Tao muốn nói chuyện nghiêm túc với mày.

Dường như nó không hề để ý đến lời tôi nói, nó vẫn thản nhiên uống rượu. Tôi điên tiết lên, nắm xộc lấy cổ áo nó, dùng hết lực đâm vào mặt nó.

Bị đánh, nó giằng mạnh khỏi tay tôi, nó bắt đầu đánh trả. Cả bar náo loạn. Mọi người đều dạt ra. Thằng Denni - chủ quán im thin thít khi Việt ra dấu bao hết đêm nay.

Nó đánh có vẻ rất hăng. Được! Đánh trả thế này mới có cảm giác chứ. Tôi đâm nó, nó ngã, sau đó đứng dậy. Nó lại đâm tôi và tôi ngã, sau đó tôi lại đứng dậy tiếp tục đánh nó. Cứ thế chúng tôi đánh nhau, hình như chúng tôi đánh rất lâu, lâu đến độ trong bar chỉ còn mỗi chúng tôi.

- Ok! Như thế này đủ để tao được nói chuyện với mày chưa?

- Nếu mày vẫn còn nhã ý.

Chọn một chỗ trong góc khuất, tôi ra hiệu với Denni:

- Hai ly như cũ.

Quay sang thằng Trí, trông bộ dạng của nó lúc này khiến tôi không nhịn nổi cười:

- Mày cười gì?

- Trông mày đẹp trai nên tao cười.

- Đừng xỏ xiên tao, trông mày cũng không khá hơn đâu.

Mắt nó sung vù, miệng bầm tím, quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù như tổ quạ.

- Mày đừng có trơ mắt ra nhìn tao, muốn nói chuyện gì thì nói đi?

- Mày còn nhớ trò “YES OR NO” ngày trước tại mình hay chơi không?

- Nhớ, rồi sao?

- Tao với mày cùng chơi trò đó nhé.

Không kịp để thằng Trí trả lời, tôi hỏi ngay nó:

- Mày yêu My, Yes or No?

Nó nhìn tôi, có vẻ bất hợp tác.

- Mày yêu My, Yes or No?

Tôi cố gắng lặp lại câu hỏi một lần nữa, thằng Trí vẫn im lìm, mắt nó mơ màng, nhấp một ngụm rượu miệng nó mấp máy:

- Yes.

- Mày không hề muốn cưới Lan, Yes or No?

- Yes.

- Thật ra mày đang có nỗi khổ giấu tui tao, Yes or No?

Thằng Trí không trả lời, nó có vẻ ngập ngừng. Thái độ thật đáng nghi ngờ.

- Mày không cần trả lời, để tao nói thay cho “Yes”. Thực ra mày có chuyện gì vậy Trí, nói tui tao nghe đi. Có phải chuyện cái thai không?

- Mày đừng hỏi nhiều, nhức óc quá. Bây giờ tao hỏi mày, chỉ một câu thôi, “Mày yêu My, Yes or No?”

Chương 24: Tỏ tình

- Mày đừng hỏi nhiều, nhức óc quá. Bây giờ tao hỏi mày, chỉ một câu thôi, “Mày yêu My, Yes or No?”

- No.

- Mày nói dối. Mày yêu My.

- Đó là sự thật. Tin hay không tùy mày. Còn bây giờ thì mày về nhà đi! Lan đang lo cho mày lắm đấy!

- Tao không muốn về.

- Đừng có trẻ con như thế! Tao mong mày hiểu và đừng xử lý mọi thứ bằng tình cảm.

Thằng Trí thật tồi, nó dám chơi khăm tôi. Một câu hỏi lưỡng dao, trả lời thế nào cũng chết. “No”. Thật sự đó không phải là câu trả lời mà tôi muốn, điều tôi muốn hoàn toàn trái ngược nhưng trong sâu thẳm trái tim tôi biết tôi không có quyền được làm điều đó. Tôi khác thằng Trí, tôi đã hiểu.

My yêu Trí.

Rất nhiều. Nhiều đến nỗi nó đã làm cho tôi tin rằng mình đã thua. Đôi mắt cô bé khi trông chờ bóng dáng Trí ở sân bay đã nói lên tất cả. Và tôi đã quyết định khi gọi cho thằng Trí.

Kết thúc.

Kết thúc mọi chuyện ở đây thôi.

Đã đến lúc “người dự bị” phải ra đi.

Nhắm mắt lặng im.

Dòng lệ tuôn rơi.

Xin hãy để một lần cuối cùng tôi được khóc VÌ EM.

*

Dù không hề say nhưng tôi vẫn vờ về nhà với bộ dạng lão đảo. Lan nhẹ nhàng dìu tôi lên phòng. Ôi sao nhớ thế! Bộ dạng bực bội pha lẫn lo lắng của em khi cùng bà Hai đưa tôi lên phòng. Cả những trò kỳ quái em giở ra để hành hạ tôi. Nhưng giờ chỉ là quá khứ thôi phải không?

Sao em tàn nhẫn thế? Bỏ đi khi tình yêu vừa đến, em đã không cho tôi một cơ hội để được nói những điều em và tôi đều muốn. Tại sao cứ làm khổ nhau mãi thế này? Ngày mai nữa thôi tôi và em sẽ mãi mãi xa nhau. Có phải chúng ta thật sự không thuộc về nhau?

Còn thằng Phong nữa, tại sao nó phải nói dối? Tôi biết nó yêu My. Chẳng lẽ cảm nhận của tôi sai? Tôi đã định nếu như nó nói nó yêu My thì tôi sẽ để nó đến với My và nó cũng sẽ là thứ cản trở tôi mơ tưởng đến My để sống yên ổn cùng Lan. Nhưng đằng này nó lại nói không. Nó khiến tôi thật khó xử, khi tôi nghe nó nói “No” thì trong lòng tôi... thật sự trong lòng tôi dậy lên ham muốn là được đến bên My. Nhưng Lan và cái đám cưới ép buộc kia như tảng đá đè nặng lên ham muốn cháy rục đó.

Tôi gác tay lên trán cố dỗ yên giấc ngủ.

My, Lan, Phong và cả tôi nữa, dường như chúng tôi đang chạy vòng tròn với tình cảm của mình thì phải? Có nên một lần đổi mặt và giải quyết tất cả?

*

“ - Anh Trí, bên đây nè, hààà...”

- Ba ơi! Bên đây nè, lêu lêu lêu.

- Đợi ba với!

- Hàààà...

Tôi, My và những đứa con của chúng tôi đang nô đùa trên một ngọn đồi xanh đầy nắng. Những đứa trẻ và My cứ chạy, chạy mãi, tôi cố đuổi theo họ. Rất nhanh và cuối cùng tôi đã bắt được. Nhưng... My và con tôi... Họ tan biến vào không khí, dần dần biến mất trước mắt tôi. Tôi cố dùng đôi bàn tay của mình để giữ lại nhưng tất cả mọi cố gắng đều vô dụng. Tôi gọi họ, chạy khắp ngọn đồi tìm kiếm nhưng chỉ còn mình tôi. Chỉ còn mình tôi thôi”.

Bật dậy với khuôn mặt đầm đìa mồ hôi, tôi giật mình khi thấy Lan đang đứng trước gương với chiếc váy cưới.

- Em làm gì ở đây?

- Hôm nay là ngày cưới của chúng ta mà, em chưa kịp gọi anh đã dậy rồi! Thôi chồng của em đi tắm đi nhé! Lát chúng ta cử hành hôn lễ.

- Anh biết rồi!

- Nhanh lên đây!

Hôm nay đã là ngày cưới của tôi rồi sao?

Tôi mệt mỏi ngồi phịch xuống cạnh cửa nhà tắm. Liệu tôi cưới Lan rồi có hạnh phúc? Còn con của tôi, nó có hạnh phúc với một gia đình như thế? Rồi tôi sẽ phải sống suốt đời với một cuộc sống nhàm chán thế ư?

Đứng dậy, nhìn vào gương, tôi cảm thấy mình đã thay đổi. Trái tim ở ngực tôi giờ đã biết đau, biết nhớ. Tôi biết ai đã làm nó như vậy.

Đó chính là em, đó là tình yêu chúng ta luôn dành cho nhau. Chính em, em đã làm tôi thay đổi, em đã thắp một ngọn lửa trong tim tôi nhưng nó sắp tàn lụi rồi. Tôi phải làm sao đây? Cứ bỏ mặc hay sẽ chạy theo những ảo ảnh xa xăm kia?

- Sao anh chưa thay đồ, cha xứ bảo trễ giờ làm lễ là không tốt đâu đấy. Hay anh muốn em thay giúp.

- Lan, anh có chuyện muốn nói với em.

- Chuyện gì vậy ông xã yêu?

- Anh muốn đi Canada, chỉ một lần. Anh muốn gặp My, anh cần nói một chuyện rất quan trọng với cô ấy. Chỉ một lần thôi và anh sẽ trở về, sẽ không suy nghĩ về My nữa và sẽ sống trọn đời với em.

- Anh... anh đừng đùa nữa, anh đi thay đồ đi, chúng ta sẽ cử hành hôn lễ. Sẽ nhanh thôi mà!

- Em đừng lảng sang chuyện khác. Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đây!

- Em không nghe, và cũng không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến con nhỏ đó. Anh tỉnh lại đi, đến hôm nay rồi mà anh còn nghĩ đến nó nữa sao? Hôm nay, hôm nay là ngày cưới của chúng ta đấy. Anh biết không? Ngày cưới của chúng ta đấy.

Nước mắt Lan rơi đầy trên tay tôi.

- Anh xin em, một lần cuối cùng thôi.

Hình như tôi sắp khóc

- Dừng mà! Em không muốn, em không muốn thế này đâu.

- Nhưng anh sẽ không thể sống yên ổn nếu anh không gặp được My. Một lần cuối cùng thôi, anh xin em đấy.

Tôi nói như van nài và tôi khóc. Một giọt nước mắt mặn chát lăn trên má.

- Không, em không muốn, em không muốn mất anh. Anh có biết em phải mất biết bao thứ mới có được ngày hôm nay không? Em yêu anh nhiều hơn cả My yêu anh. Anh không biết hay sao?

Lan cô dùng những ngón tay nhỏ bé để giữ chặt tôi trong vòng tay.

- Em biết anh không thể mà Lan. Xin cho anh một lần thôi, một lần thôi cũng đủ rồi. Nếu không anh sẽ phát điên lên mất.

Tôi khóc, nhiều hơn. Cái gì đó ở tim bị dồn nén cứ trào ra.

- Được! Nếu anh đã muốn thế thì anh chứng minh cho em thấy. Hãy quỳ xuống và van xin em đi.

- Em...

- Sao anh không dám à? Thế thì chứng tỏ anh có thể sống yên ổn cùng em.

Lan nhìn tôi bằng đôi mắt thách thức, tôi có thể hiểu nếu mình đánh mất cơ hội này thì mãi mãi sẽ không bao giờ có cơ hội được gặp My một lần nữa.

- ... Anh... Được... anh làm.

... Bịch...

- Xin em, hãy để anh đi, chỉ một lần thôi.

Nhẫn nhục, bây giờ tôi cảm thấy mình thật yếu hèn nhưng vì em tôi có thể làm tất cả, cứ coi như đây là hình phạt dành cho tôi vì đã làm em đau khổ, đã ngu ngốc với tình cảm của mình. Một hình phạt quá nhẹ nhàng!

- Anh... Vì con nhỏ đó anh dám làm cả thế này ư? Đứng lên! Đồ hèn nhát! Minh Trí của tôi không bao giờ quỳ trước bất kỳ người đàn bà nào. Đứng lên! Đứng lên!

- Anh xin em! Xin hãy để anh đi, chỉ một lần thôi.

- Hết rồi! Minh Trí ơi là Minh Trí, anh bây giờ chẳng khác nào con chó. Minh Trí đầy kiêu hãnh, Minh Trí đào hoa ngày xưa đâu rồi? Bây giờ chỉ còn một con chó đang quỳ trước mặt siêu mẫu Ngọc Lan này thôi. Hàààà... Anh thay đổi rồi, anh không còn là Minh Trí ngày xưa mà tôi yêu nữa. Tôi không yêu một Minh Trí hèn kém thế này. Anh đi đi, coi như tôi đã làm. Đi đến với tình yêu thấp hèn đã làm lụn bại anh thế này đi. Đi đi!

Lan nói trong nước mắt và đầy mĩ mai. Tôi biết thật ra Lan không hề độc ác thủ đoạn, cô ấy trở nên như bây giờ cũng là vì quá yêu tôi nhưng tình yêu không thể gượng ép được. Nếu không gặp My thì chắc rằng tôi đã ngoan ngoãn cưới Lan. Có lẽ trực quay số phận đã đảo lộn!

Tôi đứng dậy, nhìn Lan và quay bước. Lòng tôi đau nhói nhưng không phải vì yêu Lan mà vì thương hại Lan, một cô gái tội nghiệp bị chính tay tôi đẩy đến đường cùng.

Xin lỗi em! Anh sẽ chịu tất cả trách nhiệm, chỉ xin một lần được sống thật với bản thân.

Khóc...

Nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt.

Một cô gái trong chiếc váy cưới lộng lẫy đang ngồi vật vã trong tiếng nấc và nước mắt.

Hết, hết thật rồi!

Thua rồi! Một siêu mẫu kiêu hãnh đã thua một con nhóc vất mũi chưa sạch.

Em sai rồi phải không anh?

Tình yêu có thể thay đổi tất cả.

Tình yêu đã cảm hóa được anh rồi phải không?

Dù có được anh nhưng trái tim anh sẽ mãi không thuộc về em thì em còn cần có anh để làm gì nữa chứ!

*

- Con đi đâu vậy?

Vừa bước ra khỏi cửa tôi gặp ngay bố trình trọng trong bộ vest cài hoa.

- Con...

- Con đã quyết định?

- Bố...? Sao bố...?

- Ta có thể thấy được tình yêu đang cháy trong mắt con. Nếu con đã quyết định thì hãy hành động theo quyết định của mình đi con trai. Dù trong bất cứ trường hợp nào bố vẫn ủng hộ quyết định của con.

Tôi xúc động đến suýt khóc. Chưa bao giờ tôi thấy bố tuyệt vời như thế này. Bất chợt tôi muốn ôm ông.

- Con ôm bố một cái nhé?

- Ô, con trai! Con lớn thật rồi!

Ôm bố, tôi mới thấy ông đã già thật rồi!

“Bố! Con sẽ không làm bố thất vọng. Tin con nhé!”

- Thôi con trai, hãy đến với tình yêu của mình đi. Bố mong là con sẽ thành công.

- Vâng ạ!

Hăm hờ, tôi quyết đến Canada dù chỉ để gặp em và nói “ANH YÊU EM”.

The days we've had

The songs we've sang together

And oh my love

I'm holding on forever

Reaching for a love that seems so far

So I say a little prayer

And hope my dreams will take me there

Where the skies are blue to see you once again

My love

Overseas from coast to coast

To find the place I love the most

Where the fields are green to see you once again

My love.

(Trích My Love - Westlife)

(Những ngày chúng ta đã có nhau

Những bài hát chúng ta đã hát với nhau

Em yêu ơi

Anh đang giữ chặt những điều đó mãi mãi

Với tôi một tình yêu quá xa vời

Vì vậy anh chỉ cầu nguyện thầm

Và hy vọng giấc mơ của anh sẽ đưa anh đến đó

Nơi có những bầu trời xanh để gặp lại em lần nữa

Em yêu ơi

Vượt đại dương từ bờ biển này sang bờ biển kia

Để tìm nơi mà anh yêu nhất

Nơi có những cánh đồng xanh

để gặp lại em lần nữa

Em yêu ơi.)

*

Đạo này nó rất bận rộn, nó và Ryan vừa bàn bạc xong một dự án mở rộng thêm chi nhánh công ty ở Arizona. Giờ nó là Chủ tịch tập đoàn ô tô STN, bố mẹ đã giao toàn bộ công ty cho nó. Hai ông bà đang vì vụ tạn Nhật Bản, Hàn Quốc.

Trong đầu nó bây giờ chỉ có công việc, công việc và công việc. Nó muốn sự nghiệp của gia đình thật phát triển, để không phụ lòng bố mẹ. Nó nghĩ vậy nên khi Ryan đề nghị được đến công ty làm thì nó đã đồng ý. Nó biết Ryan vẫn còn tình cảm với nó, cảm giác cho nó biết thế. Mỗi khi anh nhìn nó, ánh mắt anh vẫn còn da diết lắm. Và nó cũng thấy thật có lỗi khi đã trách anh trong khi anh đang có nỗi khổ rất lớn. Biết anh vẫn còn yêu nhưng sao nó không cảm thấy hạnh phúc chút nào thế này? Nó đã cố gắng tạo điều kiện cho cả hai được bên nhau để tình cảm sẽ trở lại nhưng sao trái tim nó vẫn âm ỉ đau? Nó không còn cảm giác lâng lâng mỗi lần anh quan tâm nó, mỗi lần anh cười với nó nữa. Đầu nó và cả trái tim nó vẫn còn vương vấn hình bóng người con trai ấy. Chẳng lẽ nó không còn yêu Ryan?

Vừa bước ra khỏi thang máy công ty cùng Ryan, nó chợt thấy một chiếc ô tô sang trọng đỗ ngay trước cửa công ty, một người đàn ông bước xuống, dáng vẻ rất quen thuộc.

Chính là... là Trí, không thể nhầm được, đó là Trí.

Hình như Trí đã thấy nó, anh ấy tiến nhanh đến chỗ nó. Tim nó đập loạn nhịp, chân run đến độ không đứng vững. Người con trai mà cả tuần nay trong mỗi giấc mơ nó đều mơ thấy, giờ đang trước mặt nó. Anh ấy đang tiến đến, ngày càng gần nó hơn. Nó hồi hộp đến mức gần như nín thở.

- Anh có thể nói chuyện riêng với em được không?

Nó như không nghe thấy Trí nói, chỉ đứng trân trân nhìn, như cố gắng nhìn thật nhiều cho thỏa bao ngày mong nhớ.

- Anh có thể nói chuyện riêng với em được không My?

Lần này nó mới sực tỉnh.

- Có chuyện gì nói ở đây không được ư?

- Ừm... thật ra... nhưng anh nghĩ nói riêng có vẻ tốt hơn.

Nó nhìn điệu bộ Trí, có chuyện gì mà anh ấy phải sang đến tận đây? Hôm nay chẳng phải là ngày cưới của anh ấy và chị Lan sao?

Hay...?

Không thể nào, không thể nào có chuyện đó được.

- Nếu anh không nói thì em đi đây, em đang bận lắm.

Nó phải chạy trốn, nó sợ Trí sẽ lại nói điều mà nó không muốn nghe. Nó đau như thế là quá đủ rồi. Có cả Ryan ở đây nữa, nó đang cố gắng hàn gắn tình cảm của mình dành cho Ryan, nếu cứ đứng ở đây nghe Trí nói, lỡ Trí nói điều gì đó không hay thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến nó và Ryan.

Nó bước vọt qua Trí, cố đi thật nhanh nhưng Trí nắm tay nó lại, tuy không mặt đối mặt nhưng nó vẫn nghe rõ được từng chữ, từng chữ một.

- Chỉ cần nghe anh nói một câu thôi, một câu anh đã ấp ủ từ rất lâu rồi. Thật ra là... ANH YÊU EM, anh rất yêu em.

- Xin lỗi! Nhưng tôi không hề yêu anh. Mong anh hãy quay về Việt Nam và làm tròn bổn phận người chồng của mình đi.

Nó giằng tay ra khỏi Trí và bước đi cùng Ryan, những tưởng Trí sẽ bỏ cuộc nhưng... Trí chạy theo nó. Đứng trước mặt nó, giữ chặt vai nó, Trí gào lên từng tiếng.

- Anh không tin, trong thư em đã nói em yêu anh, không thể thay đổi nhanh như thế được.

- Đó chỉ là những rung động nhất thời của tôi khi bị bỏ rơi và bị Ryan chia tay, nhưng bây giờ tôi đã hiểu được nỗi khổ của Ryan và tôi quyết định trở lại với anh ấy. Anh hiểu rồi chứ? Anh chỉ là vật thay thế tạm thời thôi. Ok?

Trí nhìn nó, ngỡ ngàng, thất vọng, suy sụp... Đó là những thứ nó có thể nhìn trong mắt Trí lúc này. Buông tay khỏi vai nó, Trí nhìn sâu vào mắt nó.

- Vậy em hãy nhìn thẳng vào mắt anh và nói “EM KHÔNG HỀ YÊU ANH” đi, nếu em nói được thì anh sẽ không bao giờ làm phiền em nữa.

- TÔI KHÔNG HỀ YÊU ANH

Chương 25: Dẫn vật

“Chỉ cần nghe anh nói một câu thôi, một câu anh đã ấp ủ từ rất lâu rồi. Thật ra là... ANH YÊU EM, anh rất yêu em”.

Nó lăn người qua lại trên giường. Chuyện sáng nay làm nó không tài nào ngủ nổi. Từng lời, từng hành động của Trí làm nó ray rứt quá! Tại sao bây giờ anh lại đến và nói những lời đó với nó chứ?

Nếu là trước đây, chắc nó đã vui mừng đến độ chết ngất nhưng bây giờ thì không thể nữa rồi. Đơn giản vì anh đã không còn là của nó.

Chị Lan cần anh, con anh cần anh. Và anh đã là của họ.

Lúc anh nói hãy nhìn thẳng vào mắt anh, nó đã cố gắng dùng tất cả sức lực còn lại để nhìn vào mắt anh, nhưng nó không thể chịu nổi, cho đến khi nó nói “TÔI KHÔNG HỀ YÊU ANH”, nó đã quay mặt đi và bước vội. Nó mong anh hãy quay về, hãy từ bỏ nó. Nhưng anh cứ đứng đấy, đôi mắt anh vô hồn, người anh chết lặng. Nó nhìn dáng anh bất động từ cánh cửa kính mà lòng quặn đau, nó rất muốn... rất muốn quay người lại, chạy đến ôm anh vào lòng, lau những giọt nước mắt trên khóe mi anh.

Nhưng nó không thể!

Nó sợ mình đến bên anh rồi thì sẽ không bao giờ rời xa anh được nữa, nó sẽ trực tiếp là người phá hoại gia đình anh. Nó sợ mình là người phá hoại, sợ là người thứ ba.

Con anh, nó có quyền được có đầy đủ bố mẹ, nó có quyền được hạnh phúc. Nó không có tội.

Đã có lúc nó nghĩ tại sao mình không làm điều mình muốn? Sao không làm theo những điều con tim mách bảo? Những lúc như thế hình ảnh chị Lan lại hiện lên, tuy không ưa gì chị ta nhưng nó cũng không nỡ, chị ta sẽ ra sao nếu bị Trí bỏ rơi? Chị ta làm sao có thể tiếp tục sự nghiệp của mình với đứa con không có bố?

Nó lại khác, nó còn có bạn bè, có Ryan che chở, có một sự nghiệp vững vàng và một khoản tiền đủ cho nó ăn đến lúc chết. Vậy tại sao nó lại cố giành giật anh?

Đôi lúc tình yêu không phải là tất cả. Cũng giống như chân lý mà Ryan đã hy sinh vì nó. Tình yêu đâu phải là tất cả, phải không anh?

Chỉ cần nơi xa ấy anh sống bình yên với người phụ nữ yêu anh như em đã yêu anh. Như thế là đủ rồi.

Dù em đã đưa ra quyết định khiến cả hai chúng ta đau khổ nhưng em vẫn hy vọng anh hãy hiểu cho em. Hãy luôn nhớ rằng em luôn luôn yêu anh. Chắc chắn là thế!

Em mong chờ như vậy, có phải em quá ích kỷ không anh?

*

Cuối cùng anh cũng đã nhận ra

Anh chẳng là gì với em

Anh đã quá sai lầm

Trái tim anh tan vỡ như con sóng

Tình yêu tan biến như làn khói

Nỗi đau không thể nào xóa nhòa

Anh thờ dài như tất cả đồ vỡ

Chỉ còn tro bụi phủ kín tâm hồn anh.

- Cuối cùng em cũng đã chờ được anh về!

- Em còn ở đây thì tốt quá, chúng ta cưới nhau đi. Anh sẽ cưới em, sẽ chịu tất cả trách nhiệm như em mong muốn, ok?

- Không! Cảm ơn ý tốt của anh nhưng em còn ở lại đây chỉ vì em muốn nói với anh một điều, EM SẼ KHÔNG LẤY ANH.

- Sao?

- Thật ra em không có thai, tất cả đều là một vở kịch, em đã nói dối anh.

- Tại sao?

- Xin lỗi, em làm tất cả cũng vì quá yêu anh, một tình yêu mù quáng. Nhờ quyết định ra đi của anh mà em đã hiểu. Anh đã đúng, tình yêu không thể gượng ép. Anh giờ đã tìm được một tình yêu đích thực và nó đã cảm hóa được anh. Em không làm được điều này, có lẽ đã đến lúc em phải ra đi.

- Em đi đâu?

- Em sẽ tiếp tục ước mơ của mình, em sẽ đi Anh du học. Và em sẽ tìm được một tình yêu như anh, tình yêu có thể cảm hóa được em. Nhân tiện nhờ anh nói lời cảm ơn bố anh giúp em. Tạm biệt!

Châm chậm rót rượu ra một dãy những chiếc cốc đã được xếp thành hàng dài, nhẹ nhàng đưa từng cốc lên miệng, tôi muốn uống, uống thật nhiều cho quên tất cả, cho say để thôi không nhớ đến em. Nhưng uống càng nhiều thì tôi lại càng nhớ em.

Làm sao đây? Làm sao cho tôi đừng nhớ đến em nữa đây?

Tại sao thế? Tại sao em nỡ làm vậy với tôi?

Em có biết tôi đã đánh cược mọi thứ chỉ để có được em thôi hay không?

Nhưng giờ đây thì sao?

Em không cần tôi, em chỉ coi tôi như một kẻ thế thân tạm thời. Thật sự tôi chỉ là một kẻ thế thân tạm thời thôi ư? Tôi thật sự không có giá trị gì với em sao?

Em có biết đã bao nhiêu đêm tôi ngồi một mình trong đêm tối, nhìn bóng đêm bao trùm. Tôi cố gắng xóa đi hình bóng em trong tim, trong tâm trí và cả trong tưởng tượng của mình. Cố gắng xóa đi, đã hàng trăm hàng nghìn lần cố gắng nhưng tôi không làm được, tôi không làm được.

Và tôi khóc.

Vì nhớ em, vì yêu em.

Một thằng đàn ông chưa bao giờ hối hận thì nay sắp phải hối hận vì em. Hối hận vì em có người khác. Một người khác không phải là TÔI.

Tôi đã từng nuôi ảo tưởng về một căn nhà nhỏ, những đứa con tràn ngập hạnh phúc. Nhưng càng mơ mộng tôi lại càng cảm thấy vô vọng. Bởi vì giờ đây bên cạnh em đã có người đàn ông khác.

Hắn ta có làm em khóc như tôi đã làm với em? Có yêu em như tôi đã yêu em? Nếu hắn ta tốt hơn tôi thì hãy sống hạnh phúc với hắn ta em nhé. Tôi không có gì tiếc nuối vì đã yêu em.

Hãy sống hạnh phúc! Và đừng bao giờ nhớ đến tôi. Mặc dù tôi biết rằng tôi sẽ không sống nổi dù chỉ một ngày không có em. Nhưng tôi sẽ cố gắng, tôi sẽ cầu nguyện cho em.

Tình yêu của tôi!

Chương 26: Nỗi lòng

Sân bay hôm nay khá vắng, cô gái kéo chiếc vali màu đỏ nhẹ nhàng ngồi xuống băng ghế. Đôi mắt buồn nhìn xa xăm vô định, cô nhớ lại lần đầu tiên gặp được anh.

*

Sáng nay tôi đã có một buổi trình diễn thời trang lớn tại Hà Nội. Show diễn rất thành công và hiện giờ cả đoàn chúng tôi đang ăn mừng tại một hộp đêm. Đối với một người mẫu mới nổi như tôi, có lẽ đây là một thắng lợi rất hoành tráng.

Lắc lư theo điệu nhạc mãi cũng chán, tôi bắt đầu ngắm mọi người nhảy. Tôi cứ vô tư vừa nhấp rượu vừa đung đưa mà không biết rằng có một chàng trai đang nhìn mình.

“ - Hi, chào em, anh ngồi đây được không?”

- Vâng, anh cứ tự nhiên!

- Em là người miền Nam à?

- Vâng ạ, em ở Sài Gòn.

- Ôi! Trùng hợp ghê, anh cũng ở Sài Gòn đây”.

Một chàng trai tuấn tú, bắt tín hiệu khá nhanh tôi biết anh chàng này đang vờ làm quen. Anh ta chính là Trí, con trai tập đoàn ô tô Minh Trí nổi tiếng ở Sài Gòn.

Trò chuyện được một lúc, tôi phát hiện anh ta rất cuốn hút và rất duyên. Chúng tôi khá là hợp gu. Tôi có vẻ đã được lọt vào mắt xanh của Trí. Ngay đêm đó, chúng tôi đã trao đổi số điện thoại cho nhau.

Ban đầu, tôi đến với anh ta thật sự chỉ vì tên tuổi của tôi cần được đánh bóng bởi các đại gia, nhưng dần dần tôi đã bị vẻ sành điệu, tính cách dễ thương, chiều chuộng của anh ta thu phục. Lúc nào anh ta cũng quan tâm tôi, một cách rất chân thành, không hề giả tạo.

Tôi bắt đầu yêu Trí, rất thật lòng. Tôi trao tất cả cho Trí mà không hề e ngại.

Nhưng rồi cuối cùng tôi nhận ra một sự thật phũ phàng. Tôi cũng như bao cô gái khác, như bao cô gái mà anh ta đã từng yêu. Như một con ốc cho anh ta bắt, ăn thịt và cuối cùng là đổ đi như một đồng phế thải.

Tôi đã tìm mọi cách để níu kéo anh ta trở lại nhưng tất cả dường như vô dụng. Và rồi anh ta biến mất, rất nhanh như khi anh ta đến. Một thời gian rất lâu tôi đã không thể liên lạc được với anh ta. Tôi cứ tưởng chúng tôi chỉ có thể, chỉ dừng lại ở thứ tình yêu trao đổi qua lại, rồi sẽ đường ai nấy đi, không ràng buộc cuộc đời của nhau.

Nhưng đúng là ông trời có mắt. Sau bao nhiêu tháng ngày mong nhớ, cuối cùng tôi cũng đã gặp được anh ta. Tình yêu bao ngày tưởng chừng như đã mất lại bùng lên, dữ dội hơn trước. Tôi yêu anh ta đắm say, dù tôi biết trái tim anh ta đang hướng về người con gái khác. Tôi luôn mong tình yêu cháy bỏng và sự quan tâm chân thành của mình sẽ mang anh ta quay về với tôi.

Nhưng hình như tôi đã làm, anh ta đã quá yêu con bé đó. Anh ta yêu nó đến nỗi nhẫn tâm hắt hủi tôi, một lần nữa. Đau đớn, tuyệt vọng, tôi đã van xin anh ta, chỉ cần anh ta đến bên tôi, chỉ cần mỗi ngày được thấy anh ta, được nghe anh ta nói cười, dù là miễn cưỡng tôi cũng hài lòng. Nhưng anh ta đã không động lòng, anh ta vẫn quay lưng bước đi. Anh ta đâu biết rằng tôi đau đớn đến mức nào. Anh ta đâu nghe được tiếng trái tim tôi vỡ vụn thành từng mảnh.

Và tôi đã bất chấp tất cả, với tờ giấy xét nghiệm giả có thai tôi đã hạ gục được anh ta một cách dễ dàng. Nhờ nó mà anh ta vẫn hằng ngày ở bên tôi, chăm sóc cho tôi. Tuy không còn tha thiết như xưa nhưng bao nhiêu đó cũng khiến tôi hài lòng. Tôi như đứa trẻ đang cố giữ món đồ chơi quý báu vốn không thuộc về mình. Và thật sự nó chưa bao giờ thuộc về tôi, trong ngày hạnh phúc nhất của tôi, anh ta đã bỏ đi.

Anh ta đã chạy theo tiếng gọi của con tim, anh ta khiến tôi bàng hoàng tột độ. Không tin vào mắt mình, tôi đã cố gắng thuyết phục van nài anh ta, cố gắng cho anh ta hiểu tôi đã mong chờ được làm vợ anh ta như thế nào. Nhưng lại một lần nữa anh ta không hiểu. Anh ta có thể vì đứa con gái đó mà quỳ xuống xin tôi thì tôi cũng có thể chết vì anh ta cơ mà!

Tại sao anh ta không chọn tôi?

Tôi như gục ngã, khi anh ta đi tôi đã biết mình phải làm gì. Tôi phải trả thù. Tôi sẽ cho họ không được hạnh phúc, sẽ mãi mãi đau khổ như tôi.

Đáng lẽ ý nghĩ đó đã được hình thành trong đầu nếu tôi không gặp người đó.

- Có vẻ con không hài lòng với thực tại này nhỉ? Đừng nhìn ta bằng đôi mắt chứa đầy hận thù như thế!

Người đàn ông cúi xuống nhìn cô gái đang ướm đầm trong nước mắt.

- Tôi sẽ không để yên cho mọi chuyện như thế này đâu.
- Thế con định làm gì nào?
- Tôi sẽ làm gia đình ông bại hoại thanh danh.
- Ta không nghĩ con làm nổi.
- Đừng thách thức tôi, tôi sẽ bắt con trai ông trở về với tôi và tôi sẽ tiêu diệt toàn bộ các người.
- Hààà, con đúng là có óc tưởng tượng thật. Vỡ tuồng này kéo màn ở đây được rồi con gái ạ!
- Ông nói vỡ tuồng gì? Tôi... không... hiểu...
- Ta nghĩ con hiểu nhiều hơn những gì ta đang nói chứ, đừng đem cái thai ra dọa ta. Nếu không, con nghĩ vụ tự tử của một cô người mẫu, ta có thu xếp nổi không?
- Ông...
- Thật ra ta cũng chẳng thích gì mấy trò đánh lén như thế, nhưng biết làm sao bây giờ. Tốt nhất là con nên biết điều một chút.
- Đã không muốn chuyện như thế này thì tại sao ông không can thiệp sớm?
- Ta muốn như vậy là để xem xét xem con trai ta đã thật sự trưởng thành hay chưa. Và nó đã lựa chọn con đường như ta mong muốn.
- Thì ra... các người chỉ xem tôi như một trò chơi.
- Ta không hề xem con như một trò chơi, xét cho cùng con vẫn là một cô gái tội nghiệp. Ta làm thế chỉ để con hiểu, tình yêu không thể gượng ép, nó rất kỳ diệu. Hãy để nó tự nhiên, đừng dùng bất kỳ thủ đoạn nào với tình yêu vì như thế chỉ khiến cho người yêu trở thành một kẻ trách nhiệm nửa vời, và người được yêu sẽ là một kẻ bất hạnh. Hy vọng ta nói ít nhưng con sẽ hiểu nhiều. Hãy tìm lấy tình yêu có thể cảm hóa được con, con gái à!”

“Chuyến bay mang mã hiệu FF 219392AK từ Thành phố Hồ Chí Minh - Việt Nam đến London - Anh sẽ khởi hành vào lúc 11 giờ 25 phút. Yêu cầu quý khách...”

Tiếng loa thông báo đưa cô gái về thực tại. Cô gái nhanh chóng kéo vali bước vào cửa phòng check in.

- Lan!

Ngỡ ngàng, người con trai cô yêu tha thiết đang đứng trước mặt cô.

- Sao em đi vội thế?

- Anh...!

- Đến để tiễn em.

Khẽ mỉm cười, cô gái nói nhỏ:

- Cho em ôm anh, một lần cuối cùng nhé!

Giữa sân bay đông đúc, vội vã, một đôi trai gái ôm nhau mặc kệ thời gian trôi và những đôi mắt sầm soi.

Một cách chậm chạp, cô gái mắt đỏ hoe từ từ buông tay khỏi chàng trai.

- Em đi đây, tạm biệt anh!

Cô nói vội rồi quay lưng bước nhanh, sau lưng cô, một chàng trai mắt cũng đỏ hoe vẫy tay thì thầm.

- Tạm biệt, chúc em hạnh phúc!

Chương 27: Cái bầy

Dinh dong dinh dong...

- Bà Hai, có thằng Trí ở nhà không ạ?

- Dạ có!

- Gọi nó xuống nói chuyện với chúng tôi!

- Dạ thôi, cậu đang ngủ, tôi không dám.

- Cái gì? Giờ này mà ngủ ư? Mới sáu giờ chiều mà ngủ cái gì.

- Dạ, năm giờ cậu Trí về nhà là ăn cơm rồi lên phòng ngủ ngay ạ! Cậu cứ im lặng không nói cười với ai cả.

- Thằng này!... Không được, thế này mãi cũng không phải là giải pháp, phải giúp nó mới được, không thôi chắc tụi mình có cháo khuya ăn sớm quá. Suy nghĩ tiếp hộ tao đi.

Tuấn “Ú” nhăn trán dăm chiêu. Được chừng một lúc đột nhiên thằng Minh “Lạnh” đập tay vỗ trán mặt hớn hờ:

- Có rồi, tao đã có cách rồi anh em ơi!

- Cách gì?

- Khoan, đợi tao một lát. Bà Hai ơi, pha giúp bốn ly nước cam lạnh nhé...! Vào nhà đi rồi tao nói cho mà nghe.

- Rõ về chuyện, nói ở đây luôn cho gọn.

- Vớ vẩn, bàn bạc chuyện lớn mà đứng ngông ngông ngoài đường thế à? Vào đi rồi tao nói cho mà nghe.

Thằng Minh “Lạnh” nháy mắt đầy bí ẩn.

- Thế này... thằng Phong thì làm thế này... còn Tuấn “Ú” phải... như vậy mới được. Tụi bây hiểu chưa?

- Mày hay quá, tụi nó lớn cả rồi chả lẽ không nhận ra cái mưu kế rôm của mày.

- Ôi! Sao mày ngốc thế Phong. Phải cần viện binh nữa mới đủ “đô” chứ, hiểu chưa? Ôi giờ, xem cái mặt tui bây kìa, để tao nói cụ thể hơn cho nghe. Là thế này... Hiểu chưa?

- Ừm... Ừm... nghe cũng được đấy! Trông mày thế mà cũng có lúc thông minh phết, nhỉ?

Thằng Việt gật gù cái đầu như triết gia vừa thấu hiểu chân lý viễn vông nào đó.

- Được không mày? Tao nghi quá, vụ này mà bê là tui mình “mệt trong người” đấy!

- Khỏi lo, tao đã dự trù trường hợp bê mảnh rồi, cứ yên tâm. Giờ thì lo thực hiện kế hoạch A đi.

Đã hai tháng sau khi trái tim tan vỡ, tôi vẫn cứ cố sống, cứ cố làm việc. Làm thật nhiều cho đến khi kiệt sức lại ăn, ăn xong lại ngủ, ngủ xong lại làm việc. Cuộc sống cứ diễn ra như thế, buồn chán, tẻ nhạt, không có mục đích sống. Tôi cũng không biết mình còn sống trên đời này là vì cái gì?

Đôi lúc tôi muốn buông thả cuộc đời, muốn ăn chơi cho quên sầu nhưng rồi lại tự nhủ “Mình phải đứng lên, cô bé không là gì cả, không có cô bé mình vẫn sống được”. Và sự thật là tôi vẫn sống, nhưng sống theo một kiểu khác, sống với cái xác không hồn.

*

Chín giờ tối rồi nhưng nó vẫn chưa muốn về nhà, công việc ở công ty đã hết từ đời nào và giờ nó đang chúm mũi vào việc đưa mô-tô trên vi tính. Suốt ngày nó chỉ muốn làm việc, làm việc và làm việc, nếu không thì làm bất cứ cái gì tốn thật nhiều thời gian, thật căng thẳng để nó không còn thời gian nhớ đến người đó. Nhưng dường như công việc của một tổng giám đốc công ty quá ít so với yêu cầu của nó. Nó vẫn còn thời gian, tám tiếng để ngủ thì đầu óc nó đã dành ba tiếng đồng hồ để nhớ đến anh. Nó ghét cảm giác đó, nó ghét thứ vô vọng và không bao giờ có được dù chỉ trong mơ. Nhưng đầu óc nó không nghe lời nó, trong tim nó vẫn còn một khoảng trống dành cho anh, nó không biết phải làm gì để lấp đi khoảng trống đó. Làm gì để trở lại như ngày xưa đây? Làm sao để trái tim nó hướng về Ryan và yêu Ryan như ngày xưa đây? Nó bất lực. Những ký ức về anh và tình yêu dành cho anh cứ đầy ọạ nó. Phải làm sao đây?

*

- Để cái này vào cốp xe nghe bà Hai.

- Vàng ạ!

Hôm nay tôi phải về nhà bà ngoại, bà gọi bảo nhớ tôi, mong tôi về gấp. Tôi cũng đã có ý về mấy hôm nay, giờ thế này thì thôi về luôn một thể.

- Xong chưa bà Hai?

- Dạ, xong cả rồi thưa cậu!

- Bà ơi bà, con về rồi nè!

- Trí, sao về trễ thế con, bà đợi con từ chiều đến giờ.

- Dạ, tại con kẹt xe mà bà. Thông cảm cho con đi, bù lại con ở đây một tuần luôn bà nhá!

- Được, ở đây luôn bà cũng chịu... Nào vào nhà, rửa mặt, rửa tay rồi ăn cơm với bà.

- Vàng ạ!

- Alô alô, xin thông báo, con mời sắp tiến tới bàn ăn.

- Ok, nghe rõ. Tiếp tục kế hoạch A.

- Vào đây ngồi, hôm nay bà chuẩn bị những món mà con thích nhất đấy, ăn cho nhiều vào. Đạo này bà thấy con ốm quá. Có chuyện gì sao con?

Chẳng biết trả lời bà thế nào, tôi chỉ mỉm cười cho qua chuyện.

- Chuyện gì đâu bà, tại đạo này con kén ăn thôi, hôm nay con ăn thật nhiều cho bà khỏi lo nữa nhé!

- Ừ ngoan, ăn nhiều mới khỏe được chứ!

-- Oh yeah, xin thông báo với đại ca Minh “Lạnh”, con mời vừa ăn. Dự báo khoảng 30 phút nữa sẽ kết thúc kế hoạch A.

- Ok, các anh em chuẩn bị kế hoạch B, tán công con mời bên kia bờ đại dương đi.

- Ngon không con?

- Dạ ngon bà ạ, bà lúc nào cũng nấu ngon nhất.

- Thằng này, chỉ giỏi cái miệng!

Đó chỉ là nói dối thôi, thật sự là trong miệng tôi chẳng thấy mùi vị gì cả. Dù có ngon đến mấy, đối với tôi giờ cũng bằng không.

Ăn được vài miếng, đột nhiên tôi thấy buồn ngủ khủng khiếp, hai mắt díp cả lại, thật sự là không mở nổi nữa.

- Bà ơi, con no rồi, con buồn ngủ quá!

- Buồn ngủ à? Sao không ăn thêm vài miếng nữa?

- Thôi, con buồn ngủ quá, không chịu nổi nữa rồi... Ôi! Sao buồn ngủ thế này!

Lấy tay đập đập trán, tôi cố tìm lại một chút minh mẫn để còn mò lên giường.

- À, chắc con đi đường xa mệt đấy, thôi vậy lên phòng ngủ đi con.

- Vâng, con đi đây!

Nó đang lúi húi dưới bếp với món bánh gatô mà nó vừa học được từ chương trình nấu ăn gia đình. Đang tập trung nặn kem trang trí thì chuông cửa reo inh ỏi, tối rồi còn ai gõ cửa nhà nó thế nhỉ? À, nó quên mất, lúc nãy nó gọi điện mời Ryan sang ăn bánh. Hừm, vừa bảo không dám ăn vì sợ Tào Tháo rượt thế mà giờ đã bấm chuông inh ỏi. Rõ đáng ghét, thích đến chết mà cứ giả vờ.

- Ra ngay ra ngay... Lúc nãy anh bảo sẽ không thèm ăn...

- Ô, bác trai... anh Phong... anh Việt...

- Bất ngờ không My?

- Sao anh Phong và mọi người ở đây? Có cả bác trai nữa? Có chuyện gì ạ?

- Ừm, thật ra bọn anh sang đây là có việc, việc rất quan trọng dành cho em.

- Cho em? Việc gì ạ?

- À, trước khi nói chuyện cụ thể thì bác và các anh có thể vào nhà ngồi được không nhỉ?

- Vâng ạ, xin lỗi! Ngạc nhiên quá nên cháu quên mất. Mời mọi người vào.

- Mời dùng nước ạ! Bây giờ mọi người có thể nói cho em biết có chuyện gì mà mọi người sang đến đây vậy?

- Thật ra thì... đó là chuyện của thằng Trí, nó vừa bị tai nạn và giờ đang nằm hôn

mê, không biết bao giờ mới tỉnh lại.

Xoảng...

Chiếc cốc trên tay nó rơi xuống đất vỡ vụn, cái gì thế này?

- Từ ngày cháu bỏ đi, thằng Trí như người mất hồn, nó không thiết ăn uống gì cả. Suốt ngày nó chỉ nhớ đến cháu, hôm trước vì quá nhớ cháu, nó đã đi uống rượu, trên đường về do tránh một đứa bé nên đã mất kiểm soát, đâm thẳng vào một chiếc xe tải lớn... Bác sĩ nói nó chỉ có khoảng 25% cơ hội tỉnh lại nhưng trong đó 10% là sẽ sống cuộc sống thực vật đến suốt đời.

“Sẽ sống cuộc sống thực vật đến suốt đời”.

Nó bần thần ngồi phịch xuống sofa, đầu óc hỗn loạn.

- Chị... Lan... tại sao chị ấy không khuyên anh ấy? Sao không cản anh ấy? Cháu đã trao Trí lại cho chị ấy chăm sóc rồi mà.

- Lan đã ra đi từ lâu rồi My ạ! Sau khi em đi, Trí đã bỏ cả đám cưới để sang đây tìm em nhưng nó đã bị em từ chối. Rồi Lan cũng từ chối nó vì cô ấy nhận ra cô ấy không có được trái tim của Trí. Trí mất tất cả, nó bắt đầu sống như một người không hồn, suốt ngày chỉ làm việc và làm việc, không đi đâu cả. Và cuối cùng, tối hôm trước, không chịu được nữa nó đã đi uống rượu và ... nó... bị tai nạn.

Nước mắt rơi lã chã, tim nó đau thắt.

- Anh... ấy có... chết không anh?

Tiếng nó đứt quãng, tay nó lạnh ngắt.

- Anh ấy... không thể bỏ... em lại.

- Nó không chết nhưng có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, sẽ không nói, không cười như xưa nữa.

Căn phòng lặng câm, chỉ nghe tiếng nấc của cô gái và giọt nước mắt của những người đàn ông.

- Mọi chuyện là như thế và hôm nay bác đến đây vì bác muốn thực hiện ước nguyện cuối cùng của nó, trong lúc được đưa vào bệnh viện, nó luôn miệng gọi tên cháu... nên bác xin cháu, xin cháu hãy trở về Việt Nam gặp nó. Gặp nó một lần cuối thôi, bác xin cháu đấy!

- Vâng, cháu sẽ trở về!

Nó vừa nói, vừa chạy ngay vào phòng, quơ bừa vài bộ quần áo nhét vào vali rồi chạy vội ra cửa.

- My! Em đi đâu thế?

- Anh... Ryan...

- Em mang vali, em định đi đâu à? Còn những người này, họ là ai vậy? Sao em khóc thế?

- Em... em... định về Việt Nam.

- Tại sao lại về?

- Anh Trí... anh ấy sắp chết rồi, anh ấy vì em mà hôn mê không biết bao giờ mới tỉnh. Anh ấy sắp chết rồi.

Buông hai tay ra khỏi người My, tôi chết lặng.

- Em quyết định về bên đó thật sao?

- Anh ấy cần em Ryan à, anh ấy sắp...

- Sắp chết rồi chứ gì? Vậy nếu anh sắp chết như thế em có lo lắng cho anh như vậy không?

- Em...

- Được, nếu em nghĩ anh ta sẽ đem lại cho em hạnh phúc thì em cứ đi, anh sẽ không cản em đâu.

Ngước mặt lên cho nước mắt chảy vào trong, tôi chờ đợi một câu trả lời mà tôi đã biết trước.

- Bây giờ em đã hiểu tình yêu thật sự là gì, bấy lâu nay em đã cố gắng yêu anh, nhưng em không thể, không thể yêu anh như ngày xưa nữa. Em xin lỗi anh, mong anh sẽ tìm được tình yêu thật sự của mình, người có thể yêu anh hơn em.

Cô ấy vụt qua, biến mất và mãi mãi không bao giờ trở lại.

Bây giờ nước mắt rơi thật sự, không thể kìm lại được nữa. Anh đang khóc, đang khóc vì em đây. Lần này sẽ là lần cuối cùng phải không em?

Chương 28: Sập bẫy ngọt ngào

“ - Đừng đi! My... My...”

- My...

- Anh Trí, anh tỉnh lại rồi!

Mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi là khuôn mặt, không biết gọi là khóc hay cười của My nữa. Ô... Mà tôi vừa nghĩ gì thế nhỉ? My?

- Em... em là My thật sao?

- Anh bị sao thế? Bác sĩ... bác sĩ ơi, bà ơi, anh Trí tỉnh rồi, anh Trí tỉnh rồi mọi người ơi!

- Khoan đã, cái gì mà có bác sĩ ở đây?

- Anh bị tai nạn, hôn mê sâu mấy hôm nay rồi. Anh không nhớ gì sao?

- Tai nạn? Làm gì có... Ôi đầu tôi? Chân tôi? Ai quán đầy băng thế này?

- Vậy có nghĩa là...?

- Đúng vậy, thằng Trí không bị gì cả. Tất cả đều do bác sắp đặt.

- Sắp đặt? Tất cả đều là giả sao? Vậy là anh Trí không bị gì cả? Anh ấy sẽ không chết? Sẽ không sống thực vật như lời bác nói ư?

- Đúng vậy. Nó vẫn bình thường. Bác đã cho nó uống thuốc ngủ, đưa nó vào bệnh viện quen, sau đó thì sang Canada và đưa cháu về đây.

- Thì ra... thì ra mọi người gạt cháu, bác có biết cháu lo thế nào không? Mọi người thật quá đáng!

- Người gạt cháu chính là cháu đấy!

- Bà!

- Cháu thật sự rất yêu thằng Trí, vậy tại sao cứ làm khổ nhau. Bây giờ cháu rất bức phải không? Cháu muốn quay về Canada để đền đáp lại tình yêu của Ryan phải không? Nhưng liệu cháu trở về đó và yêu Ryan thì cháu có làm cho Ryan hạnh

phúc được không? Hay sẽ chỉ đau khổ thêm? Bà chỉ nói thế còn quyền quyết định vẫn là ở cháu. Nếu bây giờ cháu đi chắc sẽ còn kịp chuyến bay cuối.

Căn phòng chìm ngập trong im lặng, mọi người nhìn nhau. Chàng trai vẫn ngồi trên giường, anh nín thở chờ đợi sự lựa chọn của cô gái. Cô gái vẫn đứng im, có vẻ như đang suy nghĩ.

...

Đột nhiên My quay người về phía tôi, rồi cô bé xoay người và bước đi. Tôi sợ hãi, vội vàng nắm lấy tay cô ấy.

- Nhưng nếu em lựa chọn Ryan, anh vẫn sẽ không để em đi. Mất em một lần đã là quá đủ đối với anh.

My chợt quay lại ôm tôi, cảm giác kỳ diệu nhất mà tôi từng có được.

- Em giả vờ đấy, đồ ngốc! Cảm ơn anh đã giữ em lại. Em yêu anh!

- Anh cũng yêu em!

*

- Mời cô dâu và chú rể trao nhẫn cưới cho nhau và nói lời hẹn ước.

- Điều khoản cuối cùng của em, em vẫn chưa nói đúng không?

- Ừm!

- Điều khoản thứ năm: Bên A phải hứa suốt đời ở cạnh bên B. Không bao giờ lìa xa.

- Bên A xin hứa, suốt đời ở cạnh bên B

- Đừng có chen.

- Dang ra một tí coi, tao không thấy gì cả.

- Tại bây thằng nào cũng hú hí với gái cả rồi mà làm như giặc trước cửa phòng tân hôn người ta thế? Về phòng ngủ hết... Để một mình tao... coi được rồi hehehe.

- Bà mẹ mày Tuấn “Ú” ời, dang ra cho các đại ca coi.

- Trời ời, đừng có chen!

- Aaaaa...

Rầm...

- I i i i... Trời ơi, thằng Trí bị bắt lực kìa tụi bây ơi!

- Chết rồi, tân hôn mà thằng Trí bị lép vế kìa.

- Làm hại tao tưởng hấp dẫn lắm, tội nghiệp My quá mà ư nhỉ?

- Phải đi kiếm thuốc trị cho thằng Trí mới được. Hay mình lên chùa Thiếu Lâm bên Trung Quốc xin? Nghe nói thuốc Tàu trị mấy cái này hay lắm.

- Mà ư ngu, chùa toàn là sư sãi sao trị bệnh này được.

- Ừ nhỉ, hay mình đi...

Cảnh tượng lúc này hết sức kinh khủng và dễ dẫn đến hiểu lầm tai hại, ông Trí đang nằm phía dưới, tiếp đó là một lớp chăn dày và nó đang ngồi trên người Trí.

Chuyện, nó thắng trong trò oản tù tì nên nó được quyền hành hạ tên Trí với tiết mục “Lấy thịt đè người” mà. Ai dè tụi ông Việt vào và nghĩ là...

- Hàààà, chắc chết quá hààà! Mắc cười quá hààà!

- Làm gì mà cười ghê thế?

- Mấy ông đó... nói anh bị bắt lực kìa... hààhà!

- Hàààà...

- Ờ? Em cười thôi, anh bị thế mà cũng cười à?

- Anh cười vì tụi nó dễ bị dụ quá!

- Dụ gì?

- Anh giả vờ chơi trò đó với em vì anh biết thế nào tụi nó cũng rình mò trước phòng, nên anh phải có kế sách đuổi ruồi thì mới ăn cơm ngon được chứ!

- Ăn cái gì cơ chứ, em ngủ rồi!

- Ê thức dậy, vờ ngủ để quên nhiệm vụ à? Thức dậy “yêu” đi.

- Không, em ngủ rồi!

- Àh, nhẹ nhàng không nghe, anh dùng bạo lực đấy. Chết em này!

- Aaaaa, hààà đừng cù lét nữa... Thức dậy nè, chịu chưa?

Nó nín thở mở mắt trôn trôn nhìn Trí, anh cũng trôn trôn mắt nhìn nó. Rồi anh nhẹ nhàng áp sát mặt vào mặt nó, từ từ nhẹ nhàng môi chạm môi, má chạm má, một sự khởi đầu nhẹ nhàng cho trận chiến mãnh liệt.

*

Năm năm sau...

- Chị hai ơi, ba Trí đang làm gì mẹ My thế?

Hai đứa trẻ mũm mĩm với bộ pyjama rộng thùng thình chỉ chít hình mèo máy Đôrêmon đang lấp ló ở cửa nhà bếp.

- Cái đó người ta gọi là hôn má đấy.

- Hôn má nghĩa là hôn mẹ hả chị?

- Ngốc, hôn má nghĩa là hôn vào cái má ấy, còn được gọi là thơm má, mi má, kiss má đấy, biết chưa?

- Sao chị hai biết?

- Ba Việt dạy chị đấy!

- Hai đứa này, làm gì vậy hả?

- Á á á... Ba Tuấn néo con mẹ ơi!

- Anh Tuấn, anh Phong, anh Việt, cả ba và bà nữa. Sao hôm nay đầy đủ thế ạ?

- Ừm, hôm nay tụi nó đến mời các con đi ăn tiệc mừng vợ thằng Tuấn và vợ thằng Phong có thai đứa thứ ba đấy!

- Ô hai em trai làm gì mà mạnh thế, tới đứa thứ ba rồi cơ à, chúc mừng nhé!

- Cảm ơn lời chúc mừng đều của mày nhe!

- Mẹ ơi, có cả ba Ryan và mẹ Lan nữa này. Đi ăn thôi, vui quá!

Nhìn hai “cục vàng” nhảy loi chơi giữa sân mà tôi vẫn chưa tin tất cả là sự thật. Từ một hợp đồng yêu tạm thời giữa hai kẻ chẳng biết mặt nhau mà giờ đây đã là vợ

chồng thì thật sự đến cả những người trong cuộc như tôi vẫn không tin nổi.

Lan giờ đã có chồng và sinh sống ở London, thằng Phong thì đã có vợ cùng ba đứa con, còn Ryan đã được bố mẹ My nhận làm con nuôi và đang quản lý công ty của nhà My. Anh ta vẫn ở vậy, nghe đâu là chờ đợi khi nào tôi và My chia tay sẽ nhảy vào. Đừng mơ chứ! Nhưng dù gì tôi cũng muốn cảm ơn những người đã hy sinh vì tình yêu của chúng tôi. Trải qua biết bao sóng gió và thử thách, cuối cùng chúng tôi cũng đến được với nhau, một phần nhờ bạn bè và người thân nhưng phần chính vẫn là tình yêu của chúng tôi. Và cả niềm tin, khao khát được có nhau. Tất cả đã làm nên tình yêu của chúng tôi. Cảm ơn mọi người, cảm ơn ông trời đã cho chúng tôi được gặp nhau.

Một câu chuyện cổ tích giữa thời hiện đại.

Chắc có lẽ là câu chuyện của tôi.

Anh muốn ngủ với em thêm một lát!?!

Blogger: LÊ CHI

Đường Tràng Thi không còn vắng vẻ như cách đây sáu năm, khi nhà tôi còn ở gần đó. Hôm nay tình cờ đi qua, một mình, tôi như đang lật lại những trang nhật ký xưa cũ.

Trước đây, đường Tràng Thi vắng vẻ lắm, nhất là khoảng từ trưa đến hai giờ chiều và sau chín giờ tối. Bây giờ khác nhiều, lúc nào cũng đông đúc xô bồ. Trước đây tôi hay đi dọc đường Tràng Thi để ra Hồ Gươm, vòng một vòng rồi về. Đi buổi sáng cũng thích, buổi trưa cũng thích, nhưng tuyệt nhất là buổi tối, lúc gần đêm. Hà Nội đẹp về đêm, Tràng Thi cũng vậy.

Tối nay trời hơi oi, đường xá bụi bặm, đi không còn thích nữa, không có cảm giác thoải mái dễ chịu, đi mà lòng không thấy nhẹ nhõm, thư thái. Sao tháng mười một rồi mà vẫn chưa thấy cảm giác lạnh của mùa đông? Mùa đông, một mùa đầy ắp kỷ ức tuổi học sinh. Một mình trống trải, tôi chậm chậm bước, chậm chậm đọc như sống lại chuỗi ngày bảy, tám năm về trước.

Buồn, không phải vì mòn mỏi chờ mong một tia nắng ấm áp sưởi ấm tâm hồn tôi. Buồn vì nghĩ lại những chuyện, những hành động, suy nghĩ, lời nói, hay chỉ là một nét bút, làm tôi không thể nào quên được và khó có thể tha thứ cho mình.

Nét bút sau cùng là nỗi đau chát chông

Mà bản thân anh không thể nào tha thứ

Bức thư uớt trên đôi bàn tay nhỏ

Em đi nhẹ nhàng và nuốt đau thương.

Nghĩ lại, tôi thấy nhói ở tim. Mặc cho đường vẫn còn đông, tôi cảm thấy không gian xung quanh yên tĩnh lạnh người. Nhớ lại một bóng dáng thân thương, một mảnh hồn đã bay xa? Trong tôi dần hiện lên những kỷ vật và hình ảnh cũ. Có một giọt nước mắt, trên khuôn mặt một thằng con trai hai mươi tư tuổi, giữa đường. Về một thời lãng mạn, hồn nhiên, cuồng si và đầy giông bão.

Tôi tập vào vỉa hè, dừng xe tắt máy. Một cô gái đi ngược chiều tiến về phía tôi. Rất xinh. Rất rất xinh. Người cũng rất đẹp. Thề.

- Cho em ra ga Hà Nội.

- Nhảm rồi em, anh không phải xe ôm.

- Em cũng có nghĩ anh là xe ôm đâu. Em mỗi chân quá rồi, cho em đi nhờ xe.

Từ từ nào. Một cô gái xinh đẹp, rất xinh đẹp. Buổi tối. Đi bộ. Một mình. Những thứ này không thể liên hệ với nhau. Không logic chút nào. Vô lý quá, vô lý quá đỗi. Chết, hay là cave? Gái nét na tử tế lại đẹp đã hiếm, còn xuất hiện kiểu này thật khó tin quá. Thề là thế nào nhỉ? Rồi tung rồi mù. Tôi chẳng trả lời được, cứ nhìn em chăm chăm. Em độ hai mươi hai tuổi, cao tầm 1m60, người cực đẹp và cân đối. Khuôn mặt không rạn rờ, nhưng cảm giác thân thiện gần gũi. Xinh lắm. Từ em còn toát ra vẻ gì đó quý phái. Cave không thể nào có được giọng nói âm áp như em, cave làm sao có được vẻ sang trọng giống em, cave không thể có ánh mắt đắm thắm như em được.

- Ủ! Lên xe đi!

Tự nhiên tôi buột mồm nói thế. Này đừng ai nói rằng tôi là kẻ háo sắc. Thử vào trường hợp này xem, có vớt em giữa đường được không? Thường thì đàn ông luôn làm quen hoặc tán công các cô gái trước, dù là mãnh liệt, hời hợt, chân thành hay giả tạo. Họ không quen và thậm chí không tưởng tượng, chuẩn bị tâm lý cho những trường hợp ngược lại. Một cô gái quyến rũ tự nhiên bắt chuyện với mình chẳng hạn. Đàn ông dễ xiêu lòng, rung động như thế đấy, tôi cũng thế.

Chả có gì phải nghĩ. Mình giúp đỡ người ta, đơn giản vì mình là Lê Chi, tốt bụng và ga lăng.

Em ngồi lên xe tôi, im lặng. Đùi em khẽ chạm vào đùi tôi. Ấy dà!

Nhưng mà, có thể là cave đấy, hay một em chuyên lừa tiền thì sao? Lỡ tẹo nữa em gí dao, gí súng vào mình thì sao? Tiền mất là một phần, nhưng mà nhục, nhục

lắm. Một thằng đàn ông hai mươi tư tuổi, lớn đùng rồi còn mê gái, bị gái bắt lương lừa. Ôi, thế thì còn mặt mũi nào mà đứng trên giang hồ nữa.

Thỉnh thoảng đọc trên báo, có mấy vụ bị lừa tình, lừa tiền. Mấy thằng chip hôi bông bột ngu dốt, đi cứu net đấy. Rồi bị bọn nó lột sạch ví. Đưa lên báo cả xã hội biết. Nhục lắm. Đây, chính tôi đây, tôi cũng sắp nhục thế đấy. Nghĩ mà rùng cả mình.

Sợ đêch gì nhỉ? Đường còn đông thế này. Ga thì ngay gần, cướp tiền thế nào được. Mà trông em thánh thiện lắm, đã bảo không thể là cave cơ mà. Cave thì nó đi ngủ qua đêm với thằng khác chứ ra ga làm gì. Ờ nhưng mà cũng có thể cave về quê thăm nên cần ra ga... Không, không thể nào, em không thể là cave được. Cave? Không phải cave? Cave? Không phải cave? Chả lẽ đang đi xe máy lại thả hai tay ra oản tù tì, tay phải thẳng thì không phải cave, tay trái thẳng thì em là cave.

Tôi đi chậm chậm. Vừa đi vừa mông lung như thế.

- Ôi...

Em đang hai tay ôm lấy tôi. Ngực em chạm vào lưng tôi. Tay bóp mạnh.

Tức là thế này. Bởi vì tôi đang suy nghĩ rồi bởi nên đi đường chẳng chú ý gì hết. Đến đoạn ngã tư có một thằng cu Dream phóng ngang qua. Em sợ quá mới “Ôi” lên một tiếng rồi ôm bég lấy tôi. Ngực em chạm vào lưng tôi. Đương nhiên. Tay bóp mạnh. Không phải tay em bóp tôi mạnh, mà là tay tôi bóp phanh mạnh.

Sự cố xảy ra trong tích tắc thôi. Ngực em mềm mại quá! Xao xuyên... xao xuyên...

- Anh xin lỗi...!

Tôi quay lại nhìn em. Trông em hốt hoảng, thất thần. Mặt tôi với em kề sát nhau rồi. Em xinh đã man tàn bạo. Sợ hãi vì suýt đâm, trông em yếu đuối lắm. Em không thể là cave được.

Dứt khoát thế. Cave chắc nó đã gào lên hay chửi rửa ngay rồi, phỏng ả?

Tự nhiên sau cú va chạm giới tính chỉ trong tích tắc ấy, trong đầu óc tôi len lỏi vài ý nghĩ xấu xa. Thật là em không quyến rũ quá thì cũng chẳng nghĩ thế đâu. Cái này rất bình thường, đàn ông thỉnh thoảng nghĩ đến tới một tí là chuyện thường thôi, hành động vẫn lỗi lạc là được, ok?

Đi tiếp. Mình lại nghĩ đến tới rồi!

Sắp đến ga rồi! Sắp chia tay rồi! Nghĩ tí có sao đâu.

Trong đầu tôi phảng phất hai câu.

Em là ai, ma nữ hay nàng tiên?

Em còn nhỏ hay đã quá vị thành niên?

Em đập đập vào vai tôi, nói khẽ:

- Thôi em không ra ga nữa đâu!

À à... Cô em bắt đầu giờ trò rồi đấy! Không ra ga nữa, định kéo anh ra chỗ nào vắng vẻ rồi thịt luộc chấm mắm tôm anh hả? Rốt cục thì cũng hiện nguyên hình rồi, trông rõ là thánh thiện quyến rũ, hóa ra là ma nữ. Ma nữ xinh đẹp ời, định lột sạch anh á? Đừng hòng nhé! Anh Quách Tĩnh lắm.

- Ô thế đi đâu? Sao em bảo cần ra ga?

- Thôi anh đeo em ra Hồ Gươm đi, được không ạ?

Em này định cướp cạ ở giữa trung tâm thành phố à? Hồ Gươm đông thế làm sao giờ trò với mình được nhỉ? A đoán ra rồi, chắc định dụ vào ngôi ghé đá tâm sự, xong chờ đến khuya vắng vẻ, giờ trò khêu gợi ra để thu phục mình. Ghê gớm đấy, nhưng bài cũ quá rồi, anh bắt vở ngay. Thì cứ đeo em ra hồ, xem thế cục biến chuyển thế nào rồi tính.

- Ủ ra Hồ Gươm, cụ thể là phố nào hả em?

- Lượn Hồ đi anh, khi nào anh phải về thì em xuống.

Ờ mình, lượn quanh Hồ làm gì nhỉ? Hay em nhận ra mình nghi ngờ nên đổi bài. Thôi chết, đúng rồi, em thấy mình lưỡng lự, định chuyển chiến thuật mới đây. Chắc không dụ vào ngôi ghé đá nữa mà lợi dụng ngôi sau để nỏ tì hay mùi xoa vào lưng mình. Cao cường thật. Thôi, bye bye em thôi, thả búng xuống cho gọn.

Chợt nhớ lại vừa nãy xe phanh gấp. Em chạm ngực mềm mại vào lưng. Lúc đấy xao xuyên... Giờ em còn chủ động. Thì còn thích hơn. Lỡ em còn rau thơm. Thì chịu sao nổi.

- Ok.

Chỉ muốn vả ngay vào mồm. Sao lại ok làm cái gì, ngu thế. Đang định thả em đi cơ mà. Ok thì thôi chết rồi, biết là cạm bẫy mà vẫn chui vào, tẹo nữa gãy giữa kêu

cứu à?

- Nếu anh ngại thì thôi, anh cứ đèo em ra Hồ thôi!

Tôi chỉnh lại gương xe, thoáng nhìn em qua đó. Bất chợt suy nghĩ giăng xé. Em có khác gì Tiểu Long Nữ đâu, da như làn băng mỏng, em đẹp dễ và mong manh như ngọn thu phong. Có một cái gì đó u uất trên nét mặt em. Khuôn mặt hờ hững và sâu muộn. Không thể có ác ý hay toan tính mưu mô trên gương mặt này được. Hay tôi đã nhầm? Tôi bị kích thích và tò mò cực độ về người con gái lạ này.

- Không sao, anh cũng rảnh thôi! Mà đi xe anh thế này, người lạ, em không ngại à?

- Đi lượn thôi, em mới chân nên không muốn đi bộ nữa. Anh làm gì được em mà em ngại?

- Con gái mà đi lang thang với người lạ thế này không tốt đâu nhé! Con gái nét na trước mười giờ là về nhà với bố rồi!

- Em có phải con gái ngoan đâu.

- Thôi, đi một lát rồi anh đèo em về nhà nhé?

- Dạ thôi anh!

Giọng em chứa đầy tâm sự u uất. Em đang gặp khó khăn và rắc rối. Chắc chắn thế rồi. Tôi phải tìm hiểu và giúp đỡ em.

- Em ăn kem không?

- Vâng, cũng được ạ!

Hai que kem đậu xanh Tràng Tiền, tôi và em ngồi bệt ở thềm Nhà hát Lớn.

- Em tên là gì thế?

- Em tên là Thủy. Anh tên gì ạ?

- Anh hỏi thật nhé, sao em đi tới một mình thế này. Về nhà đi. - Không trả lời, tôi hỏi tiếp luôn.

- Thôi em không về mà!

- Thế không về thì ngủ ngoài đường à?

- Không, ngủ ngoài đường làm gì. Em vào khách sạn hay đâu chả được.

- Vớ vẩn, sao không về nhà???

- Em vừa cãi nhau với bố, bố em bảo không nhận con cái nữa rồi. - Giọng em chối lên, có vẻ uất ức lắm.

- Thôi được rồi, kem đi...

Chờ que kem của em mỏng dẹt đi, tôi lại hỏi em. Nhưng em nhất quyết không nói lý do, và cũng không chịu về nhà. Em hỏi tôi có khách sạn nào phòng rẻ rẻ không vì em mang theo có năm trăm nghìn đồng. Chả còn cách nào khác, tôi đèo em tới một nhà nghỉ.

- Không đi đâu nữa nhé, ngủ luôn đi rồi mai về.

- Vâng cảm ơn anh!

- Mai phải về đây, ngại không nhờ bạn thì trưa mai anh qua đèo em về nhé!

- Vâng ạ!

- Em có di động không cho anh số đi?

Em đọc số điện thoại cho tôi rồi tạm biệt. Tôi phóng xe về, lúc đó đã là mười một giờ đêm, lòng áy náy và nghi hoặc vô cùng.

Tháng mười một là một tháng đầy ắp kỷ niệm và nỗi nhớ. Đầu đông, từng đợt gió phả vào làm tôi nhớ em da diết. Đầu đông, những u sầu, xúc cảm khi xưa trở lại ồ ạt. Tôi cứ phải gánh vác mãi không bao giờ thoát sao? Con đường thơ mộng cùng những kỷ niệm êm đềm ngày xưa, sao lại tự đánh mất? Qua mỗi năm, nỗi đau nhẹ nhàng hơn nhưng không thể nào dứt được. Em giờ ở đâu? Có nên kiếm tìm một bóng dáng thân thương, nhưng mảnh hồn kia đã đi xa trong vô nghĩa? Rồi thời gian sẽ lấp đầy và con đường cũ chỉ còn những vệt nắng phủ tràn. Ừ thôi, chỉ là quá khứ, đã bao năm rồi! Quên đi...

*

Một ngày mệt mỏi rã rời. Nhưng đêm đó tôi không ngủ được. Hai giờ đêm. Mắt tôi mở to sau một cơn gió nhẹ lướt qua cửa sổ. Thật xấu hổ, tôi đã nghĩ ra sao về một cô gái tốt. Chỉ vẻ ngoài của em đã lột tả tất cả. Chắc chắn em là một cô bé ngoan, chỉ là em trẻ con thôi, em cãi nhau gì với bố mà ức đến nỗi bỏ nhà đi lang thang, ngủ ngoài đường chứ? Tôi đã nghĩ gì về em? Tôi đã ngỡ em là cave đây, thật

khốn nạn quá. Tôi, một thằng khốn nạn đang day dứt và trần trọc thế đấy. Dứt khoát mai phải đưa em về, như thế mới bớt áy náy vì đã nghĩ oan uổng cho em.

Lại một làn gió mát. Trong không gian quạnh hiu, tôi nhớ dáng hình em. Em tên là Thủy nhi? Tệ thật, còn chưa biết em bao nhiêu tuổi nữa. Vẻ thanh cao của em, cặp mắt sâu và u uất của em cứ hiện ra - những nét đẹp sang trọng và bí ẩn. Bất chợt nhớ đến em như vậy và thấy bồi hồi. Gương mặt của em thật sự làm tôi ấn tượng...

Tôi cũng không nhớ hôm đó tôi ngủ lúc mấy giờ. Chắc tầm bốn giờ hay năm giờ sáng.

Cả sáng hôm sau tôi nháp nhôm không yên. Trưa tôi phóng tới chỗ em.

Em ra mở cửa cho tôi với bộ mặt tươi tỉnh hơn.

- Em vừa ngủ dậy đấy à?

- Em dậy lâu rồi, cả sáng ngồi xem tivi chán quá!

- Ăn gì chưa?

- Chưa ạ!

- Thế đi trưa rồi anh đèo em về nhà nhé!

- Thôi... đi trưa thôi, không về nhà đâu.

- O... thôi cứ đi đã. Không đói chết.

- Thôi anh đi đi, em ngồi xem tivi rồi khi nào đói em tự ra ngoài.

- Không thôi gì hết, đi với anh nào. - Vừa nói tôi vừa đẩy em ra ngoài.

Sau khi em thanh toán tiền phòng, tôi đèo em lên Pis ở Tông Đản. Quán này em gái Zz và Kike chỉ cho tôi biết. Ở đây vắng vẻ dễ chịu, đồ trưa khá ngon và phục vụ cũng khá chu đáo.

- Anh bảo này, em về nhà đi! Em đi một ngày thế bố em lo lắng đấy! Mà bố em có gọi điện cho em không?

- Thôi em không về đâu, bố em không nhận em là con nữa mà. Em tắt máy rồi!

- Bố em nói thế thôi, em đi một ngày bố em sợ lắm rồi! Thật đấy! Về không dám

mắng mỗ gì em nữa đâu, yên tâm đi.

- Thôi em không về mà. Anh gì gọi đi. - Giọng em chói lên đầy tâm sự và bức xúc, giống tôi hôm trước.

- Thế kể anh nghe chuyện của em đi. Không phải tò mò nhưng mà... nếu kể được thì kể. Nói ra cho nhẹ người mà, nhớ?

Quả thật, bên em bây giờ chỉ có tôi. Em chẳng liên lạc với ai vì sợ bạn bè sẽ bắt em về nhà. Em chia sẻ với tôi toàn bộ chuyện của em trong khi tôi đánh chén suất cơm và uống nước dưa hấu. Em sinh năm 85 và có một thằng người yêu. Thằng thổ tả đấy không hiểu phải bả gì hay chưa tiêm vắc xin chó dại mà lại bỏ em. Nghĩ cũng lạ thật vì yêu được một cô gái xinh đẹp thế này quả không dễ, nói gì đến chia tay. Lúc em kể đến đấy tôi vô cùng phần nộ. Tôi mà là thằng đấy thì không ngu gì tôi làm thế. Đó cũng là mối tình đầu của em và chỉ chóng vánh trong hai tháng trời. Giời ơi, mà thằng ôn đấy làm gì em chưa thì tôi cũng không biết, em chả kể cho tôi gì cả. Em buồn và tuyệt vọng, đi uống rượu với bạn. Chỉ thế thôi, chỉ thế thôi mà bố em mắng nhiếc rồi không nhận con cái, bố em sao quá đáng thế chứ...

Em mím chặt cặp môi xinh như để nén tiếng nấc, cúi mặt cảm cóc nước lên uống.

- Thôi đi em, nguội hết rồi!

Tôi thấy thương em lắm! Chuyện chia tay thì gặp nhiều nhưng mà trước một cô gái yếu đuối không ai che chở, không có chỗ dựa như thế này, tấm lòng bao dung của tôi nó càng lớn hơn. Tôi cũng chả muốn em về nhà trong ngày hôm nay nữa, tôi muốn ở gần em.

- Thế nên em không về nhà đâu, ít ra là đi vài hôm. Ở một mình cũng thích, muốn làm gì thì làm chả ai quản lý.

- Ừ rồi, không bắt về nữa đâu.

- Ở đấy một ngày mất một trăm hai mươi nghìn. Khi nào hết tiền thì em về.

- Tức là em định ở đấy ba ngày nữa hả?

- Vâng, ba ngày nữa. Anh nhớ giỏi nhi? Nhớ là em mang theo có năm trăm nghìn.

- Ba ngày là không kể uống ấy. Thôi tối nay anh mang đồ qua cho. Đừng có đi lang thang đâu đấy!

- Anh tốt với em thế... Không cần mang đâu em tự ra ngoài.

- Thích thế còn gì, có người phục vụ tận nơi. Thôi nhanh lên nào, anh sắp đến giờ làm rồi!

Tự nhiên tôi thấy vui vui. Ở bên cạnh em bây giờ tôi thực sự có ý nghĩa. Tôi thích vẻ hồn nhiên của em. Mả cha cái thằng nào bỏ em. Ở nhưng không thể thì chắc tôi với em cũng chẳng gặp nhau, hay đây là duyên phận? Tôi cảm giác tôi và em sẽ đồng cảm, thân thiết và chia sẻ được nhiều khi ở bên nhau. Mới gặp em thôi nhưng cảm giác gần gũi và thân thương lắm. Cạnh em, tôi chợt nhớ lại những xúc cảm lãng mạn, hồn nhiên và cuồng si ngày trước...

Tôi sẽ gặp lại em và phải làm cho em vui mới được. Nhất định thế. Bảy giờ tối. Tôi gõ cửa phòng em, trong tay cầm hai suất cơm văn phòng.

- Ô anh đây à?

Em cười. Lần đầu tiên tôi thấy em cười, dịu dàng và đầm thắm. Một nụ cười làm bất cứ ai cũng bớt mệt mỏi, nụ cười làm tan chảy mọi âu lo phiền muộn. Tôi chìa một suất cơm đưa cho em:

- Đói rồi đúng không? Ăn đi em...

Tôi với em vừa ngồi xem tivi vừa cùng nhau ăn. Chúng tôi như hai người bạn lâu lắm mới gặp lại, tự nhiên và thân mật. Vừa ăn tôi vừa liếc nhìn em, trông em tươi tỉnh hơn nhiều rồi. Và lạ thật, càng nhìn tôi càng thấy em xinh.

- Không được nhìn... Ăn đi chứ!

- Ủ ừ...!

- Ô kìa nhìn gì thế, nhìn thế làm sao em ăn được, quay đi!!!

- Thủy này, tí nữa đi dạo nhé?

- Đi đâu hả anh?

- Đi kem với lượn Hồ giống hôm trước ấy...

- Anh không bận hả? Không bận thì đi!

Tối bắt đầu mát lạnh, thời tiết chuyển mùa, sang đông thật rồi! Em quyết định không kem nữa mà uống trà sữa. Chúng tôi ngồi ở vườn Hồng.

- Lại cười rồi kìa, bớt chán chưa nào?

- Thấy em cười rồi còn hỏi. Cám ơn anh nhé, anh thật là tốt, tự nhiên chịu đi cùng em rồi mua cho em đủ thứ.

- Thôi mai về nhà đi không bố em cuống cuống lên đây!

- Vâng... Nhưng mà... về bây giờ chả biết gặp bố sẽ nói gì nữa anh ạ!

Thế là em sắp về thật rồi! Em có vẻ quý và nghe lời tôi đấy chứ? Số điện thoại của em tôi đã lưu, gặp lại em có khó gì. Nhưng tôi vẫn cảm thấy cái gì đó hụt hẫng ghê gớm. Thế giới này chỉ có hai chúng tôi và em tựa vào tôi. Tôi đến với em tự nhiên, thâm lặng, che chở và vỗ về em. Ngày mai thì sao? Mọi thứ sẽ hoàn toàn khác, liệu còn dễ dàng gặp lại nhau không? Liệu em còn thủ thủ tâm sự cuộc sống của em không? Liệu còn cảm giác gần gũi thân thương không, hay chỉ là hai người bạn chớp nhoáng, thoáng đến rồi cũng sẽ đi nhanh?

- Em thích nằm trên cỏ lắm. - Vừa nói em vừa ngả người xuống lớp cỏ xanh mịn đàng sau, ngửa mặt lên trời. Ánh mắt tự lự xa xăm.

Tôi nghiêng người chống tay gối đầu, quay sang ngắm em. Tôi nhìn em còn đẹp hơn nữa. Vẫn vẻ đẹp thanh cao, trong sáng, ngây thơ đến kỳ lạ. Tôi đang thích em sao? Thật thế không? Thích vì cái gì vậy? Chỉ vì vẻ đẹp và hoàn cảnh éo le của em à? Phù phiếm quá. Nhưng trước giờ đàn ông vẫn thường thế, trước cái đẹp mong manh và yếu đuối, chính là lúc tình cảm sinh sôi...

Tôi uể oải quay đi, gục hẳn xuống bãi cỏ và ngửa mặt lên trời nhìn màn đêm lạnh lẽo. Chúng tôi chẳng ai nói gì và tận hưởng những giây phút tĩnh lặng bên nhau.

Gió mạnh dần lên. Người xung quanh thưa thớt, lục tục kéo nhau về. Vắng lặng. Ruột gan tôi còn cào khó chịu, tôi muốn quay sang và cởi mở tâm hồn, tôi muốn nói rằng tôi rất quý em, rất mến em, rất có cảm tình với em, rất... thích em.

Có tiếng nấc vang lên. Chợt quay sang nhìn em, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má.

- Em sao thế? - Tôi buột miệng hỏi một câu rất vô duyên.

- Em không sao...

Em ngồi thẳng dậy gạt nước mắt, vuốt lại tóc. Mặt em cúi gằm vài giây, vai rung lên bần bật. Nấc lên từng tiếng... Hẳn là mối tình chóng vánh của em, mặc dù không

sâu sắc nhưng cũng không hề dễ lãng quên.

Nhói ở tim, cảm giác yêu thương và xót xa...

Và cả sự bất lực, trước những giọt nước mắt đang tuôn trào.

Tôi choàng tay ôm lấy bờ vai em.

Vỗ nhẹ và im lặng.

Em ngã vào lòng tôi.

Tôi chẳng biết nói gì.

Chỉ thấy lâng lâng và dịu ngọt.

Tôi đang sung sướng trước một cô gái với tâm trạng khốn cùng và đau khổ.

- Khóc cho nhẹ bớt đi rồi đừng nghĩ nữa, mọi chuyện qua cả rồi mà...

- Em xin lỗi, thôi về đi anh.

Tôi đèo em về nhà nghỉ. Chia tay em trước cửa phòng em.

- Vừa nãy khóc rồi nhé, bây giờ ngủ luôn đi, không buồn nữa, mai về rồi, nhớ chưa?

- Anh về luôn à?

- Chả về luôn thì đi chơi đâu nữa?

- Anh về muộn có sao không?

- Không, không sao, mấy giờ về cũng được.

- Thế ở lại nói chuyện với em đi, em ở một mình buồn là lại khóc đấy.

Lúc đó là hơn mười giờ tối.

Tôi lặng lẽ ngồi xuống cạnh em.

Cặp má em ửng đỏ, đôi mắt ướt chớp chớp. Dường như em ngượng vì đã đòi hỏi tôi ở lại cùng.

Tôi với tay lấy điều khiển tivi.

Đang có một bộ phim Hàn Quốc. Em cũng nhướng mắt vào màn hình.

Trong đó có hai sinh viên đang đối thoại. Bỗng nhiên, thằng con trai ôm chầm lấy đứa con gái. Phim thật vô duyên quá! Tôi nhìn em, em vờ như không biết, mắt dán vào màn hình.

Chẳng biết nói gì, tôi lại xem tivi tiếp. Thật lố bịch, hai đứa sinh viên trong phim đang cuồng nhiệt sờ soạng, dúi dụi vào nhau.

- Vớ vẩn thật! - Tôi buột miệng nói linh tinh cho có.

Em im lặng, ánh mắt vô hồn như chẳng hướng tới đâu. Vẻ mặt em khác khoải và ủ dột.

- Thủy, anh không biết chuyện của em thế nào. Nhưng đừng buồn nữa, không đáng đâu. Người yêu cũ của em không xứng đáng với em, hiểu không? - Tôi hùng hồn nói một câu đầy lý thuyết nhưng vô căn cứ.

Em quay sang nhìn thẳng tôi. Một ánh mắt biết ơn và trù mến. Em khẽ gật đầu.

- Mai về nhà, rồi thời gian sẽ giúp em, mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi...

Em lại khẽ gật đầu.

Ngay lúc này tôi có một ước mơ cháy bỏng, đó là ôm ngay em vào lòng, giống như lúc ban nãy em ngã vào tôi vậy. Tôi biết trong những khoảnh khắc buồn bã yếu đuối như thế này, con gái sẽ dễ ngã gục trước một gã đàn ông hết lòng quan tâm và nhiệt thành yêu thương. Nhưng liệu có nên lợi dụng hoàn cảnh éo le của em để đạt tới mục đích của mình như thế không? Tình cảm của tôi với em mãnh liệt nhưng chưa sâu sắc, tôi phải làm sao đây?

Thế nhưng hình như, cái tình cảm chớm nở chưa sâu sắc đấy đã đạt tới mức cuồng si rồi. Đối với tôi, kìm nén tình cảm là một điều rất khó. Tôi không kiềm chế được xúc cảm hơn nữa.

- Anh sẽ ở cạnh em...

Tôi nắm lấy bàn tay bé nhỏ của em.

Tay em run lên.

Thực ra tôi cũng run nhưng vẫn cố gắng tỏ ra dứt khoát và cứng cỏi.

Em chớp mắt nhìn tôi, vẫn cái nhìn biết ơn và âu yếm.

Tôi choàng tay kéo em vào lòng.

Một lần nữa, má em ngả vào ngực tôi.

Lại một lần nữa, lâng lâng và dịu ngọt.

Bộ óc cần cỗi của tôi bùng lên những tình cảm khát vọng cao quý. Anh muốn ở bên em mãi, Thủy ạ! Tôi không còn nhớ là tôi chỉ nghĩ thế hay đã thốt hẳn ra những lời như vậy.

Nhưng còn gì quan trọng nữa, tôi và em đã hòa làm một.

Tay em và tay tôi cùng siết chặt nhau hơn.

Cả hai ngả người ra tẩm nệm phía sau.

Đêm nay tôi sẽ ở lại đây ư?

Mặt chúng tôi kề sát nhau và hai đôi mắt cùng khép lại...

*

Tất cả những gì tôi đang viết, đều là sự thật mà tôi đã trải qua.

Tôi là một người nhiều tình cảm và sống mở.

Nhưng không phải bất cứ điều gì cũng có thể sẻ chia khắp nơi.

Câu chuyện này tôi viết lại, tất nhiên có lý do của nó.

Nếu ai nói rằng tôi hư cấu hay bịa đặt, tôi không quan tâm.

Đây là một kỷ niệm ngọt ngào vào đầu tháng 11 năm 2006.

Khi chúng tôi bên nhau, lúc ấy.

Và tôi chuẩn bị đặt lên môi em một nụ hôn mãnh liệt.

Thì em biến mất.

Tất cả chỉ là một giấc mơ.

Một giấc mơ dài và ngọt ngào.

Sẽ không có giấc mơ nào ấn tượng và làm tôi nhớ hơn thế.

Đến giờ tôi vẫn nhớ từng chi tiết, từng lời nói từ lúc ban đầu gặp gỡ em tại đường Trảng Thi, sau đó ra sao, ngày hôm sau thế nào, tình cảm từ phía tôi nảy nở và cuồng nhiệt... Từng nét mặt u uất, vẻ đẹp sang trọng của em, tôi sẽ không quên.

Nhưng thực tế, cần cỗi và nghiệt ngã.

Chuông đồng hồ reo và tôi choàng tỉnh.

Tôi muốn ngủ với em thêm một lát, một tí tạo thôi, nhưng cuộc đời thật trớ trêu.

Giá như... song muộn quá rồi...!

Anh muốn ngủ với em thêm một lát...!?!

Cô vợ nhí đáng yêu

Blogger: ASHUARAK

Nhỏ cứ nhấp nha nhấp nhồm, ngồi trong căn phòng thân quen của mình mà cứ tưởng như ngồi trên đồng lửa. Tự dưng nhỏ thấy ghét cái tính “anh hùng rơm” của mình quá đi mất. Phải chi không có nó thì bây giờ nhỏ đâu có dở khóc dở cười thế này. “Hay là trốn đi?” - Cái ý nghĩ ấy bỗng phát sinh khi nhỏ nhìn thấy ô cửa sổ. “Leo tường” - chuyện không khó đối với một đứa nghịch ngợm như nhỏ nhưng hiện tại, trong bộ áo dài đỏ tươi này thì... Cái đầu óc tí teo của nhỏ hoạt động hết công suất: “Trốn. Không trốn”. Trông nhỏ đến là khổ sở. Cuối cùng nhỏ cũng có quyết định: “Vì tự do... phải trốn!”

Sợi dây được thả xuống, hai tà áo dài cột sang hông. Lúc nãy định thay đồ, nhưng bây giờ thì coi bộ không kịp nên nhỏ đánh liều... leo đại. Thế là “kế hoạch chạy trốn” bắt đầu, nhỏ leo thành thực mặc dù bức tường trơn như bôi mỡ. Được “nửa đường” thì...

- Đi đâu vậy nhóc?

Tiếng nói quen thuộc làm nhỏ giật thót, tròn tròn mắt nhìn người đứng phía dưới, nhỏ cười méo xệch:

- Anh hai! Em định tập thể dục ý mà!

- Vậy hả? - Hoàng (anh trai nhỏ) nhướng nhướng mắt. - Thế có mệt không?

- Dạ... dạ... mệt!

- Thôi đi! Anh biết tổng em rồi! Trốn chứ gì?

- Em... em đâu có đâu! - Nhỏ lấp bắp.

- Lừa ai chứ đừng lừa anh! Leo lên đi! Đàng trai sắp đến rồi, để họ trông thấy thì... ị lắm! - Hoàng kéo dài giọng trêu chọc.

- Em biết rồi!

Nhìn bộ mặt căng căng cùng giọng cười của Hoàng mà nhỏ muốn “lộn ruột”. Ước gì bây giờ nhỏ có thể tống vào bộ mặt đáng ghét đó một cú đấm thì mới hả dạ. Trách người rồi lại tự trách mình: “Tiểu Phong ơi là Tiểu Phong, mày anh hùng làm gì cho

tao khổ vậy nè?”

Lên đến phòng, vừa thở hồn hển vì mệt và tức, nhỏ vừa nhớ đến buổi chiều định mệnh ấy...

Buổi chiều hôm ấy...

- Ba má ơi! Nội ơi! Con về rồi nè!

Nhỏ chạy ulla vào nhà, trên tay ôm trái dưa hấu dài, miệng cười toe toét.

- Con mới xí được nè! - Vừa nói nhỏ vừa chìa trái dưa hấu ra.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía nhỏ. “Trời đất! Sao nhiều người quá vậy?” Nhỏ có cảm giác như các cơ trên mặt mình đều hóa đá.

- Con gái con đưa gì vô ý hết sức. - Mẹ khẽ mắng. - Con không thấy nhà mình có khách sao?

- Dạ con... xin lỗi ạ! - Nhỏ cúi đầu lí nhí.

Nói là nhiều người nhưng thực chất là ngoài ba má và nội thì chỉ có thêm hai người nữa. Đó là một người phụ nữ trạc tuổi má, có thể lớn hơn một tí, ở bà toát lên sự cao sang quyền quý nhưng khuôn mặt phúc hậu lại tạo cho người ta cái cảm giác gần gũi, dường như xóa đi lẫn ranh giai cấp. Kế bà là một cậu bé khoảng bảy tám tuổi gì đó. Trông nó có vẻ ương ngạnh, điểm này thì giống nhỏ lắm đây. Nhỏ mỉm cười với phát hiện “lý thú” của mình.

Tiếng người phụ nữ vang lên:

- Con là Tiểu Phong? - Bà nhẹ kéo nhỏ lại gần.

- Dạ!

- Chào bác Quang đi con! - Bà nội nhỏ nói.

- Dạ con chào bác!

- Ủ, chào con! Ngồi xuống đây đi con! - Bà mỉm cười. - Con năm nay mười tám phải không?

- Dạ, con vừa mới tốt nghiệp! Con tốt nghiệp loại giỏi đó bác!

Nhỏ cười hì hì, nhưng chợt nhận ra mình hơi quá đà, nói đúng hơn là bị hớ. Nhỏ

im bật. “Ai đời trước người lạ mà không khiêm tốn chút nào”.

- Con thú vị thật đấy! - Bà Quang bật cười. - Ta thích con lắm!

Nhỏ nhìn bà bằng ánh mắt khó hiểu: “Lạ thật! Bác ấy có sở thích ngộ ghê”.

- Phong này! - Tiếng bà nội vang lên kéo nhỏ về thực tại. - Bác Quang là con một người bạn thân của bà. Nay bác ấy sang đây là để xin hỏi cưới con cho con trai bác ấy đây. Nội đã đồng ý rồi, con lo chuẩn bị đi!

Nội nói một hơi mà nhỏ nghe lòng bùng nổ tai. Nào là “bạn thân” rồi “hỏi cưới” rồi... Nhỏ trấn tĩnh, sắp xếp lại các dữ kiện, bỗng nhỏ bật dậy khỏi ghế lấp bắp:

- Trời đất! Gả con? Nội đồng ý là sao hả nội?

- Tức là em sắp lên xe bông chứ sao?

Vừa nói, Hoàng vừa bước vào nhà với một nụ cười hết sức là “đáng ghét”.

- Anh...

Hoàng lễ phép chào mọi người rồi bước lên lầu, miệng vu vơ hát:

“Mai em theo chồng

Vàng trắng xin gửi lại...”

- Anh sẽ chết với em! - Ném cho Hoàng ánh mắt hình viên đạn, sà vào lòng bà nội, nhỏ bắt đầu thút thít. - Nội ơi, con còn nhỏ mà nội, con không muốn lấy chồng đâu... huhu... con muốn ở nhà phụng dưỡng nội với ba má thôi... huhu...

- Con không phải năn nỉ nữa! Nội đã quyết rồi!

Nhỏ càng khóc to hơn, cố ép cho nước mắt chảy ra. Tự dưng bắt đi lấy chồng? Từ xưa tới nay nhỏ chỉ biết ăn, học và rửa anh hai đi quậy phá khắp nơi chứ nào biết có chồng con là cái chi đâu. Giờ bỗng đâu lòi ra “chồng”, hông shock mới lạ.

- Bác xin lỗi! - Bà Quang lên tiếng. - Xem như là bác xin con có được không?

Nhỏ nhìn sưng bà, trông mặt bà buồn thảm quá, khiến trái tim nhỏ rung rinh. “Không! Không! Khổ nhục ké đó! Bình tĩnh! Không được sập bẫy!” - Nhỏ tự nói như thế.

Giọng bà Quang lại vang lên:

- Bác biết là con trai bác không xứng với con. Nó có vợ, vợ nó mất để lại một đứa con. Nó lại lớn hơn con những mười tuổi thì quá thiệt thòi cho con. - Bà im lặng vài phút để quan sát diễn biến trên khuôn mặt nhỏ khi nhỏ tròn mắt nhìn thằng bé cạnh bà. - Nhưng tội lắm con à. Vợ mất, nó thay đổi hoàn toàn, chỉ biết vui đầu vào làm việc, chẳng màng đến ai, lại thêm bản tính lạnh lùng nữa. Tội nhất là cháu của bà, Minh Kỳ! - Đẩy thằng bé đến trước mặt nhỏ, bà nói trong nghẹn ngào. - Mẹ mất, ba lại không quan tâm, nó khóc suốt ngày, không nghe lời ai cả. Bà buồn lòng lắm!

Như để chứng minh cho lời bà, thằng nhóc òa khóc trước mặt nhỏ. Chắc là nó tủi thân ghê lắm! Nhỏ thấy trái tim hào hiệp của mình nhảy lung tung. Thôi chết rồi, kiểu này chắc nhỏ không còn sức lực mà từ chối mất.

- Chị đừng từ chối nha chị, chị về làm mẹ em đi mà! Em thích có mẹ lắm! - Minh Kỳ tấm tức khóc. - Mẹ!!!

Đúng là chiêu nước mắt của thằng bé cực kỳ hữu hiệu. Ý chí nhỏ chạy đâu mất tiêu, thế là nhỏ gật đầu, một cách vô thức.

- Vậy là chị đồng ý rồi nhá! - Minh Kỳ reo lên.

- Ta cảm ơn con nhiều lắm! - Bà Quang cười hân hậu. - Ta sẽ sớm tổ chức đám cưới. Cưới vợ phải cưới liền tay mà!

Nhỏ không biết mình làm gì nữa. Giờ đầu óc nhỏ trống rỗng. Trời ạ! Nhỏ vừa đồng ý cái gì thế nhỉ?

Nhìn mọi người cười vui vẻ bàn chuyện đám cưới mà lòng nhỏ héo hon. Thôi thế là hết!

“Ách giữa đường lại mang vào cổ” thì còn kêu ca gì nữa!

*

- Đàng trai đến rồi!

Tiếng hô kéo nhỏ về hiện thực. Hiện thực là nhỏ chuẩn bị lên xe hoa trong khi còn đi học. Hic! Vậy là hết.

- Ê, chuẩn bị xong chưa nhóc? - Hằng (bạn thân của nhỏ) bước vào. - Hààà lấy chồng mà mặt bí xị zậy?

- Mà có tin là tao oánh cho rằng môi đi chơi hết luôn hông? - Nhỏ trừng mắt.

- Nè đừng có hù tao nha! Từ nay mày khỏi ăn hiếp tao nữa rồi! Chồng mày sẽ trị

mày! - Nói đến đây Hằng ôm bụng cười. - Ôi tưởng tượng cái cảnh Đông Phương Tiểu Phong bị chồng ăn hiếp tao mắc cười quá đi mất! Ôi còn gì là nữ hiệp nữa!

Nhỏ vợ lấy chiếc gối chọi thẳng vào Hằng. Nó vừa né vừa tiếp tục cười. Lúc này nhỏ thấy nó giống yêu tinh hơn là bạn nhỏ. Quắc mắt nhìn nó, nhỏ nghiêng răng:

- Mày có im đi không hả?

Thấy nhỏ có vẻ giận, Hằng thôi cười, nói:

- Thôi đi ra ngoài với tao, chuẩn bị tới giờ lành rồi hà!

Nhỏ vẫn ngồi im trên giường, lấy di động gọi trong khi Hằng chẳng hiểu mô tê gì hết. Khoảng hai phút sau thì ba đứa con gái nữa chạy lên phòng nhỏ. Thanh Vân, Tuyết Cẩm, Mỹ Phượng, thế là đủ. Nhỏ mỉm cười trong khi bốn nhỏ bạn còn ngơ ngác.

- Gọi tụi này lên đây gì zậy Phong? - Vân lên tiếng hỏi.

- Định nhờ tụi này vài chuyện, được không?

- Uhm nói đi. Tụi này giúp cho! - Phượng cười. - Xem như tiễn bạn theo chồng!

- Cũng được! - Nhỏ không giận mà vẫn tiếp tục cười. - Thế này giờ bốn người thấy mặt chú rể chưa?

- Chưa! - Cả bốn đồng thanh.

- Ê, mày muốn cái chi thì nói mau! - Hằng nhăn nhó. - Đừng có bày trò đó nha!

Nhỏ mở tủ, lôi ra bốn bộ đồ y chang nhau và y chang đồ của nhỏ, giờ chúng về phía mấy nhỏ bạn, nói:

- Giúp tao thì vào thay đồ đi!

- Mày định...

- Yes! - Chưa để Cẩm nói hết câu, nhỏ đã gạt đầu. - Nếu hấn với ta có duyên thì sẽ nhận ra ta! Còn không thì...

- Thì sao? - Hằng nóng nảy.

- Thì khỏi cưới! - Nhỏ nhún vai cười.

- Nhưng mà...

- Không có nhưng gì hết! Bây giờ một là tui bây giúp tao, hai là đẹp hết!

Thở dài trước sự nghịch ngợm cùng cá tính ương bướng của nhỏ, bốn cô bạn lục đục kéo vào phòng thay đồ. Thôi thì mặc cho số phận vậy. Duyên của em thì sẽ là của em thôi.

- Nào, bây giờ sẽ là sự xuất hiện của cô dâu! - Hoàng hô to.

Sau tiếng hô đó, Hoàng im bật, như ngác nhìn. Mọi người cũng như Hoàng, tròn mắt nhìn năm cô gái vận áo cô dâu giống hệt nhau đang bước ra. Được vài phút, Hoàng lắp bắp:

- Cái quái gì thế này?

- Nếu muốn được vợ, chú rể phải tìm đúng cô dâu thôi! - Cả năm cô cùng đồng thanh.

Mọi người lúc đầu còn ngỡ ngác, bây giờ thì ôm bụng cười, đặc biệt là lũ bạn cùng lớp nhỏ. Ai cũng lắc đầu bó tay trước sự nghịch ngợm của “con gió nhỏ”. Xem như là thử thách của chú rể vậy.

Minh Thiện là chú rể của ngày hôm nay. Anh vốn dĩ không quan tâm lắm trước cuộc hôn nhân này bởi lẽ lòng anh đã nguội lạnh từ ngày Quế Phương, vợ anh qua đời. Anh nghe theo lời mẹ chỉ vì muốn làm vừa lòng bà và cho Minh Kỳ một người mẹ mà thôi. Đứng trước năm cô gái ăn vận giống nhau, nét đẹp cũng kẻ tám lạng người nửa cân, bất chợt anh bật cười. Không ngờ mẹ anh chọn một cô con dâu lém lỉnh, trẻ con như thế. Còn bày trò làm khó anh.

Nhìn một lượt năm cô, anh chú ý nhất là cô bé đứng góc phải, ngoài rìa. Trông nó là trẻ con nhất đám, cái miệng vênh lên như thách thức anh vậy. Sao mà nó giống con nhím thế nhỉ? Được một lúc, anh bước lại kéo nó ra, chắc chắn là nó rùi, anh nghĩ vậy bởi cái mặt con bé tinh nghịch ghê.

Mọi người “ò” lên một tiếng ngạc nhiên rồi bật cười. Duyên em thì sẽ là của em thôi. Riêng về phần nhỏ, vẫn còn đang ngạc nhiên hết sức. Không hiểu vì đâu mà hần ta “bắt” được nhỏ. Phen này thì dù muốn dù không cũng phải theo chồng. Không hết sức!

Đang rầu thúi ruột mà nhìn thấy nụ cười giễu cợt của anh Hoàng, nhỏ ghét dễ sợ. Nhỏ ngẩng mặt lên, ném lại cho Hoàng ánh mắt thách thức: “Xí! Thua keo này ta bày keo khác! Lo gì?”

Thế là, nhỏ có chồng!

Không hiểu sao người ta cứ thích bày đám cưới cho rình rang nhỉ? Phần nhỏ chỉ thấy mệt thêm thôi. Từ nãy đến giờ thay gần bốn bộ đồ cưới làm nhỏ có cảm tưởng là đổi từ cái gông này sang cái gông khác vậy đó. Đã vậy nhỏ còn phải lết hết bàn này sang bàn khác với ông chồng khó đảm đảm này nữa. Híc, còn phải nhe răng cười mọi lúc mọi nơi nữa chứ.

- Nào cô dâu cười lên nào!

Đây, lại bắt cười nữa đây, đến là khôn khéo. Ôi! Ước gì bây giờ nhỏ được ngủ thì sướng biết mấy. Đang mơ mộng thì nhỏ bị... giật mình bởi tiếng nói của một cô gái.

- Cô dâu xinh quá nhỉ! Nhưng vẫn là con nít! - Cô gái nói bằng giọng mai mỉa.

- Con nít nhưng được người ta cưới, còn người lớn vẫn ở giá đấy chị ạ!

Nhỏ cảm thấy cực kỳ thú vị khi thấy mặt chị ta tái đi vì tức. “Chọc nhỏ hả? Xí, đừng có mơ!” Thấy kiểu hằn học của chị ta, nhỏ chắc là chị ta để ý để ác gì ông chồng của nhỏ đây.

- Tưởng mình hay lắm sao hả? - Cô gái nói sau khi lấy lại bình tĩnh.

- Hay hơn khối người đấy chị! Lấy chồng giàu là hay rồi!

Nói rồi nhỏ giả vờ mệt, tựa người vào Minh Thiện. Nhỏ đang muốn chọc tức cô gái đó đây mà. Minh Thiện bật cười cho cử chỉ trẻ con của nhỏ. Từ nãy giờ, ngầm quan sát cuộc tranh cãi của hai người, anh cảm thấy vui chi lạ. Cô vợ nhí của anh lém lỉnh ghê, chưa gì đã “mọc nanh” rồi.

- Thôi, nếu em mệt thì lên phòng nghỉ đi nhé! - Minh Thiện nói dịu dàng.

- Vâng ạ! - Nhỏ trả lời bằng một cử chỉ hiền dịu nhất mà nhỏ biết.

Trong khi đó, cô gái lúc nãy tức tối trở về bàn. Cô gái đó là Quế Mai, thư ký của Thiện, đồng thời cũng là em gái của Quế Phương - người vợ quá cố của anh. Cô yêu anh từ lâu và luôn nghĩ anh là của cô. Vì anh, cô phải đi làm, chỉ mong được gặp anh. Chứ giàu sang như cô thì cần gì động móng tay. Vậy mà từ đâu lòi ra một con oắt con cướp mất anh. Tưởng rằng nó hiền lành, định ăn hiếp cho bố tức, ai ngờ nó tinh ranh như hồ ly. “Thiệt là tức quá đi!” Máu cô sôi sùng sục nhưng vì danh dự nên cô đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Chứ em vợ yêu anh rể thì có đẹp đẽ gì đâu.

Nhỏ được chị giúp việc đưa lên phòng. Đây là phòng tân hôn của nhỏ ư? Nhỏ không kìm được, bật thốt:

- Đẹp quá!

- Vâng! Phòng này do cậu chủ và bà trang hoàng đó thưa cô! - Chị giúp việc tươi cười.

- Ôi cái máy đẹp quá!

Nhỏ chạy ủa đến bên máy vi tính. Trời! Thì ra nhỏ khen cái máy đó. Chị giúp việc đứng ngẩn ngơ rồi lắc đầu khó hiểu, đành quay xuống nhà.

Sau một hồi sẫm soi cái máy, nhỏ bật lên và... chơi game.

Mãi đến gần mười một giờ, Minh Thiện mới lên phòng. Anh thật không tin vào mắt mình. Cô vợ nhí của anh đang ngồi bó gối trên chiếc ghế bành và say sưa chơi game trong bộ đồ cưới công kênh. Đứng nhìn một lúc, anh háng giọng:

- E hèm! Xong chưa?

Nhỏ giật mình quay lại. Trông thấy anh, mặt nhỏ đỏ như gấc. Nhỏ tự trách mình sao lại ham chơi như thế? Mất mặt quá đi mất. Cố lấy lại bình tĩnh, nhỏ cười giả lả:

- Nó là hàng tốt đúng không?

- Ừ, tốt đến nỗi con nít mê chơi tới quên thay đồ luôn!

Nhìn lại mình, nhỏ thiếu điều kêu trời, vận bộ đồ thế này mà ngồi chơi game. Thiệt không có ai như nhỏ. Quê quá, nhỏ nạt lớn:

- Ê, kêu ai con nít hả? Ông già kia!

- Kêu nhóc đó. Đi tắm đi! Hay là đợi ông già này tắm giùm cho! - Anh nheo mắt.

- Không cần!

Nhỏ la lớn rồi chạy vội vào phòng tắm. Cũng may cho nhỏ là trong đó có để sẵn đồ chứ không là tiêu nhỏ rồi.

Tắm xong, nhỏ bước ra. Nhìn thấy nhỏ, Minh Thiện lặng đi mấy phút. Công nhận nhỏ xinh thật, đặc biệt là trong bộ đồ ngủ ấy. Thấy anh nhìn nhỏ hoài, nhỏ lớn tiếng:

- Ê đừng có nói là mê tui rồi nha!

- Ọc! - Minh Thiện thật không ngờ con nhóc này lại bạo gan đến thế, nó dám bảo

anh mê nó chứ.

Anh lắc đầu chào thua. - Tắm xong rồi thì tới tôi.

Thiện lấy đồ và đi vào phòng tắm, không quên để lại một câu:

- Con nít thì có gì mà mê nhỉ?

- Anh...!

Nhỏ hậm hực nhìn Minh Thiện đi thẳng vào phòng tắm. Lúc này đây, đã ngồi yên vị trên giường, nhỏ bỗng cảm thấy... sợ.

- Anh ta ra thì làm gì nhỉ? Ôi mình thường nghe người ta nói vợ chồng là phải... Ôi không! - Nghĩ đến đây nhỏ chột la lên.

- Cô bị cái gì thế? - Thiện nói vọng ra.

- À không có gì! Kệ tui!

Nhỏ cứ đi qua đi lại trong phòng mà không biết làm gì. Cuối cùng nhỏ quyết định lên giường, trùm mền lại và... giả vờ ngủ.

Khi Minh Thiện ra thì anh đã thấy cô vợ của mình ngủ ngon lành trên giường. Anh đứng nhìn cô.

- Quái! Phòng này đâu có nóng đến nỗi cô ta đổ mồ hôi như tắm thế kia! - Minh Thiện lẩm bẩm.

Nhìn Tiểu Phong một hồi, bắt chột anh mỉm cười. Nghĩ gì đó anh lại đi ra ngoài. Nghe tiếng đóng cửa, nhỏ mới ngồi bật dậy.

- Hic ướt hết luôn! Tự dưng run cái đổ mồ hôi hột à! - Nhỏ vội lấy khăn lau người. - Không biết lúc nãy hấn lắm lắm lắm gì nhỉ?

Trong khi nhỏ còn đang thắc mắc thì Minh Thiện đã sang đến phòng Minh Kỳ.

- Nhóc con! Ngủ chưa?

- Con chưa ngủ! Không ai ngủ với con hết! - Thằng bé nũng nịu. - Ba giờ có người ngủ chung rồi!

- Hà, con đang ganh tỵ đấy à? Thế con có muốn sang ngủ chung với ba và mẹ hông?

- Dạ muốn! Ba nói thiệt hả ba?

- Ủ! Nhưng sang phòng con phải im lặng và chạy lại ôm mẹ ngủ. Không được gây tiếng động đấy!

- Tại sao hả ba? - Minh Kỳ ngạc nhiên.

- Con đồng ý thì đi! Không thì thôi! Không có thắc mắc!

- Dạ con đi, con đi! Con không thắc mắc gì nữa!

Nghe có tiếng bước chân, nhỏ vội nhảy lên giường, trùm mền và nhắm nghiền mắt. Tiếng cửa mở và tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn. “Không có gì đâu. Bình tĩnh Tiểu Phong!”, nhỏ cố trấn tĩnh mình. Bất chợt một vòng tay ôm chặt lấy nhỏ...

- Aaaaaa!!!

Nhỏ tung chăn rồi co giò phóng thẳng ra cửa. Nghe tiếng hét, bà Quang cùng chị giúp việc chạy lên thì thấy nhỏ run lẩy bẩy, Minh Thiện thì ôm bụng cười như chưa bao giờ được cười, còn nhóc Minh Kỳ vẫn còn ngơ ngác ngồi trên giường. Bà Quang lên tiếng:

- Chuyện gì thế?

- Dạ... dạ... hấn dê con! - Giọng nhỏ run run.

- Ai?

- Hấn đó! - Nhỏ chỉ ngay vào Minh Thiện.

- Chồng con dê con à? - Bà cố nén cười, nghiêm giọng. - Chuyện này ta mới nghe!

Chị giúp việc cũng bật cười. Phần nào bà Quang đã hiểu chuyện gì rồi. Con dâu của bà còn ngây thơ quá và thằng con của bà tự dung hôm nay lại có hứng thú bày trò phá phách. “Tội nghiệp con bé!”, bà chép miệng nghĩ thầm khi thấy nhỏ vẫn đứng đó, mặt mày đỏ au.

- Tiểu Phong! - Bà khẽ gọi.

- D... a... ạ...

- Con về phòng ngủ đi! - Bà quay sang Minh Thiện. - Còn con, không được cười nữa! Đưa bé Kỳ về phòng ngay.

Minh Thiện thôi cười, anh bé Minh Kỳ về phòng mặc cho thằng bé giấy này không chịu. Ngang qua nhỏ, anh còn nở một nụ cười trêu chọc rất ư là “muốn ăn đấm”.

- Vào ngủ đi! Con định đứng đây hoài sao?

- Con xin lỗi!

- Đi ngủ đi!

Bà Quang đi rồi. Nhỏ vào phòng với một mớ ám ức. Ngồi trên giường, mặt nhỏ nhăn còn hơn khi.

Minh Thiện bước vào, anh cố nhin cười.

- Ai cho ông làm cái trò đó hả? - Nhỏ quắc mắt nhìn anh.

- Nè, trò gì? Tôi làm gì nhóc nào?

- Ông... ông... dám...

- Dám gì?

- Ô... m... tui!

Minh Thiện ôm bụng cười nắc nẻ, còn nhỏ thì mặt mỗi lúc một đỏ lên vì tức.

- Ông có thôi đi không hả?

- Có bao giờ cô xem lại mình không hả? - Minh Thiện vẫn còn cười. - Tôi mà thèm ôm cô à?

- Vậy... vậy hồi nãy...

- Bé Minh Kỳ! Cô có muốn qua “bắt đèn” nó hông? - Anh nhướn nhướn mắt trêu.

Nhỏ im re. Ngượng quá là ngượng. Nhỏ chợt thấy ghét cay ghét đắng ông chồng “đáng kính” của mình quá đi mất.

- Tôi sang phòng Minh Kỳ ngủ! Cô không phải lo nữa.

Nói rồi, Minh Thiện bước nhanh ra ngoài. Anh đã trở về nét lạnh lùng cố hữu của mình. Anh thấy hôm nay mình lạ quá, tự dưng như con nít. Ra ngoài vườn, đốt một điếu thuốc, anh lặng lẽ nhìn về nơi xa xăm.

Nhỏ lăn qua lăn lại trên giường, mặc cho chiếc đồng hồ bính bong gõ nhịp. Đêm qua, mãi đến gần một giờ nhỏ mới ngủ được sau khi đã bày binh bố trận để “phòng ngừa nguy hiểm” cũng như hết lời nguyên rủa Minh Thiện. Nói chung là bớt ám ức.

Dụi dụi mắt, nhỏ ngồi dậy nhìn đồng hồ.

- Á... á... á... á...

Nhỏ lao thẳng xuống phòng khách trong bộ đồ ngủ và cái đầu rối bù. Ai cũng chăm chú nhìn nhỏ. Được một lúc, bà Quang hắng giọng:

- Lại chuyện gì thế hở con?

- Dạ... hơn mười giờ rồi ạ! - Nhỏ mếu máo.

- Thì sao?

Minh Thiện vừa từ ngoài vườn vào, anh nhìn nhỏ lạ lẫm.

- Bộ mười giờ là tận thế sao?

- Mẹ! - Minh Kỳ níu níu tay nhỏ. - Sao mẹ run dữ vậy?

- Có chuyện gì, con nói ta nghe xem! - Bà Quang nhỏ nhẹ.

Nhỏ luynh qua luynh quynh, nhìn bà với ánh mắt năn nỉ:

- Bác... à không... mẹ! Mẹ đừng nói với nội con là con ngủ tới mười giờ nha! Nội con sẽ đét con đó! - Nhỏ mếu máo. - Trước khi con đi, nội đã hăm con rồi!

Nghe đến đây, ai cũng bật cười. Minh Thiện cũng bó tay. Anh thật không hiểu tại sao mẹ lại chọn một cô con dâu như thế nữa. Không biết là cô nhóc này sẽ chăm sóc Minh Kỳ hay là anh lại phải thêm một nhiệm vụ là canh giữ cô ta nữa. Anh lắc đầu ngán ngẩm.

- Thôi, con lên thay đồ đi! Nhanh lên rồi xuống ăn chút gì đó! Sau đó ta bảo Minh Thiện đưa con về nhà ngoại!

Nghe bà Quang nhắc thay đồ, nhỏ mới sực nhớ. Nhìn lại mình, mặt nhỏ tiếp tục đỏ lên và nhanh như cắt, nhỏ phóng một mạch lên phòng.

Vừa thay đồ, nhỏ vừa tự trách mình sao vô ý quá. Cũng may là mẹ chồng nhỏ dễ, chứ không thì... Mà từ hôm qua tới giờ, mặt nhỏ cứ đỏ au. “Hic! Tội bạn mà biết thì còn gì danh nữ hiệp?”, nhỏ nghĩ.

- Reng... reng...
- Alo! - Bà Quang bắt máy. - Biệt thự Táo Đỏ nghe đây!
- Tôi, nội con bé Phong đây!
- Vâng, cháu chào bác! Con bé chắc cũng sắp về bên đó rồi đấy ạ!
- Ừ, không biết từ hôm qua đến giờ nó có làm gì không phải không? Ta lo lắm!
- Không có đâu bác ạ! - Bà Quang cười. - Cháu thấy con bé thú vị lắm!
- Chỉ mong là nó đừng có nghịch quá thôi!
- Không đâu bác ạ!
- Nếu cháu đã nói vậy thì ta yên tâm! Thôi để hôm khác rảnh rồi ta sẽ nói chuyện!
- Vâng chào bác!

Gác máy, bà Quang nghĩ về Tiểu Phong. Bà cũng không hiểu sao lại chọn con bé nữa. Tự dưng gặp nó, bà lại thích lạ kỳ. Có lẽ con bé ngây thơ lại đáng yêu nên bà muốn đem nó về để ngôi nhà này có thêm sinh khí. Và lại thằng bé Minh Kỳ cũng yêu quý nó, nó cũng có vẻ thương thằng bé. Và có cái gì đó thôi thúc bà tin rằng Tiểu Phong sẽ thay đổi được Minh Thiện. Chắc chắn.

Tiểu Phong về đến nhà là nhỏ chạy ủa vào ôm lấy nội.

- Ôi con nhớ bà quá!
- Con đừng có mà xạo! - Bà xỉ trán nhỏ, máng yêu. - Mới có một ngày mà bảo nhớ!
- Hì hì thật mà nội!
- Con chỉ nhớ mỗi nội thôi à? - Ba nhỏ vờ giận.
- Không đâu, con nhớ mọi người! Hihi ba lớn rồi không có ganh tỵ nha!
- Tổ cha bây!
- Dạ! Con chào bà! Chào ba mẹ! - Minh Thiện cúi chào.
- Ừ, con ngồi đi!

Để cả nhà nói chuyện cùng Minh Thiện, nhỏ chạy lên phòng Hoàng. Đảm bảo giờ này anh còn ngủ. Nhỏ vừa nghĩ ra một trò hay lắm.

Mở cửa phòng, đúng như nhỏ đoán, Hoàng vẫn còn say ngủ. Nhỏ cười “gian” rồi đi đến lấy mấy cây bút màu của Hoàng. Mấy cây bút này là của hai anh em để dùng vào những “phi vụ đặc biệt” và bây giờ chúng được dùng để...

Nhỏ cố nhịn cười trước tác phẩm của mình. Xem như là thù xưa đã được trả. Nấp sau cánh cửa tủ, nhỏ la lớn:

- Cháy nhà! Bớ bà con cháy nhà!

Giật mình, Hoàng nhồm dậy phóng ra khỏi phòng, chạy xuống phòng khách chỉ với mỗi chiếc quần đùi.

- Trời đất! Con làm gì vậy Hoàng?

- Con nghe cháy nhà mà! - Hoàng ngơ ngác.

- Cháy nhà đâu mà cháy! Con nói bậy gì thế? - Ông Đông, Ba nhỏ la.

- Nhưng mà con nghe vậy! - Hoàng cố cãi.

- Tiếng con bé Phong đó! - Bà Đông lắc đầu. - Con già đầu mà còn bị nó chơi khăm! Thiệt là...

Như để chứng minh cho lời bà Đông nói, nhỏ bước xuống lầu, cười nắc nẻ.

- Sao mà em ám anh hoài thế hả?

Nhỏ vẫn tiếp tục cười. Cả nhà cũng cười, kể cả Minh Thiện. Anh thật hết nói nõi cô vợ nhí của mình.

- Con đi rửa mặt đi! - Ông Đông nói.

Cảm giác bất an làm Hoàng nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh. Và anh thiếu điều muốn tự tử vì tức, con nhỏ nghịch hết biết. Tưởng nó đi lấy chồng rồi thì sẽ yên thân, nào ngờ cứ như ma, theo ám hoài.

Vợ chồng nhỏ ở lại ăn cơm với gia đình. Mọi người nói chuyện rôm rả, Minh Thiện cũng nói nhiều hơn thường ngày. Chỉ có anh em Hoàng là cứ lờm nhai.

Giờ thì nhỏ đang ngồi đối diện với Minh Thiện trong phòng của cả hai. Trông anh bây giờ khác hôm qua nhiều quá. Khuôn mặt không biểu lộ một chút cảm xúc

nào, lạnh như băng. Chả là lúc chiều, trên đường về, anh bảo có chuyện muốn nói nên giờ hai người mới phải đối mặt nhau thế này, chứ nhỏ nào có thích thấy cái mặt tro như gỗ ấy.

- Tôi có chuyện muốn nói với nhóc!

- Tôi sẵn sàng nghe đây! - Nhỏ khó chịu. - Nhưng làm ơn đừng gọi tui là nhóc!

- Được thôi! Không quan trọng.

- Ông nói đi!

- Chắc cô cũng biết chuyện của mẹ bé Kỳ rồi đúng không?

- Vâng, tôi có biết chút chút!

- Ừm, không cần biết nhiều! Cô chỉ cần biết đối với tôi, không ai có thể thay thế Quế Phương. Căn phòng này là của tôi và cô ấy, tất cả mọi thứ cũng vậy. Chính vì điều đó, từ nay mong cô đừng tự tiện, đừng đụng chạm đến những gì trong đây. Hãy chịu khó ngủ ở salon. Chắc cô cũng hiểu tôi cưới cô chỉ vì bé Kỳ, mong cô vì điều đó mà an phận.

- Anh quá đáng lắm! - Nhỏ nghe giọng mình sao lạ quá.

- Cô muốn nghĩ tôi sao cũng được. Xem như giữa chúng ta là một vụ làm ăn đi. Tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cô, chỉ cần cô làm mẹ tôi vui và chăm sóc bé Kỳ. Hiểu chứ?

- Tôi hiểu! - Nhỏ nói, giọng nhẹ tênh.

- Thế cô nói đi! Cô muốn gì? - Minh Thiện rít thuốc.

- Một chiếc mô tô phân khối lớn.

Minh Thiện cười, không hiểu sao anh cảm thấy hụt hẫng. Cứ ngỡ rằng nhỏ ngây thơ, nào ngờ cũng như bao kẻ khác, luôn đặt đồng tiền lên vị trí hàng đầu. Danh dự của nhỏ rẻ thế ư? Chỉ là một chiếc mô tô thôi ư? Anh chợt cảm thấy cay đắng.

- Cô sẽ có thứ mà cô muốn nếu cô làm đúng những gì tôi bảo! - Hất mặt về phía chiếc salon, anh nói. - Từ nay cô sẽ ở đó!

- Vâng!

Nhỏ nói và bước nhanh ra ngoài...

Bây giờ nhỏ mới khóc. Những giọt nước mắt long lanh nhẹ rơi xuống đôi gò má trắng mịn. Nhỏ không ngốc tới mức không hiểu rằng anh ta đang coi thường nhỏ. Tội thân, nhỏ tội thân kinh khủng. Chưa biết yêu mà đã phải chịu tổn thương. Nhỏ nào có cần gì đâu, nhưng ức quá nhỏ đòi cho bố ghét. Anh nhìn nhỏ bằng ánh mắt khinh thường, anh ta đem ảnh cưới của nhỏ quăng vào một xô, còn ảnh người vợ cũ lại được treo trang trọng trong phòng. Nhỏ không ganh tỵ với chị ấy, nhưng anh ta làm vậy là sai. Sai hoàn toàn. Nhỏ lại khóc.

- Hic! Làm như mình ngon lắm vậy! Ai thèm đâu không biết! - Nhỏ nói trong tiếng nấc. Khóc mệt, nhỏ thiếp vào giấc ngủ. Và chắc không ai đoán được đâu. Nhỏ đang ở trên cành táo. Lúc này buồn quá, nhỏ leo lên cho mát, khóc cho đã để khỏi ai thấy, nào ngờ bây giờ nhỏ ngủ luôn trên ấy. Lăn, lăn qua, lăn lại, nhỏ nằm ngủ nào có yên, và...

- Ui da!

Tiếng kêu làm nhỏ giật mình tỉnh giấc. Nhỏ thấy mình đang nằm trên cái gì đó mềm mềm, êm êm lạ.

- Trời, cô có đứng dậy không hả? Còn nhún nữa hả?

- Ủa, là người hả? - Nhỏ lật đật bò dậy.

- Chứ không lẽ là cái mền?

Tròn mắt nhìn anh chàng trước mặt, nhỏ cố nén cười. Nếu anh ta mà biết nhỏ nghĩ anh ta là cái mền thật, chắc nhỏ tiêu.

- Chuyện gì thế? - Mọi người chạy ra, bà Quang hỏi. - Ai vậy Phong?

Nhỏ lắc đầu tỏ vẻ không biết. Bà Quang đưa mắt nhìn chàng thanh niên, anh ta đang phỉ phỉ bụi nơi cánh tay, mặt mày quá ư là khó coi.

- Mợ! Bộ mợ không nhận ra con hả? - Anh ta lên tiếng.

- Quốc Huy phải không?

- Con đó mợ! - Anh nhăn nhó. - Nhà mợ mà cũng có đá tảng nữa sao?

- Làm gì có hả con? - Bà ngơ ngác.

- Anh ấy nói con đó mẹ! - Nhỏ nghênh mặt nhìn chàng trai. - Xí, đàn ông con trai gì mà nhỏ mọn! Mà ai bảo anh đứng ngay dưới gốc cây làm gì?

- Cô là ai thế?

- Là mẹ con đó chú Huy! - Minh Kỳ rồi rít khoe.

- À ra là “mợ hai” nhà này! Nghịch như khi!

- Anh...

- Hai đứa thôi đi! - Bà Quang nghiêm giọng. - Có muốn gì thì vào nhà mà nói!

Mọi người vào nhà thì Minh Thiện cũng vừa xuống tới phòng khách. Hai chàng trai ôm chầm lấy nhau, mừng rỡ.

- Lâu quá không gặp! Anh vẫn phong độ như ngày nào!

- Hààa em cũng vậy mà!

- Mèo khen mèo dài đuôi! - Tiểu Phong bấu môi.

Phớt lờ nhỏ, Quốc Huy và Minh Thiện đến ngồi nói chuyện với bà Quang.

- Tiểu Phong, con cũng lại đây!

Miễn cưỡng, nhỏ đến ngồi cạnh bà. Nhóc Minh Kỳ cũng sà lại cạnh nhỏ, nó thì thâm:

- Mẹ! Mẹ!

- Gì?

- Lúc nãy mẹ làm gì chú Huy vậy?

- Mẹ đề chú con đó! - Nhỏ tỉnh bơ.

- Đề?

- Ủ, mẹ lặn từ trên cây xuống đề chú con một phát... chết tươi!

Nghe giọng điệu của nhỏ, thằng nhóc cười khanh khách làm mọi người chú ý.

- Con cười gì đó Kỳ! - Minh Thiện lên tiếng.

- Dạ... - Nhìn về phía chú Huy, nó lại cười. - Con cười chú Huy bị mẹ đề một phát... chết tươi!

- Hà?

Ai cũng quay nhìn nhỏ làm nhỏ thiếu điều muốn chui xuống đất mà trốn cho đỡ quê. Liếc Minh Kỳ một cái bẽn ngót, nhỏ cố nặn ra một nụ cười:

- Minh Kỳ nó đùa đó mà! Con hông có nói gì với nó đâu! - Nhỏ quay sang bà Quang.

- “Mợ hai”, “mợ” không nói thì sao nó biết? - Quốc Huy dài giọng trêu chọc. - Đã leo lên cây ngủ như khi mà còn...

- Anh có im đi không hả?

Giờ thì bà Quang cũng hiểu tại sao lúc nãy ngoài vườn hai đứa cãi nhau. Con dâu bà thật... trẻ con quá đi mất.

- Thôi nào, mỗi đứa nhin nhau một câu không được à?

- Hì hì, con chỉ định chọc “mợ hai” chút thôi mà! - Quốc Huy cười, quay sang Minh Thiện. - Em thật xin lỗi, đám cưới anh mà về không kịp. Cũng tại mua lộn vé. Không ngờ anh lại cưới một cô nhóc đáng yêu thế này.

- Không có gì đâu. Em về chơi là vui rồi.

Hai người đàn ông lại huyên thuyên nói chuyện. Nhỏ ngồi nghe một hồi rồi ngủ gục luôn, Minh Kỳ cũng vậy. Hai mẹ con tựa vào nhau mà say sưa “mơ”.

Hơn mười giờ. Minh Thiện bế nhỏ trở về phòng, còn Minh Kỳ thì để Quốc Huy lo. Nhìn nhỏ trong giấc ngủ, anh không nghĩ là nhỏ đùa đòi, bán rẻ mình thế. Thật ra thì lúc nãy anh cũng thấy nhỏ ngồi trên cây. Từ lúc ra khỏi phòng, nhỏ leo tót lên cây ngồi khóc. Anh thấy hết. Thấy cả cảnh nhỏ nằm lên người Quốc Huy cứ như là đang yêu nhau. Anh khó chịu lắm, chẳng biết vì sao, nhưng anh vờ như không biết, vẫn cười nói vui vẻ. Con người thật lạ!

Vậy là đã hơn nửa tháng về nhà chồng. Nhỏ vẫn là nhỏ, ngây thơ, nghịch ngợm như ngày nào. Đạo này nhỏ và Minh Thiện dường như không biết có nhau trên đời, chẳng có lấy một câu ngoài những lúc có đông đủ mọi người thì phải “đóng kịch”. Mọi quan hệ giữa nhỏ và Quốc Huy thì cũng khá hơn tí rồi, ít nhất là anh ta không còn trêu nhỏ và nhỏ cũng không còn cạnh khoe anh ta nữa. Riêng về nhóc Kỳ thì khỏi nói, hai mẹ con cứ bày trò chơi suốt ngày, hết bắn bi, đá dế lại đến ú tim. Nhìn thấy hai mẹ con vui mà bà Quang cũng vui lây. Bà thích như thế này, nhà bà bớt vắng lặng từ ngày có nhỏ. Nhỏ như thổi một luồng sinh khí mới vào ngôi biệt thự vốn dĩ lạnh lẽo này.

Vui đó nhưng bà cũng buồn đó. Bà lo lắng. Làm sao mà bà không hiểu con trai và con dâu chỉ là đóng kịch mà thôi. Bà không biết cưới Tiểu Phong cho Minh Thiện có sai không. Rồi con bé sẽ ra sao khi trái tim Minh Thiện đã chai đi kể từ ngày Quế Phương qua đời. Nghĩ mãi bà cũng không biết phải làm thế nào. Bà thờ dài. Thôi thì phó mặc cho số phận.

- Sao mẹ dậy sớm vậy? - Nhỏ đến cạnh bà Quang, khẽ hỏi.

- Hôm nay con mới biết à? - Bà cười. - Mọi bữa con có biết mẹ dậy giờ nào đâu mà bảo sớm?

- Ít da, mẹ chọc con! - Nhỏ đỏ mặt.

- Ồ mà sao hôm nay con dậy sớm thế? - Bà vẫn tiếp tục cười.

- Hôm nay con nhập học mà mẹ!

- À ra thế, tí nữa bảo chồng con chở đi luôn!

- Thôi, con muốn tự đi hơn!

- Bằng chiếc mô tô đó à? Mẹ thật không hiểu tại sao thằng Thiện lại mua nó cho con nữa?

Đưa mắt nhìn chiếc mô tô, nhỏ thích lắm. Hồi đó nhỏ đã bao đêm nằm mơ thấy nó mà. Nhưng đồng thời, nhìn thấy nó nhỏ cũng thấy khó chịu vô cùng, làm sao mà nhỏ có thể quên buổi nói chuyện với “ông chồng” hôm đó chứ.

- Dạ... Tại vì...! - Nhỏ ấp úng.

- Vợ con thích mà mẹ! - Minh Thiện đã xuống đến phòng khách, giọng anh ngọt lịm. - Mà con thì không chịu nổi đâu nếu thấy vợ con buồn.

- Haiz... để vợ con đi thứ đó thật nguy hiểm!

- Không sao đâu mẹ! Chừng vài bữa là vợ con chán thôi mà! Cô bé còn “trẻ” mà mẹ!

“Trời đất! Hình như anh ta nói mình thì phải?” Nhỏ quắc mắt nhìn Minh Thiện, cứ xem cái kiểu kéo dài giọng chữ “trẻ” của anh ta là nhỏ phát bực.

- Bảo người ta con nít thì nói đại đi! Đồ dị hợm! - Nhỏ lắm bầm.

- Con nói gì đó Phong? - Bà Quang hỏi.

- Ô... dạ... có gì đâu mẹ! Tại con “cảm kích” chồng con quá thôi mà.

- Ôi bà già này thật không hiểu nổi các cô cậu nữa. Thôi, vào ăn sáng đi! - Bà đôi giọng nghiêm. - Nhưng hôm nay con phải đi với chồng con đó Phong, đưa bé Kỳ đi học nữa. Không được đi xe máy đâu.

Nói rồi bà bỏ vào phòng ăn. Nhỏ cũng nhăn nhó đi theo bà, không quên lườm Minh Thiện một cái. Anh mỉm cười, nụ cười hiếm hoi suốt hai tuần qua, nhìn theo cái dáng giận dỗi của nhỏ, anh khẽ nói:

- Trẻ con!

Ngồi trong xe với Minh Thiện, nhỏ cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Cũng may là có thêm nhóc Kỳ, miệng thằng bé cứ tíu tít suốt. Đó, đó, nó lại nói nữa đấy:

- Hihi mẹ của mấy đứa bạn con không có đi học đâu!

- Rồi sao?

- Chỉ có mẹ là đi học thôi! Hihi... hihi...

- Thì mẹ là hàng độc! Có gì mà con phải cười?

- Chú Huy với ba nói chỉ có con nít mới phải đi học thôi! - Thằng bé ngây thơ trả lời.

Nhỏ tức muốn lộn ruột. Liếc Minh Thiện một cái bén ngót, nhỏ cười cười nói:

- Ủ mẹ con nít, đâu có già được bằng ba con với chú Huy!

- Vậy là mẹ trẻ, ba già hả mẹ?

- Ủ, giống như cái câu gì mà hôm qua con xem kịch thấy ấy!

- Kịch mà hỏi tôi con xem với mẹ đó hả mẹ?

- Ủ con nhớ câu đó hông?

- Dạ nhớ... “Trâu già khoái gặm cỏ non” - Minh Kỳ ngây ngô trả lời.

- Hààààà, đúng rồi đó con, “Trâu già khoái gặm cỏ non”. Hààà...

- Hihihi... hihihi...

Thấy nhỏ cười, nhóc Kỳ cũng cười theo. Bỗng...

- Keeeetttt...

- Ui da!

Đầu nhỏ đập vào kính xe kêu một tiếng “coong”. Đau quá là đau. Nhỏ quay sang Minh Thiện, thấy anh đang cười, cố dằn lại, nhỏ nói:

- Ông lái xe bao nhiêu năm rồi hả?

- Cô có ý kiến gì à?

- Chạy xe như ông mà cũng bảo là biết chạy nữa à?

- Sao lại không? - Minh Thiện nói tỉnh. - Mà tôi có làm gì cô chưa mà cô lớn tiếng thế?

- Ông làm tôi u đầu rồi này!

- Nè nè, không có “ông làm” nha! Tôi chẳng đụng tay đụng chân gì đến cô à!

- Tự nhiên thắng gấp là sao?

- Tới trường cô rồi, nhiều chuyện quá nên không thấy à?

- Nhiều chuyện kệ tui! - Nhỏ cãi bướng. - Trâu già nhỏ mọn!

- Tôi mà là trâu già thì cô cũng chẳng phải cỏ non đâu nhá! Tuổi thì nhỏ mà cái mặt cứ như là bà cụ.

- Ông... ông là đồ vô duyên! - Nhỏ hét.

- Có duyên cũng phải lựa người chứ. Hơi đâu mà đùa với con nít.

- Xí! Ba xạo!

Nhỏ mở cửa chui ra khỏi xe, kịp nhéo cho Minh Thiện một cái rỗ đầu. Hất mặt về phía anh kiêu thách thức, nhỏ nói:

- Chọc tui nữa là còn hơn thế nữa đó! Hứ!

Minh Thiện làm lì nhìn nhỏ. “Nhóc con! Tôi cho cô biết thế nào là lễ độ”. Anh nhân ga phóng đi. Chợt nhỏ nghe tiếng bé Kỳ gọi:

- Mẹ ơi, mẹ, sao mẹ không lấy cặp?

Hoảng hồn, nhỏ ba chân bốn cẳng chạy theo chiếc xe. Chắc hẳn là Minh Thiện đang chơi khăm nhỏ. Anh không chạy nhanh nhưng vẫn giữ một khoảng cách mà nhỏ không thể đuổi kịp. Được một quãng, mệt quá, nhỏ ngồi bệt xuống đường, thở lầy thở đẽ.

- Chị ơi! - Một thằng nhóc đứng trước nhỏ, nó chìa cái cặp cho nhỏ. - Cái anh kia bảo em đưa chị này!

Không kịp để nhỏ hỏi gì, thằng bé đã phóng đi sau khi dúi vào tay nhỏ một mảnh giấy và cặp, đương nhiên là của nhỏ.

“Mẹ mua cho con heo đất, í a í a...” Có tiếng điện thoại reo. Nhỏ bật máy, nhẹ giọng:

- Alo! Ai đó?

- Hààà cô đi thi marathon coi bộ được đó!

Nhận ra tiếng của Minh Thiện, máu nhỏ như sôi lên, nhỏ hét:

- Ông chết với tôi!!!!

- Vâng, tôi chờ... hàààà.

Minh Thiện tắt máy, nhỏ bực ghê. Chợt nhớ mảnh giấy trong tay, nhỏ mở ra:

“Mẹ ơi! Chiều nay mẹ đón con nha! Ở trường tiểu học Võ Văn Tần đó mẹ! Con yêu mẹ!”

- Haiz... không vì thằng nhóc này thì mình chả khổ thế này!

Nhìn đoạn đường quay lại trường, nhỏ lắc đầu ngán ngẩm.

- Mô phật!

- Cố lên! Cố lên! Học... học...! Gần tới rồi!

Nhỏ vừa đi vừa thở, xem như tô phở sáng nay theo mây theo gió mát rồi. Càng nghĩ nhỏ càng tức, vung chân nhỏ đá mạnh hòn sỏi một cái.

- Ui da!

Ngước ánh mắt cực kỳ “ăn năn” lên, nhỏ nhìn xem nạn nhân của mình là ai. Chợt nhỏ phá lên cười.

- Hàààààà...

- Anh bẻ răng em bây giờ! I... I... M... M...

- Tưởng ai, hóa ra anh hai, hihi! - Nhỏ vẫn cười. - Cái mặt anh trông đáng yêu quá!

- Nhờ phước em đây! - Hoàng nhăn nhó. - Sao mà em ám anh hoài vậy Phong?

- Tại em là em anh mà!

- Chắc kiếp trước anh vụng đường tu! - Hoàng lắc đầu rất u là tội nghiệp.

- Chết anh đi!

Nhỏ đâm thùm thụp lên vai Hoàng, hai anh em cười nắc nẻ. Vậy đó, mặc dù bày trò chọc ghẹo, cạnh khốe nhau nhưng hai anh em thương nhau hết sức. Phải nói họ là một cặp bài trùng, phối hợp cực kỳ ăn ý trong nhiều phi vụ “làm ăn” của nhóm Windspeed. Ở đây phải kể thêm một người nữa, cũng là thành viên kỳ cựu của nhóm, quậy cũng không kém đâu. Đây, người đó đang đến đây.

- Vui quá nhỉ?

- Ủm anh em ta mà!

- Lúc nãy có người còn chạy vào bảo tao ra can! Sợ hai anh em mày xấp lá cà nữa đó!

- Cũng sắp rồi! Nhưng thấy tao đẹp nảo nùng quá nên anh tao không nỡ!

- Ủ, trông mày cũng “nảo nùng” quá nhỉ?

Hơi nhột trước ánh mắt của Minh Hằng, nhỏ đưa mắt nhìn lại mình. Đúng là “nảo nùng” thật. Tay chân thì lấm lem, mặt mày thì bơ phờ, đầu tóc thì rối bù. Đây, kết quả của một cuộc chạy nước rút.

- Sao? Chuyện gì mà mày trông ghê thế? - Hằng cười cười.

- Tao hận! Tao hận!

- Tao biết! Nhưng mà để chút nữa rồi hận! Giờ mày không vào học à?

- Ủ hai đứa vào lớp đi! Tí ra về có phi vụ đấy! - Hoàng huơ huơ bức thư. - Khá thú vị!

- Ok! Gặp anh hai sau!

- Chào anh! - Hằng vẫy tay chào rồi kéo nhỏ đi.

Vào đến giảng đường, nhỏ vẫn còn cười. Công nhận nhỏ thay đổi nhanh thật, cái mặt mới nhẵn nhọt đó, giờ lại cười hí ha hí hửng. Hằng lắc đầu chào thua con nhỏ bạn khác người.

- Nè, bị gì cười mãi thế?

- Mà không nghe à? Có phi vụ đấy!

- Vậy mà làm tao cứ tưởng!

- Tưởng gì?

- Tưởng có chồng thích lắm!

Ngơ ngác trước câu nói của Hằng vài giây, hiểu ra, nhỏ ré lên:

- Điên hả mà?

- Mà mới điên đó! Bộ muốn bị la hả?

- Xì, cái ông thầy có cặp mắt kiếng nút chai đó, thấy gì đâu mà la!

- CỐP!!!!

- Trời, gì thế? - Nhỏ ôm đầu kêu lên.

- Nút chai này!

Ngược lên, nhỏ bắt gặp ngay khuôn mặt giận dữ của ông giảng viên “nút chai”. Biết mình hổ nặng, nhỏ vội cười, phô hàm răng đều như hạt bắp:

- Dạ em có nói gì đâu thầy! Em chỉ nói là... là em thích chơi nút chai thôi mà!

- Liệu hồn em đấy!

Trùng mắt nhìn nhỏ một cái, ông ta bước nhanh lên tiếp tục bài giảng. Nhột nhột bởi ánh mắt của mọi người, nhỏ cúi gằm mặt xuống, thầm trách cái tính ham ăn ham nói của mình.

Tính ra thì Hoàng lớn hơn nhỏ hai tuổi. Anh là sinh viên năm ba của Đại học Kinh tế. Còn nhỏ năm nay là lính mới của trường. Hằng cũng vậy. Thế nhưng cả cái

trường này không ai không biết nhỏ và Hằng. Quậy quá mà! Cùng với Hoàng, hai đứa đã làm mưa làm gió ở cái trường này gần hai năm rồi.

Minh Thiện tắt máy, vươn vai uể oải. Cuối cùng cũng kết thúc buổi sáng với hàng tá công việc. Ai bảo làm giám đốc là sướng chứ, đối với anh thì mệt kinh khủng luôn. Vậy mà người ta cứ tranh giành nhau, có lẽ cuộc sống là vậy chăng? Phải chăng nó là một chuỗi những bon chen, giành giật với nhau mà đồng tiền cơ hồ trở thành một thế lực vạn năng? Vớ lấy chiếc áo, Minh Thiện lắc đầu cho những suy nghĩ lung tung văng khỏi đầu, anh còn phải đi đón Tiểu Phong và Minh Kỳ nữa.

“Một cánh bướm trắng, thấp thoáng trong chiều nắng..”, điện thoại reo, nhìn vào màn hình, Minh Thiện nở một nụ cười nửa miệng. Bật máy, anh nói:

- Bộ “con nít” bị lạc à?
- Nghĩ sao vậy?
- Hay là “con nít” nhớ người lớn”? - Thiện vẫn giữ giọng trêu chọc.
- Nhớ nhớ nhớ cái con khi! - Nhỏ dấm dẳng.
- Hàààà! Không biết con khi nào xui xẻo bị cô nhớ nữa?
- Ồ... chắc con khi... “trâu”!
- Chưa nghe bao giờ!
- Thì là con khi “trâu già” đó!
- Hồn đó! - Thiện nghiêm giọng. Sao mà anh ghét cái câu “Trâu già khoái gặm cỏ non” đến thế nhỉ? Mà anh tự nghĩ mình đâu đã già, mới hai mươi tám thôi mà. - Chờ đó đi, tôi sẽ đến đón cô ngay!
- Ấy da, thôi khỏi! - Nhỏ cuống quýt. - Tôi gọi ông cũng vì việc này đó!
- Sao?
- Không cần phải đón tôi đâu, cả bé Kỳ nữa! Tí nữa tôi đưa nó đi ăn và mua ít đồ luôn!
- Rảnh quá hen? Cô không biết nắng à?
- Bộ ông quan tâm tui hả?

- Nè, còn sáng mà sao mơ sớm vậy? Tôi chỉ lo cho con tôi thôi!

- Xì! Thôi, ông nhớ xin mẹ giúp tôi! Tôi cúp máy đây!

Nhỏ cúp máy cái “cúp”. Minh Thiện cười. Lại! Đạo này anh hay cười. Mặc dù hơn nửa tháng qua không nói chuyện với “cô vợ” của anh bao nhiêu nhưng anh cứ cảm thấy dường như mình có nhiều thay đổi từ khi có cô. Ít nhất thì cuộc sống của anh cũng bớt tẻ nhạt hơn. Và một điều may mắn cho anh nữa là Tiểu Phong thật sự yêu thương Minh Kỳ, một điều mà ít có cô gái nào làm được.

Ánh nắng gay gắt rọi xuống mặt đường, bước nhanh ra nhà xe, Minh Thiện khẽ huýt sáo một điệu nhạc vui. Nhìn bầu trời nắng gắt, anh buông một câu nói như của lão nông dân trong truyện Làng của nhà văn Kim Lân:

- Hà, nắng gắt, về nào!

Rồi anh tự cười chính mình.

Trong khi đó, nhỏ đã đến trước trường của Minh Kỳ. Dĩ nhiên là bằng chiếc mô tô của anh hai rồi. Đang dạo dác tìm kiếm thì nhỏ nghe giọng nói quen thuộc:

- Tui hông sợ đâu! Mày ông đừng có mà ăn hiếp tui!

Kia rồi! Nhỏ đã thấy Minh Kỳ. Nó bị hai tên to con, bặm trợn dòn vào một góc tường. Chắc đã quá giờ tan trường, trời nắng gắt, lại ở một góc khuất nên chẳng mấy ai chú ý tới việc thằng bé bị bắt nạt.

- Sao mày lì quá vậy? Đưa tiền cho tao rồi tao cho về bú sữa mẹ! - Một tên nói.

- Lì nè! - Tên thứ hai nhảy sấn lại véo tay Minh Kỳ.

- Ui da! - Thằng bé kêu lên. - Không! Mấy người là người xấu, đừng có hòng tui đưa tiền! Cứu! Cứu!

- Thằng này ngoan cố nhỉ?

- Nè! Làm gì đó?

Giọng con gái lãnh lót vang lên. Minh Kỳ mừng rỡ, đẩy tên “người xấu” ra, chạy ồa lại ôm lấy nhỏ.

- Mẹ, mẹ, họ ăn hiếp con! Huhuhuhuhu.

- Trời đất ơi, mày có mẹ xinh thế? - Hai tên nhìn nhỏ bằng ánh mắt nham nhở. -

Em, em chịu mấy anh đi, mấy anh bảo kê con em cho!

- Vậy hả? - Nhỏ lim dim mắt ra chiều tin lắm. - Trời ơi anh này dễ thương quá, lại đây em hôn phát coi!

Tên véo tay Minh Kỳ lật đật đưa mặt ra. “Con này dễ!”, hấn khoái trí nghĩ thầm “Phen này coi bộ... sướng”.

- BÓPPPPP! - Một cú đâm đầu ngay vào mũi hấn làm hấn té bật ngửa ra, mặt đầy máu.

- Mà mày muốn chết hả con kia?

Tên còn lại quát tướng lên và xông thẳng vào nhỏ. Thế là một trận ẩu đả xảy ra. Một cô gái cao khoảng mét sáu rưỡi và hai tên con trai hộ pháp. Còn phía ngoài là một thằng bé đang đứng... cổ vũ mẹ.

- Mẹ ơi cố lên! Cố lên!

- Hự... hự... bóp... ui da... sao mày cắn ròn tao thằng kia?

- Tao lộn người!

- BÓP... Ấy da... Úi da...

Chừng năm phút thì người ta thấy hai đồng thịt nằm rải trên đường. Nhỏ phúi phúi tay, nói:

- Cái tướng vậy mà đi bói tiền con nít! Nhục vô đối! Ê... mai một lựa người mà chọc nha mấy bé bự!

- Hààà hoan hô mẹ! - Minh Kỳ reo. Dùng hết sức lực trẻ con, nó đá một cú vào chân tên đã véo tay nó, khoái chí nói. - Chết mày chưa? Cho mày chưa? Mày hồng chưa, cho mày chết!

- Con có về không hả Kỳ?

- Dạ, về!

Thằng bé chạy lại, leo tót lên chiếc mô tô, ôm chặt lấy nhỏ. Chiếc xe rồ ga rồi phóng đi, bỏ lại sau lưng cái nhìn thú vị của nhiều người.

Ngồi sau lưng nhỏ, Minh Kỳ cứ liên thoáng, chừng như nó vui lắm:

- Đi mô tô vui ghê mẹ há!
- Ừ ngồi cho yên nào!
- Công nhận mẹ đánh nhau hay ghê!
- Công nhận con cũng lì ghê!
- Hé hé con không có sợ đâu!
- Chưa biết à!
- Mai một mẹ dạy con oánh nhau nha mẹ!

KKKEEEETTTT.

Chiếc xe dừng lại trước một quán ăn nhỏ nhưng bày trí khá đẹp mắt.

- Con làm tí nữa mẹ đi lô rồi đó!
- Không về nhà hả mẹ?
- Không!

Bước nhanh vào quán, nhỏ nhìn một lượt rồi tiến thẳng đến cái bàn ở góc khuất, có ba người: Hoàng, Hằng và một cô gái lạ. Minh Kỳ lẻo đẻo theo sau mẹ.

- Mọi người đợi em có lâu hông?
- Cổ anh thành cổ cò rồi nè!
- Cổ cò dễ thương mà bác hai!
- Ủi trời, thằng nhóc này ở đâu lòi ra thế này?
- Em mới đi đón nó đó! - Nhỏ nói.
- Con đi mô tô lại đằng hoàng mà bác hai bảo con lòi ra! - Minh Kỳ phụng phịu.
- Con chào mọi người chưa? - Nhỏ nhắc khẽ.
- Dạ con chào bác hai, chào cô Hằng! - Nhìn cô gái lạ một tí, nó cúi đầu. - Con chào cô!

Đợi hai mẹ con nhỏ an vị, Hoàng gọi một đĩa cơm cho Minh Kỳ trước khi thằng

nhóc kíp kêu đói.

- Bác hai hiệu con ghê!

- Ồ, con lo ăn đi! - Anh quay sang phía cô gái lạ. - Bây giờ thì bạn có thể kể chuyện của bạn rồi đó!

- Vâng!

Một thoáng do dự trong mắt cô gái, rồi cô ta đều giọng kể. Ai cũng chăm chú lắng nghe, kể cả Minh Kỳ, mặc dù trông nó như chỉ biết có mỗi đĩa cơm. Đại khái là cô gái nhờ nhóm của Hoàng lấy lại những tấm ảnh chụp cô ta mà một bọn hèn hạ đã dùng nó để tống tiền cô. Dĩ nhiên những tấm ảnh đó không phải là tốt lành gì.

Chăm chú nhìn cô gái trước mặt, Hoàng thầm nhận xét. Cô ta khoảng chừng hai mươi là cùng, nhưng trang điểm đậm quá, nhìn chung thì cô ta đẹp, nhờ son phấn. Mái tóc đỏ hoe, cách ăn vận cực kỳ quậy làm cho người đối diện cảm thấy khó chịu.

- Bọn họ nghèo lắm à? - Hằng hỏi.

- Sao cô hỏi vậy?

- Thì họ nghèo mới tống tiền cô!

- Bọn chúng là những cậu ấm giàu có nổi danh ở vũ trường Sao Đêm đấy!

- Một trong ba tên là con ông chủ hãng nhựa Thế Phương, đúng không?

- Chính xác! - Xoay sang nhìn Tiểu Phong, cô gái nói. - Cô biết họ à?

- Không! Chỉ là nghe danh thôi!

- Bây giờ cô muốn lấy lại film gốc! - Hoàng lên tiếng. - Đúng không?

- Ủ! Đơn giản đối với các người!

- Nhưng sẽ không được gì cho cô đâu!

- Tại sao?

- Cô nghĩ rằng họ chỉ giữ duy nhất một tấm ảnh để nắm đuôi cô thôi à? Họ không biết nhân bản chúng à?

- Vậy thì phải làm sao? - Cô gái có vẻ hoang mang. - Các người có cách gì không?

- Cách thì dĩ nhiên là có! - Hoàng im lặng vài giây như dò ý. - Nhưng vấn đề là...
- Tiền?
- Đúng!
- Bao nhiêu?
- Một triệu!

Ánh mắt cô gái tối sầm lại. Cô ta nhìn nhóm của Hoàng bằng cái nhìn tức tối. Nhưng chỉ ít phút thôi, cô ta thay đổi ngay nét mặt, lấy từ trong túi xách ra tờ năm trăm nghìn đặt lên bàn, rồi nói:

- Được thôi! Đây là tiền cọc! Phần còn lại khi nào xong sẽ đưa!
- Miễn họ không tống tiền cô nữa! Ok?
- Ok! Tôi chờ tin các người. Giờ thì bye!

Đợi cô gái đi khỏi, Hằng mới khó chịu nói:

- Anh có thấy mình quá đáng không?
- Em muốn nói gì?

- Lấy như thế là quá nhiều! Nếu các sư ở trại trẻ biết anh tống tiền như thế để giúp họ thì họ không nhận đâu!

- Hãy suy nghĩ kỹ điều em nói! - Hoàng có vẻ giận.
- Thôi! - Tiểu Phong can. - Hai người rồi hơi cãi nhau quá hả?
- Vậy mà nói đi, lấy như vậy là quá nhiều, đúng không?

- Không đâu! - Phớt lờ ánh mắt khó chịu của Hằng, nhỏ tiếp. - Cô ta là một kẻ hợm người. Nếu mà biết cô ta khinh rẻ người nghèo như thế nào thì mà sẽ thấy như vậy là quá ít. Theo tao nghĩ vụ này là cũng tại cô ta, quen một lúc ba tên, ăn cả ba, nào ngờ bị cho vào tròng.

- Anh từng thấy cô ta dùng tiền để làm nhục một cô bồi bàn! - Hoàng tiếp lời.

- Vậy lý do ba tên kia giàu mà vẫn tống tiền cô ấy chỉ vì muốn lấy lại vốn ư? - Hằng thẳng thốt. - Vậy thì đề tiện quá!

- Bởi vì bọn chúng quá hèn nên tội mình mới phải giúp cô gái đó!

Cả ba im lặng. Riêng Hằng, cô cảm thấy hối hận quá, tự dưng không biết gì mà còn mở miệng trách Hoàng, làm anh giận. Như hiểu được tâm trạng của Hằng, nhỏ cười cười nói gì đó với bé Kỳ, thằng bé gật đầu lia lịa.

- Ấy da! Người lớn rồi không có giận dữ như con nít nha!

- Trời! Con dám chọc bác hai hả Kỳ?

- Ý, con có nói gì bác hai đâu! Con nói, ai nhiều...

- Nhiều gì?

- Ai nhiều tóc thì dính!

- Hààà! Bác hai sợ con thiệt đó Kỳ!

Mọi người cùng cười, Hoàng lắc đầu chào thua thằng bé. Quả nó sinh ra là để làm con Tiểu Phong mà.

- Thôi! Bác thua con! - Quay sang Hằng, anh nói. - Huề nhé!

- Ủ! - Hằng ngượng ngùng. - Em xin lỗi!

- Nè, nè, hai người có muốn bàn kế hoạch nữa không vậy? - Nhỏ nhắc khéo khi thấy anh trai và nhỏ bạn thân cứ “bắt tay” hoài.

- Ủ! Em nói thử xem!

- Gậy ông đập lưng ông!

- Ý mà là...

- Ta dùng chiêu của tội nó để xử tội nó! - Hoàng tiếp lời.

- Ok! Vậy tối nay em sẽ gửi kế hoạch cụ thể cho hai người!

- Ủ, còn bây giờ thì...

- ĂN THÔI!

Mọi người trong quán quay lại thì chỉ còn thấy mấy cái đầu cắm cúi với tiếng muống dừa khua loạn xạ. Bất gặp cái nhìn lạ lẫm của mọi người, Minh Kỳ nhún vai cười rất “đàn ông”.

Nhỏ thức dậy bởi tiếng “bính bong” của chiếc đồng hồ treo tường. Bảy giờ. Vậy là nhỏ đã ngủ hơn năm tiếng rồi. Lúc trưa về nhà, chào mẹ chồng xong là nhỏ phóng thẳng lên phòng và... ngủ. Ôi trời, bụng nhỏ đang đánh lô tô đây này. Bụng đói, đầu thì nhức bung bung, nhỏ cảm thấy tủi thân hết sức. Phải chi bây giờ ở nhà thì nhỏ tha hồ nũng nịu với mẹ và nội, nhưng mà... Leo xuống giường, nhỏ chép miệng:

- Ăn trước đã, ngủ sau!

Lê chân xuống nhà bếp trong trạng thái mơ ngủ, nhỏ có cảm tưởng là mình sắp gặp xui xẻo và...

- Rầm!

- Trời ơi! Tượng đầu mà dựng giữa nhà thế này! - Nhỏ nhăn nhó.

- Tượng cái đầu cô!

- Hứ xui xẻo gì đâu! - Ngược nhìn Minh Thiện, nhỏ gắt. - Không biết đỡ người ta à?

- Cô bộ bị xi cà que hả?

- Sao mà ông đáng ghét thế hả?

- Ồ kệ tôi! - Minh Thiện quay đi, được vài bước, anh bỗng hỏi. - Ủa cô xuống bếp làm gì vậy? Hết đồ ăn rồi!

- Gì? Sao hết?

- Nó đây nè! - Anh chỉ vào cái khay đang cầm trên tay.

- Ông...

Vụt đứng dậy, nhưng nhỏ lão đảo rồi té. Hoảng hồn, Minh Thiện vội chụp lấy nhỏ. Nằm gọn trong tay anh, nhỏ thút thít khóc.

- Cô sao vậy? - Anh hơi rối.

- Tôi đói lắm! Huhuhu.

- Định dùng khổ nhục kế để cướp đồ ăn à?

- Thật mà, ông không thương tôi sao?

Trời đất! Nhỏ này ghê thiệt. Thiện sắp chào thua rồi, kiểu này thì anh có mà

nhìn đôi. “Ừ mà sao cô ta nóng vậy?”, Minh Thiện nhận thấy điều đó, xoay nhìn nhỏ, trông bộ mặt cô tội quá, làm anh nao cả lòng.

- Cô nhõng nhẽo thấy mà ghê! Cô bệnh hả?

- Không biết nữa, nhức đầu quá! - Nhỏ cố đứng dậy, rời khỏi tay Minh Thiện. Tự dưng nhỏ thấy mình kỳ cục quá, ai đòi lại nhõng nhẽo với Minh Thiện như vậy chứ.

- Để tôi đưa cô lên lầu nghỉ!

Không để nhỏ kịp từ chối, anh bế nhỏ đi thẳng lên phòng. Sau khi đặt nhỏ nằm yên trên giường, anh mới nói:

- Nghỉ đi, tôi đi mua cái gì cho ăn, rồi uống thuốc!

- Mọi người đâu hết rồi?

- Dì Ba giúp việc đi thăm bạn. Mẹ với Minh Kỳ đi mua sắm. Còn Quốc Huy chưa về. Bộ có việc gì à?

- À không! Thấy vắng nên tôi hỏi!

Nghe tới Minh Kỳ, nhỏ chột lo lo, không biết là nó có nói gì cho mọi người biết không nữa. Nhỏ có dặn nó rồi, nhưng cái miệng đó thì ôi thôi, lảm chuyện ghê. Thấy Minh Thiện dợm bước đi, nhỏ gọi:

- Nè! - Nghe tiếng gọi, anh quay lại. - Sao tối nào ông cũng bế tôi qua ngủ trên giường vậy? Còn ông thì sang phòng làm việc ngủ!

- Ai nói! Tự cô leo qua giường! Sợ cô lại hiểu lầm nên tôi mới phải cuốn gói đi đó chứ!

- À vậy hả? Xin lỗi nha!

- Tôi đi đây!

Nói rồi Minh Thiện bước nhanh ra ngoài. Thật sự thì chính anh bế nhỏ qua đó. Tối tối cứ thấy nhỏ nằm như con tôm luộc trên salon là anh không sao cầm được. Anh thấy mình tệ quá. Đối xử với nhỏ như vậy thì không đáng mặt đàn ông tí nào. Và lại, vợ anh còn bé lắm. Không làm gì để anh phải xử tệ đến thế.

Bảo là ra ngoài mua đồ nhưng nghĩ sao Minh Thiện lại xuống bếp, bắt nồi lên nấu cháo. Ít khi anh nấu đồ ăn cho ai ngoại trừ mẹ anh và Quế Phương, vậy mà hôm nay lại đi nấu cháo cho con nhóc tí này. Anh thật không hiểu nổi mình.

Chừng mười phút, Minh Thiện trở lại phòng với một tô cháo nghi ngút khói. Anh lay nhỏ dậy:

- Ăn cháo nè! Ăn rồi uống thuốc nữa!

- Híc sao lại là cháo, tôi ghét cháo nhất đó! - Nhìn mặt nhỏ thiệt là khổ sở.

- Ghét cũng phải ăn!

Nhìn cái mặt nghiêm nghiêm, lạnh lạnh của Minh Thiện, nhỏ ngán hết sức. Thôi thì ăn đi cho anh ta vừa lòng. “Vả lại cũng là công ông ta lo cho mình mà!”, nhỏ nhủ thầm.

- Ngon không?

- Ngon! - Nhìn Minh Thiện, nhỏ do dự đôi chút rồi nói. - Tôi muốn xin ông cái này!

- Chuyện gì!

- Mai mốt ông cho tui ngủ trên giường đi! Ngủ ở salon đau lưng lắm!

Minh Thiện quay đi. Anh chợt thấy xấu hổ với chính mình và với nhỏ nữa. Vợ ngủ trên giường của chồng mà cũng phải xin. Tại nhỏ hiền, chứ nếu người khác chắc anh không yên.

- Ủ, cô cứ ngủ trên đó! Tôi sẽ sang phòng làm việc!

- Không cần đâu! Giường rộng mà, chỉ cần ông với tui nằm xa một chút thôi!

- Tùy cô! Nhưng mà phải hứa với tôi một chuyện!

- Ông nói đi!

- Không được gọi tui bằng ông nữa! Già lắm biết không!

Nhìn thấy gương mặt phụng phịu của Minh Thiện, nhỏ phì cười, khẽ gật đầu.

- Ủ, vậy thì gọi anh nhá! Anh yêu! Hàààà.

Tiếng cười trong trẻo của nhỏ phá tan không gian im lặng của ngôi nhà và dường như cũng phá đi khoảng cách giữa hai người.

Thứ Bảy. Nhỏ sửa soạn đồ đạc chuẩn bị về nhà mẹ. Hôm nay là ngày đầu tiên trong kế hoạch của nhóm Windspeed. Nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ chiều, nhỏ lật

đặt xách túi chạy ra sân. “Hà, hôm nay cho anh Hoàng với nhỏ Hằng lé mắt vì chiếc xe của mình!”, nhỏ cười títt mắt với ý nghĩ đó. Nhỏ đang hí hục dắt xe ra sân thì...

- Mẹ!

- Hà? Có gì không Kỳ? - Nhỏ nhìn thẳng bé bằng ánh mắt đề phòng.

- Mẹ đi đâu vậy?

- À mẹ về thăm mẹ của mẹ!

- Con cũng muốn về thăm mẹ của mẹ!

- Ơc, thôi con ở nhà học bài đi!

- Được thôi! - Thằng bé ngoan ngoãn vào nhà sau khi buông một câu nói có giá trị bom tấn. - Con sẽ kể cho bà nội nghe hết!

- Con... con... - Ôi sao mà nhỏ ức quá đi, phải lép vế trước một thằng nhóc tì thế này là sao? - Thôi được rồi, con thay đồ rồi đi với mẹ!

- Con thay rồi! - Kỳ nhanh chóng leo lên xe nhỏ. - Con biết tổng là mẹ đi đâu!

- Ờ, nhưng mà con có được đi hay không là ở chỗ bác hai quyết định!

- Con biết rồi!

Vừa đến trước cổng, Minh Kỳ đã nhảy phóc xuống xe, chạy ừa vào nhà.

- Bà ơi, con đến thăm bà nè!

- Ôi con! - Ôm thằng bé vào lòng, bà Đông hỏi. - Ba mẹ con đâu?

- Chỉ có mình con thôi mẹ à! - Nhỏ đẩy xe vào nhà trước sự bất ngờ của mẹ.

- Trời, sao con lại đi thứ này!

- Thứ này thì có gì không tốt hả mẹ?

- Nhưng con là con gái! Nội và ba con mà biết thì con tiêu!

- Hehe, hôm nay nội với ba về quê rồi, đúng không mẹ!?

- Cái con này... thật là...

- Thôi con vào gặp anh hai nha mẹ!

Nhỏ bước vào nhà thật nhanh, chứ đứng đó một hồi là nhức tai luôn. Nhỏ biết mẹ thương mình, nhỏ cũng thương mẹ lắm, nhưng nhỏ sợ nghe “kính” ghê lắm. Ở phòng khách, bé Kỳ ngồi thu lu, mặt rầu rĩ, nhìn là nhỏ biết ngay nó không được “chuẩn tấu” rồi. Quay sang Hoàng, nhỏ hỏi:

- Máy giờ đi hả anh?

- Anh nghĩ là tám giờ, lên sớm một tí để thăm dò! - Hoàng nói. - Còn Kỳ ở nhà, vũ trường không phải nơi con nít có thể đến. Con không ngoan thì đừng hòng lần sau bác hai cho đi đâu nữa!

- Thôi, em lên chuẩn bị nha anh!

- Ủ, Hằng đang trên đó đấy!

Nhỏ cười cười với Kỳ: “Thấy chưa! Mẹ bảo mà!”, rồi đi nhanh lên lầu. Hôm nay sẽ là bước khởi động và tăng tốc của kế hoạch. Phải phối hợp thật tốt để thứ Tư tuần sau là về đích.

Vũ trường Sao Đêm...

Tối nay là thứ Bảy nên vũ trường đông hơn thường ngày. Phải nói đây là nơi tập trung của phần lớn các cậu ấm cô chiêu ở đất Sài Gòn này. Ủ, một nơi mà đồng tiền chiếm thế thượng phong. Và những kẻ có tiền như Đình Vũ (con bà chủ tiệm vàng Hoàng Gia), Lý Khương (con ông chủ gara xe Lý Bình) cùng với Thế Bảo (con ông chủ xưởng nhựa Thế Phương) là những bậc anh hùng được hết thảy mọi người kính trọng. Đám con gái ai cũng mong một lần được họ ghé mắt đến, chỉ một lần thôi là được đi shopping thỏa thích mà.

- Máy hôm nay không thấy Bảo Ngọc đến đây nhỉ?

- Chắc nó sợ! - Thế Bảo nói.

- Hừ! Biết sợ mà giỏi làm tiền quá chứ! - Đình Vũ búng điều thuốc còn đang cháy dở xuống sàn.

- Gái mà mày! Dù đẹp cỡ nào cũng chỉ cần tiền là mua được thôi!

- Vậy thì tao nghĩ là tụi mình nên thử mua hai con bé kia xem!

Đình Vũ và Thế Bảo nhìn theo hướng của Lý Khương. Đó là hai cô gái có phong cách ăn mặc thật ấn tượng, một cô sử dụng toàn màu trắng, cô còn lại thì đen từ đầu

đến chân. Dù cho khoảng cách xa thì ba cậu ấm cũng nhận ra là hai cô gái đó đẹp, đẹp hơn mấy đứa ăn bận diêm dúa ở đây. Từ lúc hai cô bước vào, dường như mọi cặp mắt đều đổ dồn vào họ, nham nhở có, si mê có, cả ganh ghét cũng có. Ai nhìn mặc họ, nhưng đồ đẹp thì phải là của ba cậu ấm này. Đưa mắt nhìn nhau hội ý, cả ba cùng đứng dậy tiến về phía hai cô gái.

- Ngồi chung được chứ mấy em?

- Dạ... mời mấy anh! - Cô gái bận áo đen trả lời dịu dàng và nhìn họ bằng ánh mắt rất nai.

- Hai em mới đến lần đầu à?

- Dạ tụi em mới lần đầu! Rất vui được quen mấy anh!

Cuộc trò chuyện của họ kéo dài, cũng mấy câu bông đùa, đưa đẩy chẳng đâu vào đâu. Anh bồi bàn đem đến cho hai cô hai ly rượu nhẹ, anh ta nhìn hai cô như ngâm trao đổi điều gì đó. Uống cạn hai ly rượu được vài giây, hai cô đổ gục xuống bàn trước nụ cười đều giả của ba cậu ấm.

- Tao đi căn dặn tụi đàn em, hai đứa bây đưa mấy em vào phòng! Không có được ăn cơm hót đâu đó! - Lý Khương gằn giọng rồi quay đi.

Thế Bảo và Đình Vũ bế hai cô gái vào phòng. Đó là một căn phòng khá rộng và sang trọng, chắc có lẽ là nơi bọn chúng chọn để thực hiện những trò chẳng ra gì. Sướng rơn! Phen này bọn chúng bắt được nai tơ.

Thế Bảo vào nhà vệ sinh, Đình Vũ ở lại canh hai cô gái và chờ Lý Khương. Hắn mon men lại gần cô áo đen, chép miệng: “Con bé này xinh ra phết!”. Chu môi, hắn định hôn cô thì...

- Ừm... ừm...

Đình Vũ bất tỉnh. Cánh cửa phòng bật mở, Thế Bảo quay ra định mắng kẻ không biết điều thì... ừm... ừm. Hắn cũng bất tỉnh.

- Ấy da, xong! Còn một tên nữa, đợi anh Hoàng đem vào.

- Xem như bước một “chuẩn”.

Vâng, hai cô gái đó chính là Tiểu Phong và Minh Hằng. Như để chứng minh cho lời hai cô, cánh cửa phòng bật mở, Hoàng lôi xềnh xệch Lý Khương vào. Đặt ba tên lên giường, Hoàng nói:

- Bây giờ anh và Hằng sẽ tạo cảnh, phần Phong là chụp hình. Chụp cho đẹp vào!

Thế là họ bắt đầu công việc, hàng loạt tấm hình được tạo ra. Chắc chắn một điều là ba tên đang nằm kia nếu thấy được chắc chúng sẽ phát khùng lên. Đây là hình ba chàng ôm nhau trong tư thế tình tứ và chỉ với một cái quần đùi. Còn có cảnh họ hôn nhau trên giường, những tấm ảnh được chụp với nhiều góc cạnh, trông có vẻ “nghệ thuật” đấy chứ.

Sau khi xong việc, Hoàng mặc quần áo cho họ đang hoang, xóa mọi dấu vết như chưa xảy ra chuyện gì. Hai cô gái đẹp cùng anh bồi bần lả biến mất khỏi vũ trường Sao Đêm như làn khói.

Tối đó, hai mẹ con nhỏ chạy về nhà thì đã gần mười hai giờ đêm.

- Hic lạnh quá mẹ ơi!

- Mẹ cũng lạnh nè, có hơn gì con đâu!

- Cũng tại mẹ không! Ai bảo mẹ về trễ!

- Vậy ai bảo con đi theo mẹ làm gì?

Nhìn cánh cổng cao chót vót mà nhỏ thở dài ngán ngẩm.

- Làm sao vào nhà bây giờ?

- Phải chỉ có bà nội thì được rồi mẹ ha!

- Nội con với nội mẹ về quê rồi!

- Hay mà mình gọi ba ha mẹ!

- Để cho ba con làm thịt mẹ hả?

- Chứ sao bây giờ!

Im lặng!

- Con lạnh lắm rồi đó mẹ!

Im lặng.

- Mẹ!

- Trời ơi biết rồi, từ từ! Chỉ còn cách cuối cùng: leo tường!

- Sao con leo, té chết á! - Minh Kỳ nhăn nhó.

- Ai bảo con leo? Bây giờ con ở đây canh xe, mẹ leo lên đó, đu qua cây táo trèo xuống. Rồi mẹ lấy chìa khóa mở cổng cho con vào!

- Cao lắm đó!

- Cũng còn hơn không, bảo ở nhà ngoại ngủ không chịu, đòi về cho kỳ được hà.

- Tại con sợ ba ngủ một mình buồn!

- Hứ... thôi, không nói nữa, để mẹ leo. Con canh chừng đó nha!

Thế là nhỏ bắt đầu leo. Chỉ ít phút là đã lên tới bờ tường rồi, nhỏ đu qua cây táo một cách ngon lành. “Hehe, nghề của nàng mà!”. Đang tụt xuống thì nhỏ nghe tiếng gọi:

- Mẹ!

Nhìn thấy Minh Kỳ, nhỏ giật mình:

- Ủa, sao con ở đây!

- Ba ra mở cửa cho con vào! Mẹ vừa leo lên là ba ra đó!

Nhìn ra hướng cổng, nhỏ thấy Minh Thiện đang đẩy chiếc mô tô vào. “Hic! Đồ đáng ghét! Vậy mà để mình leo muốn hụt hơi!”

- Nè, bộ cô định ở trên đó luôn hả? - Thiện gạt chống xe, nhìn nhỏ hỏi.

- Kệ tui! Tui thích ở trên đây cho mát!

- À ra thế! Vậy thì cứ ở trên đó luôn đi ha! Kỳ, vào nhà con!

- Thôi con ngủ trước nha mẹ! - Minh Kỳ vẫy vẫy tay chào nhỏ và theo Minh Thiện đi vào nhà.

Đợi cho đến khi cha con họ vào nhà rồi, nhỏ mới an tâm mà tụt xuống.

- Cái cây chết tiệt, mày có cần phải chống đôi tao thế không?

Che che chiếc quần lại như sợ có ai nhìn thấy, nhỏ ngượng chín cả mặt. Tai nạn nghề nghiệp. Lúc nãy leo làm sao mà nó bị vướng và... roẹt. Đì tong cái quần.

- Không tại mày là tao xử đẹp hần ta rồi! - Như vẫn còn tức tối, nhỏ cong chân đá

mạnh vào gốc cây. - Ui da!

- Đau không?

Ngước lên nhìn thấy Minh Thiện, nhỏ tái mặt, lắp bắp:

- Ông... ông ở đâu chui ra vậy?

- Trời nghĩ sao mà cô hỏi câu đó vậy?

- Ờ... ờ... tại thích, sao không?

- Bữa nay bị gì mà cà lăm vậy?

- Mặc tui! Nhiều chuyện!

Đẩy Minh Thiện ra, nhỏ chạy thật nhanh vào nhà. “Để hần ta thấy thì... thì...”, nhỏ đỏ mặt bởi ý nghĩ đó.

Còn Minh Thiện thì vẫn đứng ngoài sân mà cười.

- Trời, cần gì phải giấu, thấy nãy giờ rồi! Con gái con đùa gì mà...

Anh lại cười. Công nhận sau một ngày làm việc mệt mỏi, về nhà gặp cô vợ vui ghê. Không cần phải tốn tiền đi xả stress.

Về đích. Chiều nay, kế hoạch của nhóm Windspeed bước vào giai đoạn cuối. Họ có một cuộc hẹn vào lúc năm giờ chiều tại coffee Cát Đằng. Cuộc hẹn được quyết định sau cú điện thoại của ba công tử Lý Khương, Thế Bảo và Đình Vũ với nhóm. Chính xác là ngay sau khi ba cậu ấm nhận được một cái mail với những tấm ảnh “cực nóng”.

Nhóm Windspeed gồm bốn thành viên: Tiểu Phong, Khắc Hoàng, Minh Hằng và Minh Kỳ.

Đối mặt với họ là ba thiếu gia cũng là ba nạn nhân của họ: Lý Khương, Đình Vũ và Thế Bảo.

- Ai sai tui bây làm chuyện đó? - Thế Bảo hất hàm hỏi.

- Chắc tui bây biết Bảo Ngọc! - Hoàng cười.

Lý Khương văng tục:

- Nó muốn tiền à?

- Chỉ là muốn các người không làm phiền cô ta nữa! - Nhỏ nói trong khi mắt vẫn ngăm nhìn hờn non bộ phía bên kia.

- Hừ, đúng là hoa hồng có gai. Máy cô em giỏi lắm!

- Quá khen!

- Nói thử ý tụi bây xem! - Đình Vũ giờ mới lên tiếng.

- Những tấm hình của Bảo Ngọc nếu được phát tán thì những tấm hình của tụi bây cũng thế! - Ngừng một chút, Hoàng tiếp. - Tụi bây hiểu chứ?

- Thỏa thuận ư? - Chờ cái gật đầu của Hoàng, Khương gần giọng. - Nếu bọn tao không đồng ý?

- Thì ngày mai hình các người sẽ được lên mặt báo! Nhịn một chút thì tốt đẹp cả mà!

- Tao không thích nhịn!

Sau câu nói của Lý Khương thì năm sáu tên côn đồ ngồi ở các bàn đồng loạt đứng dậy.

- Để tao xem tụi bây còn vênh váo nữa không! ĐÁNH!!!!

Đẩy Tiểu Phong và Minh Kỳ ra, Hoàng hét lớn:

- Em lo cho nó, để tụi này anh với bé Hằng tính!

Bất đắc dĩ, nhỏ kéo Minh Kỳ chạy băng ra cửa.

- Ê, chạy dễ thế hả em?

Đình Vũ và một tên côn đồ ngáng trước mặt nhỏ.

- Biết nghe lời thì anh tha cho nhá!

- Chết nè!

Nhỏ chụp lấy chai rượu mà anh bồi bàn vừa mới bung ngang qua phang thẳng vào tay tên côn đồ cạnh Đình Vũ, luôn tiện tống vào bụng hắn một cú đá. Hoảng quá, Đình Vũ né qua một bên, nhỏ liền cầm tay Minh Kỳ chạy thẳng ra ngoài và va phải một người.

- Chuyện gì vậy? - Minh Thiện hét hoảng hỏi khi thấy tay nhỏ đầy máu. Anh

đang bước vào cùng Quế Mai.

- Vợ giám đốc mà đánh lộn à?

- Dì không được la mẹ cháu! - Minh Kỳ hét.

- Anh lo cho nó đi, tôi vào giúp anh Hoàng! - Nhỏ đẩy Kỳ về phía Minh Thiện rồi chạy nhanh vào quán.

- Mẹ! Mẹ ơi! - Thằng bé bật khóc. Nó lo cho mẹ quá. Máy tên đó rất hung hăng.

- Em giữ nó giúp anh! - Nói với Quế Mai rồi Minh Thiện cũng chạy theo nhỏ.

- Anh Thiện, anh Thiện...

Vào trong quán thì anh ngỡ ngàng, Tiểu Phong, Minh Hằng và Khắc Hoàng đang quần nhau với hơn năm tên côn đồ.

- Minh Kỳ đâu? - Hoàng hỏi khi thấy nhỏ quay lại.

- Ba nó giữ! Anh hai, cẩn thận!

Hoàng kịp quay lại tung một cú đấm vào mặt tên côn đồ, hấn nghĩ sao mà định đánh lén anh.

- Hự... hự... anh Hoàng, xử cho xong hai tên kia nữa là ok! - Hằng nói, nó đang tung một cú đá vào hạ bộ tên côn đồ to như hộ pháp. Hai ba tên đang nằm sải lại trên sàn.

- Tiểu Phong! Coi chừng!

Một tên rút dao định đâm vào vai nhỏ, ngay lúc đó Minh Thiện lao vào đỡ cho nhỏ, tên côn đồ bị Hoàng đấm vào mặt, hấn lao đảo đâm trượt vào tay Minh Thiện, máu bắn ra.

- Anh có sao không? - Nhỏ run giọng.

- Cảnh sát đến! - Có tiếng la to.

- Chạy! - Hoàng hét.

Tiểu Phong đỡ Minh Thiện băng băng ra cửa, leo lên mô tô và phóng thẳng mặc cho Quế Mai hét lên khiếp đảm:

- Trời ơi! Anh Thiện, anh Thiện!

Nhỏ cứ đi qua đi lại, tay chân luỳnh qua luỳnh quỳnh. Sao lúc này nhỏ cảm thấy tay chân thừa thãi quá. Không biết bác sĩ làm gì mà lâu quá? Minh Thiện có sao không nữa? Chẳng hiểu sao lúc oánh nhau, nguy hiểm đầy mình mà nhỏ nào có sợ, vậy mà thấy anh bị như vậy thì tay chân nhỏ lại bủn rủn.

Cánh cửa phòng xích mở... Nhỏ lao ngay lại:

- Anh... anh có sao không? - Săm soi cánh tay Minh Thiện, nhỏ nói như mếu. - Hic, tại tui, tui xin lỗi nhiều nhiều nha!

- Không sao đâu! Người ta có چرا luôn cánh tay tui đâu mà cô khóc dữ vậy! - Minh Thiện thật sự bối rối khi thấy nhỏ đã bắt đầu giọt vắn giọt dài.

- Mai một anh đừng có đỡ cho tui nha! Hic, da anh đẹp vậy mà để lại sẹo... tui ân hận lắm luôn á!

- Trời! Còn lần sau nữa hả?

- Ờ thì không! Tại... tại tui nói vậy thôi!

- Cô còn nợ tôi một lời giải thích đó!

- Ờ! Vậy bây giờ về ha!

- Ừ!

Minh Thiện ngồi sau, nhỏ rò ga phóng đi. Nhìn cái tướng oắt con của nhỏ trên chiếc mô-tô to kèn, Minh Thiện bật cười thú vị.

- Cười gì vậy? - Nhỏ hỏi.

- Nè! Bộ cô không thấy cô với chiếc xe so le lắm hả?

- Úi giời! Tưởng gì! Nhìn thế mới lạ!

- Ừ lạ thật!

- Hồi nãy anh đau lắm không? - Nhỏ rụt rè hỏi.

- Đau! Thế cô định trả ơn tôi gì đây?

- Ờo! Thế anh muốn gì?

- Cho cô nợ, vợ bé bỏng à!

- Trời! Sao nghe ghê quá vậy?

- Hàààa...

Cuối cùng cũng về đến nhà, vừa vào phòng khách, hai người khựng lại. Quế Mai và Minh Kỳ ngồi cạnh bà Quang, khuôn mặt bà không biểu lộ chút cảm xúc. Bên cạnh bà, Minh Kỳ vẫn tím tím khóc.

Vừa thấy nhỏ và Minh Thiện bước vào, Quế Mai chạy lại ôm chầm lấy anh, Minh Kỳ cũng sà vào lòng nhỏ.

- Anh có sao không? Anh làm em lo quá! - Quế Mai thút thít.

- Không sao đâu! Em không cần phải lo đâu! - Minh Thiện cố kéo Quế Mai ra. Anh thấy ngượng khi cô cứ ôm lấy anh. Dù gì bây giờ cũng đang ở trước mặt mẹ và... vợ anh mà.

- Hai con ngồi xuống cho mẹ nói chuyện! - Giọng bà Quang vang lên nghiêm khắc.

Ôm lấy Minh Kỳ, nhỏ lúng ta lúng túng. Thật sự nhỏ sợ lắm. “Phen này đại họa rồi Phong ơi!”, nhỏ nhủ thầm mà mồ hôi hột đổ như tắm.

- Tiểu Phong!

- Ồ dạ!

- Ngồi xuống cho mẹ nói chuyện!

- Dạ!

Nhỏ ngồi xuống cạnh Minh Thiện, tay chân lạnh ngắt. Thấy thế, anh nhẹ nắm tay nhỏ như ngằm bảo: “Bình tĩnh! Không sao đâu!”

- Chuyện có như Quế Mai nói không? - Bà Quang đánh giọng. - Con giao du với bọn côn đồ à?

- Đúng đó bác! Chính con thấy tận mắt mà! Cô bé đánh nhau ghê lắm! - Quế Mai chen vào.

- Không! - Minh Kỳ vẫn còn khóc. - Mẹ con không có như vậy. Dì Ba nói không đúng!

- Im! - Bà quát mắt nhìn Quế Mai khi cô định la át lại bé Kỳ. - Mẹ muốn nghe

con nói, Tiểu Phong!

Quế Mai tức lắm, nhưng vẫn cố nhịn. Với tư cách là dì của Minh Kỳ thì cô chẳng có quyền gì so với Tiểu Phong, vợ chính thức của Minh Thiện. Ngặt một nỗi nữa là thằng oắt Kỳ cứ bênh Phong chăm chặp. Bởi lẽ nó rất ghét Quế Mai, ghét cái khoảng thời gian mà mẹ nó vừa mất, cô đã “chăm sóc” nó.

- Thưa mẹ! - Nhỏ run giọng. - Chuyện này là lỗi của con, nhưng con xin mẹ tin con, con không giao du với bọn côn đồ đâu. Tại có lý do mà thôi!

- Cô thật khéo ngụy biện! - Quế Mai nói.

- Mẹ muốn biết lý do của con? - Bà Quang hỏi.

- Thưa...

- Thưa bác, cho con giải thích! - Giọng của Hoàng.

Anh bước vào nhà, theo sau là Minh Hằng. Nhận được cái nháy mắt của Hằng, thế nhưng nhỏ vẫn chưa hết run. Minh Thiện nãy giờ vẫn ngồi yên, anh thật sự muốn biết lý do của Phong. Cái cảm giác không hiểu hết được cô làm anh khó chịu lắm. Mặc dù từ đầu anh đối với cô chỉ là một sự thỏa thuận. Nhưng nay thì...

- Con là Hoàng, anh trai của Phong?

- Vâng ạ! - Hoàng lễ phép. - Chuyện hôm nay là một trong những công việc của tụi con!

- Con nói sao khó hiểu quá!

- Thưa bác, tụi con nhận giúp người khác giải quyết một số việc và nhận thù lao ạ!

- Em cần tiền thế sao Phong? - Minh Thiện nhìn nhỏ dăm dăm, tự dưng anh thấy giận dữ. “Thì ra cô ta cũng chỉ vì tiền ư?”. Anh rùng mình. - Thích tiền đến thế à?

- Không... em...

- Có lẽ mọi người hiểu lầm! Chúng tôi chẳng cần tiền làm gì! - Hằng nghiêm giọng, cô chiếu tia nhìn về phía Minh Thiện. - Tất cả số tiền đó được Phong dành dụm lại để giúp trại trẻ mồ côi!

Cái cách mà Minh Thiện hỏi Phong làm Hằng cảm thấy tức tối thay cho bạn. Vậy

là những gì Phong kể là thật, hai người vốn dĩ chỉ là một sự thỏa thuận. Có lẽ phải cố lắm Hằng mới nói cho tròn câu. Nếu không vì Phong thì không bao giờ mọi người biết được họ dùng tiền vào việc gì. Giúp người, không nên kể ra chút nào.

Sự im lặng bao trùm căn phòng. Mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ. Trong đầu óc đơn giản của nhỏ thì chỉ mong sao Minh Thiện mau lành, nhỏ có lỗi, anh ấy xem thường cũng đúng thôi. Còn Minh Thiện, anh chợt thấy mình nhỏ bé quá. Sao anh lại có thể nói như thế nhỉ? Giận. Mất lòng tin. Một người đánh mất lòng tin nơi anh. Và bây giờ, anh không tin ai cả. Máu lạnh. Anh trút tất cả vào cô bé khờ kia. Hối hận. Liệu anh có hối hận chẳng?

- Thôi! Ta nghĩ là mọi người cũng đã mệt. Ai về nhà nấy đi. Còn Phong, con đưa Thiện lên phòng nghỉ. Minh Kỳ để ta lo! - Bà Quang nói, khuôn mặt bà giờ đây phảng phất một nét buồn. Quả thật đã từng này tuổi, bà lại đi tin lời nói phiến diện để xét tư cách một người. Mà đó lại là đứa con dâu do chính bà chọn.

*

- Mẹ! Sao mẹ lại ngồi đây! Khuya rồi mẹ không nghỉ ư?

Nhỏ khoác chiếc áo cho bà Quang khi thấy bà vẫn ngồi lặng im nơi phòng khách.

- Còn con, không ngủ à?

- Dạ con mới học bài xong!

- Tiểu Phong này! - Bà Quang thở dài. - Mẹ xin lỗi con!

- Í trời, mẹ đừng có nói vậy! Con mới phải xin lỗi mẹ!

- Cũng tại mẹ, biết Quế Mai ghét con mà cứ tin lời nó! Mẹ già rồi mà còn khờ!

- Hìhìhi, không có sao đâu mẹ. Cuối cùng thì mẹ cũng đâu có la con!

- Mẹ thật không ngờ con lại có tấm lòng nhân hậu như vậy!

- Hì hì! - Nhỏ gãi gãi đầu cười trừ. - Mẹ nhạo con hoài!

- Hôm nào cho mẹ giúp mấy con! Haiz... mai một không có đi đánh nhau như thế nữa đó!

- Dạ... con biết rồi! Mẹ đừng có lo ha!

Nói rồi nhỏ ôm lấy bà Quang nũng nịu. Nhỏ không giận bà, cũng không giận Minh Thiện. Đầu óc nhỏ đơn giản lắm, chuyện gì cũng có thể cho qua được mà. Sống là phải nhìn về phía trước.

Còn Minh Thiện, đêm đã khuya nhưng anh vẫn nằm đó. Anh giận mình không nói được một tiếng xin lỗi với cô vợ nhí. Đêm buồn, chợt những kỷ niệm của quá khứ hiện về. Quế Phương - người mà anh yêu thương nhất cũng là kẻ phản bội anh. Cô đã mất, anh cũng đã chấp nhận tha thứ, thế nhưng niềm tin vào con người cũng mất đi trong anh từ đó. Anh hận đồng tiền. Thù vô tri đã cướp đi tất cả của anh. Thế là anh sống như một kẻ không tim, gần ba năm qua.

Đạo gần đây, khi gặp Tiểu Phong, anh có cảm giác mình thay đổi. Cười nhiều hơn, và anh còn biết trêu chọc mọi người nữa. Có lẽ vì thế mà khi nghe nói cô làm những việc đó vì tiền, anh vừa sợ lại vừa giận. Sợ cái gì? Giận cái gì chỉ mình anh hiểu.

- Nè, dậy đi! Không ngủ được mà cứ giả bộ! - Nhỏ lay lay Minh Thiện.
- Sao biết tôi ngủ không được! - Anh hỏi, mắt vẫn nhắm nghiền.
- Hihi máng tui, giờ hồi hận nên ngủ không được, đúng không nè?
- Trời! - Minh Thiện nhồm dậy. - Soi gương lại đi bé!
- Hihihi hết đau chưa?
- Quan tâm lắm à?
- Ủ! - Nhỏ gật đầu ngây thơ.
- Đừng nói là “yêu” tôi rồi nha! - Minh Thiện nheo mắt trêu.
- Ọc! - Nhỏ nhảy nhồm lên như đĩa phải vôi. - Chùng nào mà đi ngang qua 192 Hàm Tử, tự dưng tui chạy tọt vào đó, leo lên bàn, hét: “Ta là bóng đèn!”, hóa may chùng đó tui ghé mắt tới anh! Xí!
- Hààà! - Thiện ôm bụng cười nắc nẻ. - Coi chùng đó bé!
- Ồ! Đừng có cười nữa! Xòe tay ra cho cái này nè!
- Cái gì?
- Chú hề!

Nói rồi nhỏ dúi vào tay Minh Thiện một chú hè được làm bằng vải rất ngộ nghĩnh. Đặc biệt hơn nữa là nó vận bộ đồ công sở, cái bộ mà hôm kia Minh Thiện mặc, nhỏ khen đẹp. Cầm chú hè, chợt anh nhớ lại cái hôm nhỏ khen anh đẹp, vui lạ.

- Một mình tôi có thôi hả?
- Không! Mỗi người tui tặng một chú!
- Ờo không phải hàng độc! Trả nè!
- Hihi nhưng vận bộ đồ này thì chỉ có mỗi chú hè này thôi!
- Ồ! Thôi kệ! Nhận đại cho cô vui thôi đó!
- Hààà!

Nghe giọng cười của nhỏ, Minh Thiện có cảm tưởng là tất tần tật những gì trong đầu anh đều bị nhỏ biết cả. Haiz... nói là nói vậy thôi chứ anh thích chú hè này lắm. Nhìn cái mặt tếu tếu của nó là cảm thấy hết mệt ngay.

- Cười hoài!

Vờ giận dỗi, Minh Thiện bỏ ra sân. Nếu cứ ở trong đó, không khéo anh lại không kiềm chế nổi tình cảm của mình. Trăng đêm nay đẹp quá, ngược nhìn ánh trăng, anh chợt thấy tâm hồn thanh thản lạ kỳ. Đông Phương Tiểu Phong - cơn gió nhỏ thổi từ phương Đông, liệu em có là cơn gió làm mát đời anh?

Vừa bước vào nhà, nhỏ thấy Quốc Huy. Anh ngồi đó, trông có vẻ rất mệt mỏi.

Dường như anh có điều gì lo nghĩ lắm.

- Anh sao vậy? - Mặc dù là chị dâu của Quốc Huy nhưng nhỏ vẫn gọi bằng anh. Có lẽ bởi vì anh lớn hơn nhỏ nhiều, Quốc Huy chỉ thua Minh Thiện có một tuổi chứ bao nhiêu.

- À, không có gì đâu! Anh chỉ hơi mệt! - Nhìn nhỏ bằng ánh mắt quan tâm, anh lại nói. - Em không đi học à?

- Hôm nay là Chủ nhật mà anh! - Nhỏ ngạc nhiên. - Anh lạ lắm nha!

- Hì, hột vịt còn lộn mà em!

- Ủ! Thì xem như anh lộn đi!

- Phong nè! - Quốc Huy im lặng một lúc. - Mai anh dọn ra ngoài!

- Hả? Tại sao?

- Anh vừa mới mua nhà!

- Nhưng ở đây không tốt hơn à?

Quốc Huy im lặng, anh không muốn ai, đặc biệt là Phong biết nguyên do vì sao anh lại ra ở riêng. Ủ, đơn giản bởi vì anh thích Phong, chị dâu của mình. Thích ngay từ hôm đầu tiên gặp gỡ. Có lẽ là tình yêu sét đánh như người ta thường hay nói. Và anh đã liếng xiếng ngay từ cú sét đó. Lúc đầu, khi biết được giữa Minh Thiện và Phong không có tình yêu, anh đã rất hy vọng. Nhưng bây giờ anh đã hiểu, họ sinh ra là của nhau. Đúng, họ yêu nhau nhưng không thừa nhận. Dọn đi, Quốc Huy làm thế để tình cảm của mình được ngủ yên và cũng vì anh sợ, Minh Thiện là một người khá tinh tế, nếu một mai Minh Thiện nhận ra thì sẽ như thế nào?

- Anh Huy! - Nhỏ khề gọi khi thấy Quốc Huy cứ im lặng như chìm vào một thế giới khác. - Anh có sao không?

- Không! - Quốc Huy cười. - Anh muốn ra ở riêng chỉ vì lý do công việc thôi! Không có gì đâu. Em đừng lo.

- Ủ! Vậy hôm nào anh cho em biết nhà qua chơi ha!

- Không ghét anh nữa à?

- Hì hì hồi đó có, bây giờ hết rồi!

Quốc Huy bật cười. Có một chút gì chua chát trong giọng cười của anh. Nhỏ không hiểu. Chỉ biết rằng Quốc Huy đi như vậy chắc mẹ Quang sẽ rất buồn, cả Minh Thiện, bé Kỳ và nhỏ nữa. Nhưng dù sao thì đó cũng là ý muốn của anh, không ai ngăn được.

Nhỏ nào đâu biết được nguyên do thật sự mà anh muốn đi. Vì nhỏ. Con gió đem lại hơi mát cho người này nhưng lại làm cho người khác rét buốt.

*

Tối hôm đó...

- Anh Thiện!

- Gì?

- Sao anh không cản anh Huy! Để anh ra ngoài sống một mình, buồn lắm đó!

- Cô lo à?

- Gì chứ?

- Lo thì đi theo đi!

- Anh... vô duyên vừa thôi!

Im lặng. Minh Thiện bỏ sang phòng làm việc. Đốt một điếu thuốc, anh cố tập trung vào công việc nhưng mãi vẫn không được. Anh không phải thằng ngốc để không biết Quốc Huy thích Phong. Nếu có ngốc thì chỉ có cô vợ của anh thôi, giỏi đánh nhau chứ đầu óc thì trẻ con vô tội vạ. Một chút ích kỷ len lỏi trong Minh Thiện, có lẽ vì thế mà anh để Quốc Huy dọn ra ở riêng. Thậm chí còn ủng hộ nữa chứ. Quả thật con người là một loài sinh vật phức tạp nhất trong tất cả các loài.

*

Coffee kem Hoàng Phong...

Đây là một địa chỉ được rất nhiều bạn trẻ thích thú bởi cách bày trí khá bắt mắt, thức uống ngon, giá thành rẻ và đội ngũ nhân viên phục vụ rất nhí nhảnh. Quán này do anh em Hoàng bỏ tiền ra thành lập để giải quyết việc làm cho một số trẻ mồ côi và cũng là để có thể tự lo cho mọi sinh hoạt của hai anh em, không phải làm phiền đến ba mẹ.

Đưa mắt nhìn một lượt khắp quán, Hoàng chặc lưỡi:

- Phải chi có tiền, mở thêm chi nhánh nữa thì khỏi phải đi giải quyết mấy vụ rắc rối!

- Ừ! Nhưng vấn đề là không có tiền! - Hằng nói trong khi múng kem của cô vẫn không ngừng hoạt động.

- Haiz...! - Nhỏ thở dài. - Khi tôi sinh ra mang được ngay tiếng con nhà...

- Giàu! - Hoàng ca tiếp lời của nhỏ.

- Xì! Giàu đâu mà giàu?

- Đại tiểu thư ời! Chứ em nghèo chỗ nào? Chỉ anh coi!

- Hứ! Chỗ nào cũng nghèo hết!

- Ủ, nghèo nhất là nhan sắc! - Hoàng cười lớn. - Á... á... á...

Tiếng cười của anh vụt tắt mà thay vào đó là tiếng thét kinh hoàng làm mọi người phải quay lại nhìn. Hoàng đưa cánh tay phải lên, xuýt xoa:

- Hic, Phong ơi là Phong, em ác vừa thôi!

- Chà, cái này là ngày nào mà cũng mài răng hả Phong? - Hằng cười cười nhìn vết cắn trên tay Hoàng.

- Cho chừa cái tội bêu xấu mỹ nhân!

- Bác hai dính độc rồi! Hihi! - Lúc này Minh Kỳ mới lên tiếng sau khi dứt xong ly kem.

- Cái này là phải đi chích ngừa đó con! - Hoàng méo máo. - Về dặn ba con cẩn thận nha Kỳ! Cầu xực là toi đời luôn đó!

- Anh nói gì?

- À không, anh nói rằng em cắn nhìn vết trông đẹp lắm!

- Hààà!

Cả bọn được dịp cười một trận ra trò. Ai mà không biết món “võ cắn” của nhỏ là thứ mà Hoàng ớn nhất. Nhìn mặt anh lúc này thật tội!

- Híc, em coi chừng đó. Fan hâm mộ của anh sẽ xẻo thịt em cho coi!

- Hừ! Em sợ quá!

- Đồ ăn hiếp con trai! - Hoàng nhăn nhó làm Minh Kỳ ôm bụng cười.

- Thôi, đừng có mà tào lao nữa! - Nhỏ đổi giọng nghiêm. - Chuyện ba cậu ám hôm trước sao rồi? Em không nghe anh với Hằng đã động gì hết vậy?

- Xong rồi! - Hằng cười khi thấy nhỏ trợn mắt ngạc nhiên. - Ngay hôm đó ba cậu gọi điện thỏa thuận lại rồi. Tiền bạc với Bảo Ngọc cũng thanh toán xong luôn rồi!

- Còn tiền thuốc, tiền băng bó cho anh Thiện, tụi nó không đền à?

- Ờ, ai biết đâu!

- Ủa mẹ ơi! Tiền đó, nội trả mà! - Minh Kỳ nói.
- À ra thế, định kiếm thêm hả em? - Hoàng xoa xoa tay, cười. - Mơ đi buổi!
- Muốn nữa không anh? - Nhỏ nhe răng ra “khè” Hoàng.
- Anh chị dùng bánh đi! - Hương, nhân viên của quán, mang đến một đĩa bánh quy.
- Ừ cảm ơn em! - Hoàng hỏi. - Dạo này mọi chuyện ở quán vẫn tốt chứ?
- Dạ, buôn bán rất đắt khách nhưng... - Cô bé ngập ngừng.
- Nhưng sao?
- Dạ, dạo này tụi em mất ngủ hoài!
- Sao vậy? - Nhỏ quan tâm. - Bộ ở đây có dịch “mất ngủ” à?
- Không phải! Tụi em không có bệnh mà là sợ, không ngủ được!
- Sợ gì chứ? - Hằng nhăn nhó. - Em nói sao khó hiểu ghê!
- Sợ ma!
- Hả? - Cả bốn cái miệng cùng đồng thanh. Minh Kỳ run giọng. - Cô nói ma hả? Đâu?
- Em nói rõ anh nghe xem!
- Hic, hơn cả tuần nay tụi em bị ma hù! Ngủ không được!
- Nhưng ma ở đâu chứ? - Nhỏ nóng nảy.
- Căn biệt thự cách quán mình bốn căn nhà ấy. Trước nay nó bỏ hoang, vậy mà tự dưng một tuần nay, tụi em nghe tiếng gào thét trong đêm, có lúc tự dưng đèn bên đó bật sáng, tụi em còn thấy bóng một cô gái tóc dài nữa.
- Cô nói thiệt hả cô! - Mặt Minh Kỳ tái xanh.
- Ma ư? - Hoàng lâm bầm.

Quay sang Minh Hằng và Tiểu Phong, bắt gặp ánh mắt của hai đứa, anh biết chắc là chúng cũng có cùng ý nghĩ với anh: “Đi bắt ma”.

Mười hai giờ tối thứ Bảy, bốn cái bóng đen lớn vờn trước căn biệt thự đã ngả màu. Trông nó cũ kỹ và đáng sợ làm sao.

- Làm cách nào em và nhóc này đi được? - Hoàng khẽ hỏi.

- Thì trốn đi! Cũng may là hồi tối em bỏ tí thuốc ngủ vào đồ ăn của anh Thiện! - Nhỏ cười khúc khích. - Mẹ con em làm việc rất hợp rơ, đúng không con yêu!

- Yes! Mẹ với con là “siêu nhân”! - Minh Kỳ cười híp mắt.

- Thôi, đừng có tào lao nữa! Lo chuyện chính kìa! - Hằng nhắc nhở.

- Làm cách nào vào trong? - Nhỏ thở dài ngán ngẩm. - Leo tường à?

- Ủ! Chỉ còn cách đó thôi! - Hoàng nói. - Em với anh leo vào, bẻ khóa, mở cửa cho Hằng với Minh Kỳ đem xe vào.

- Anh đem theo dụng cụ chứ?

- Dĩ nhiên! Xem thường anh hoài!

- Vậy thì... đi!

Thế là hai bóng đen thoăn thoắt trèo tường. Phải nói leo trèo là nghề của anh em Hoàng, nó được tôi luyện cũng nhờ mấy lần trốn đi chơi. Hoàng với Phong coi vậy mà tính khí rất giống nhau. Nghịch phá, thích học võ, thích làm chuyện nghĩa hiệp... chỉ khác nhau có mỗi điểm Phong là con gái, còn Hoàng đích thị con trai.

Cuối cùng Hoàng và Phong đã vào được trong. Đưa mắt nhìn một lượt, tự dung hai người cảm thấy nổi da gà.

- Ghê ghê làm sao đó anh hai! - Nhỏ run giọng.

- Ồ, nhà gì mà vắng lặng như tờ!

- Ngốc, nhà hoang kêu không vắng! - Nhỏ phát vào vai Hoàng một cái rỗ đau. - Thôi, lo bẻ khóa cho hai kẻ kia vào nữa.

Hai anh em bắt đầu làm việc. Từng luồng gió thổi đến làm cả hai nổi da gà. Không gian vắng lặng, tối tăm, chỉ có tiếng lá xạc xào.

- Tạch! - Chiếc ổ khóa bật mở.

- Xong rồi! - Hoàng thở phào nhẹ nhõm, kéo nhẹ cánh cửa đã gỉ sét. - Vào đi.

Hằng dắt chiếc mô tô của nhỏ vào, bé Minh Kỳ nổi bước theo sau. Hoàng cũng chạy ra đưa con ngựa của mình vào. Khi hai chiếc xe đã được dựng ngay gần bên nhau thì...

- Á... á... á... á...

Một tiếng thét kinh hoàng phát ra. Tiếng thét như từ cõi âm ty vọng về. Bé Minh Kỳ ôm chặt lấy nhỏ, Hằng cũng dính sát vào Hoàng. Được một lúc, lấy lại bình tĩnh, nhỏ nói:

- Nó là tiếng gì thế?

- Có trời mới biết!

- Ma đó, mẹ ơi! Mình về đi mẹ! - Minh Kỳ khóc.

- Nín! Con là con trai thì phải mạnh mẽ lên chứ!

- Mà đừng có la nó! Tao còn sợ húống gì là nó! - Hằng run run.

- Giờ tính sao?

- Đi! - Hoàng nói. - Bất quá thì...

- Thì sao? - Cả ba đồng thanh.

- Gặp ma! - Hoàng nhún vai cười tỉnh.

- Haiz... đến rồi, liều, vào luôn!

- Ồ!

- Con theo mẹ! - Minh Kỳ đã lấy lại chút bình tĩnh. Kể ra thằng bé này ngoài cái tài lanh và buống thì cũng anh hùng gớm.

Bốn người nối đuôi nhau lần vào biệt thự. Cánh cửa gỗ nặng nề bật mở, một thoáng do dự trong mắt họ. Rồi Hoàng bước vào trước, theo sau là bé Kỳ, Hằng và cuối cùng là nhỏ. Căng mắt trong bóng tối nhìn một lượt xung quanh, Hoàng khẽ nói:

- Không có gì cả!

- Vậy phải làm sao? - Hằng hỏi.

- Bật đèn lên cho chắc!

- Có sao không?
- Thử mới biết!
- Hỏi Chúa để biết thêm chi tiết!

Cuộc đối đáp giữa Hoàng và Hằng chưa xong thì đèn đã bật mở. Cả hai, cùng Minh Kỳ đứng chết trân tại chỗ.

- Có lẽ tao là “Chúa”! - Nhỏ đang đứng cạnh công tắc, cười cười nói.
- Mày là quỷ thì có! Muốn đứng tim đây này!
- Hààà mày nhát quá Hằng ơi!
- Nhịn mày đi! - Hằng cố nén cục tức. Còn nhỏ vẫn trình diễn nụ cười chọc tức.
- Anh không nghĩ là có người sống ở đây! - Hoàng nói.

Nhìn căn phòng với các vật dụng được trùm khăn trắng, Hằng gật gù:

- Em cũng nghĩ vậy!
- Chưa chắc!
- Sao chứ? Em thấy gì hả Phong?
- Không có bụi!
- Ủ, con thấy sàn nhà sạch bong, chắc ngày nào cũng được lau chùi! - Bé Kỳ ngồi bệt xuống sàn.
- Thế thì ai lau?
- Làm sao tao biết được! - Nhỏ gắt. - Chắc ma đó!
- Đi lên lầu! - Hoàng nghiêm giọng.
- Ủ!

Cả bọn nhẹ bước lên lầu. Không có tiếng động gì ngoài tiếng tim của cả bốn cứ đập liên hồi trong lồng ngực. Lên hết các bậc cầu thang là một dãy hành lang hẹp. Rùng mình, cả bốn nắm chặt tay nhau.

Dãy hàng lang tối om, dài ngoằng. Câu hỏi dậy lên trong lòng cả bốn: “Nếu ở đây

không có ai thì cái gì phát ra tiếng thét lúc nãy?”

- Mẹ! - Minh Kỳ nắm chặt tay nhỏ. Bàn tay bé tí của nó ướt đầm mồ hôi.

- Đừng sợ! Mẹ vẫn đi sau con mà! - Nhỏ trấn an.

- Chúng ta vào thử phòng này đi! - Hoàng nói khi đứng trước căn phòng cuối dãy hành lang. - Nếu không có gì thì đi lên tầng trên.

- Sao phải là phòng này? - Hằng thắc mắc.

- Vì nó không có khóa!

Cánh cửa nhẹ mở ra, nối đuôi nhau, cả bọn bước vào.

- Tội quá! - Hằng khẽ nói.

- Bật đèn đi mẹ! - Minh Kỳ níu níu tay nhỏ.

- Ừ, “Chúa” trở tay thử đi!

- Hết cách rồi con. Mẹ không biết! - Nhỏ trả lời bằng giọng rất ư là thiếu nã.

- Lấy điện thoại ra, bật lên! - Hoàng đưa ý kiến.

- Hay!

Thế là bốn chiếc điện thoại chụm vào nhau. Ánh sáng yếu ớt được di chuyển trong phòng và dừng lại ở một chỗ... Họ thấy một cô gái tóc tai rũ rượi, mắt tròn tròn, lưỡi thè dài ra.

- M... m... a... a! - Hoàng lắp bắp.

- Á... á... á... á...

Tiếng thét lúc nãy lại vang vọng khắp tòa biệt thự, bốn kẻ đứng đó cũng thét lên một tiếng kinh hoàng rồi bất tỉnh.

- Á ma ma! Đừng có ăn thịt tui! Tui sợ lắm! - Nhỏ bật dậy la chí chóa.

- Em có sao không? - Một giọng nói trầm âm vang lên.

- Con lạy bà ma, tha cho con đi! Con hứa con sẽ cúng quãi cho bà! - Nhỏ chấp tay xá xá.

- Phong! Anh Huy nè! Bình tĩnh đi.

Định thần lại, nhỏ thấy Quốc Huy đang ngồi trước mặt mình. Trông anh có vẻ rất lo lắng. Đưa mắt nhìn xung quanh, nhỏ thấy mình đang ở trong một căn phòng tuy cũ kỹ nhưng rất sạch sẽ và có lẽ nó tốt hơn... căn phòng lúc này.

- Em bình tĩnh lại chưa? - Quốc Huy hỏi.

- Em đang ở đâu? Con ma đâu rồi!

- Ma có gì ở đây? - Quốc Huy nhăn nhó. - Em đang ở phòng anh.

Như chợt nhớ ra điều gì, nhỏ nắm vai Quốc Huy lắc lắc:

- Mọi người, anh Hoàng, Hằng với bé Kỳ đâu? Họ bị gì rồi hả anh?

- Em tưởng tượng hay thật! - Quốc Huy cười. - Uống cái này đi cho bình tĩnh lại rồi mình nói chuyện!

Nhận lấy cốc sữa nóng từ tay Quốc Huy, nhỏ vẫn còn hoang mang. Chuyện gì đã xảy ra? Mọi người sao rồi? Còn con ma đó thì sao? Rất rất nhiều câu hỏi hiện ra trong đầu nhỏ. “Dầu sôi lửa bỏng thế này mà ngồi uống sữa là sao?”

- Anh...

- Em không phải lo. Mọi người đã tỉnh và đang dùng súp ở ngoài. Chỉ có em là giờ này mới dậy đó!

- Em không hiểu! - Nhỏ nhíu mày. - Vậy còn...

- Chỉ là mô hình thôi mà nhóc! Anh làm đó!

- Anh?

- Ừ, anh là chuyên viên chế tạo máy thứ đó mà!

- Còn âm thanh đó?

- Cũng là anh! - Quốc Huy có vẻ tự hào lắm. - Tạo ra mấy hiệu ứng âm thanh đó không dễ đâu đó!

- Vậy là...

- Anh vừa mua căn biệt thự này! Nhưng chưa có thời gian tu sửa. Vả lại anh thấy để vậy nó có cảm hứng làm việc hơn!

Ngồi thừ một lúc như để thấu hiểu điều Quốc Huy vừa nói, nhỏ quắc mắt nhìn anh:

- Giỏi nhỉ?
- Hì, anh xin lỗi vì làm mấy em sợ!
- Chú Huy ác lắm! - Minh Kỳ chạy vào. - Mẹ, mẹ đỡ chưa?
- Ủ, con không sao chứ? Bác hai với cô Hằng đâu?
- Dạ, đang xử lý con ma!
- Xử lý? - Quốc Huy nhú mày. - Là sao?
- Dạ, là bút tóc nó, đập nó! - Minh Kỳ hươ hươ tay mình họa.
- Trời!!!!

Quốc Huy phóng một mạch ra ngoài. Cái mô hình khó khăn lắm anh mới làm được, vậy mà...

“Trời ạ! Mình điên mất!”

Cầm cái mô hình đã bị “hành hạ” thê thảm trong tay, Quốc Huy nhăn nhó thấy mà thương:

- Mấy em có gì thì trút giận lên anh! Trời ơi, ác gì mà ác quá!
- Nó hù tụi em muốn đứng tim, chưa bẻ đầu nó là may, ở đó mà ác! - Hằng chu môi.
- Cũng tại mấy em! Bộ nó tự chạy ra đường hù mấy em à?
- Cái gì? - Mặt Hằng đã bắt đầu chuyển màu. - Ý anh là sao hả?
- Xâm nhập nhà bất hợp pháp, còn đánh đập bảo bối của anh nữa! Không xin lỗi, còn lớn tiếng à?
- Anh...
- Thôi! - Hoàng kéo Hằng ngồi lại ghế. - Lỗi tại cả hai!
- Ủ! Mày bớt nóng đi! - Nhỏ nói.

- Chắc giờ này ba tỉnh rồi ha! - Minh Kỳ phát biểu một câu chẳng ăn nhập vào đâu nhưng lại có trọng lượng ngàn cân.

- Trời! - Nhỏ bật dậy khỏi ghế. - Tiêu tui rồi!

- Ơc, mày có cần phải sợ thế không? - Hằng cười cười trêu. - Ma còn có gan đi coi mặt mà lại sợ chồng!

- Hấn còn ghê hơn ma! - Nhỏ nghe sổng lưng lạnh toát. - Thế nào hấn cũng xài cái bộ mặt “nước đá” đó để “xử” mình... huhu...

- Thôi, để anh chở em với bé Kỳ về! - Quốc Huy nói. - Anh giải thích giùm cho!

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì cả! - Hoàng khoát tay như để chấm dứt. - Em với Kỳ theo anh Huy về, anh với Hằng cũng về. Xe em cứ gửi ở đây đi!

- Dạ!

Nhỏ trả lời ỉu xiu. Cứ nghĩ tới viễn cảnh bị Minh Thiện nhìn bằng ánh mắt lạnh ời là lạnh, nhỏ lại thấy sợ. Nhỏ chỉ thích anh cười, anh cười rất đẹp. Không biết từ bao giờ, nhỏ chú ý tới sở thích cũng như những thói quen của anh. Có lẽ vì vậy mà nhỏ sợ lắm khi anh nhìn nhỏ bằng ánh mắt vô cảm. “Mình bị gì vậy? Tự dưng nghĩ tới anh ta là tim đập liên hồi à!”, nhỏ lắc mạnh đầu, cố xóa hình ảnh Minh Thiện.

Nhỏ đâu hay nãy giờ, từ lúc lên xe, Quốc Huy cứ nhìn nhỏ chăm chăm. Anh thấy mình thật có lỗi khi đã làm nhỏ sợ. Nhưng cũng cảm ơn cái tính tò mò đã đưa nhỏ đến nhà anh. Kể ra thì anh cũng được nhìn nhỏ một cách thoải mái như thế này. “Nhóc là cô bé ngốc, chỉ có mỗi em là không biết tình anh!”

Nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng phải chôn chặt tình cảm này. Hạnh phúc không hẳn là phải có được người mình yêu mà là được nhìn thấy người đó hạnh phúc. Cao thượng. Vâng, đó không phải là hành động ngu ngốc.

Minh Thiện cứ đi tới đi lui trong nhà, chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ. Bốn giờ. Con bé “vợ anh” với Minh Kỳ đi đâu? Không biết họ có chuyện gì không? Càng nghĩ anh càng lo, mà càng lo lại càng tức. Thật ra thì khoảng hai giờ anh tỉnh dậy, không thấy Tiểu Phong đâu, anh sang phòng Minh Kỳ tìm, cũng không thấy nốt. Máy ngày, mẹ anh về quê, anh giao Minh Kỳ cho Tiểu Phong, bây giờ chẳng thấy cả hai đâu, anh gần như phát điên. Xách xe chạy vòng vòng tìm kiếm, cũng không có. Anh đành về nhà ngồi chờ, mong là hai mẹ con không sao.

Có tiếng xe đỗ xịch trước cổng, Minh Thiện phóng như bay ra, anh khựng lại khi thấy xe của Quốc Huy. Nhỏ và bé Kỳ bước xuống xe, Quốc Huy cũng xuống, mắt Minh Thiện tối sầm lại.

- Anh Thiện! Em đưa Phong với Kỳ về cho anh! Chắc anh lo lắm!

- Sao em lại đưa về?

- À! Mấy cô cậu nghịch ngợm lại phá nhà em đấy mà! - Quốc Huy cười. - Anh đưa hai mẹ con vào nhà đi, chắc bé Kỳ mệt lắm rồi đó! Em về! - Quay sang nhỏ, anh cười. - Nghỉ đi cho khỏe nha nhóc!

- Dạ! - Nhỏ lí nhí.

Minh Thiện đã quay vào trong nhà, anh quên cả phép lịch sự là phải chào Quốc Huy. Bây giờ anh chẳng nghĩ được gì cả. Cái ý nghĩ Tiểu Phong đã ở bên cạnh Quốc Huy suốt đêm qua làm anh thấy chên vênh, hựt hẩng. Quốc Huy, Tiểu Phong và cả Minh Kỳ - con anh, họ nói chuyện với nhau như một gia đình, quan tâm nhau, thế còn anh, anh là gì?

Vào đến phòng khách, nhỏ bắt gặp ngay ánh mắt lạnh lẽo của Minh Thiện. Có vẻ như anh giận lắm, thà rằng anh la lối thì nhỏ cảm thấy dễ chịu hơn là cứ im lặng thế này.

- Con lên phòng ngủ đi Kỳ! - Minh Thiện nghiêm giọng. - Còn cô, ngồi xuống đó!

Nhỏ luýnh quýnh làm theo lời Minh Thiện, ngồi xuống ghế và cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn anh lấy một lần. Minh Kỳ đã lên phòng ngủ rồi, Minh Thiện vẫn im lặng. Anh giận nhiều lắm, nhưng không biết phải nói như thế nào. Anh có quyền gì để bắt nhỏ phải thế này thế nọ khi mà ngày đầu nhỏ về đây, anh đã bảo tất cả chỉ là hợp đồng. Giận nhỏ, anh lại giận cả bản thân. Mình làm thì mình chịu chứ biết trách ai bây giờ?

- Tui xin lỗi! - Nhỏ ấp úng. - Anh... anh... muốn sao tui cũng chịu!

- Cô thích Huy à? - Minh Thiện nghe giọng mình sao lạ quá. Phải khó khăn lắm anh mới mở lời hỏi được. Giờ thì anh đã hiểu, anh yêu nhỏ mất rồi.

- Vô... vô... duyên! - Nhỏ đỏ mặt.

- Tôi hiểu rồi! - Minh Thiện bật dậy, đi lên phòng. “Đừng mộng tưởng nữa!”, anh tự nói với bản thân mà nghe chát đặng.

- Khoan đã! - Nhỏ nắm chặt tay anh. - Sao lại hỏi tui như vậy? Chẳng lẽ anh thích tui yêu Huy sao?

- Thích hay không thì có nghĩa lý gì đâu?

- Tui không yêu Huy! - Nhỏ gằn giọng. - Nếu anh muốn ly dị thì cứ nói, đừng có... đừng có viện cớ này nọ! Quế Mai thích hợp với anh lắm mà!

Xoay người lại, Minh Thiện thấy nhỏ khóc. Đây là lần thứ hai anh thấy nhỏ khóc. Vợ của anh hãy còn bé bỏng, yếu đuối lắm. Những lời nhỏ vừa nói phải chăng, phải chăng nhỏ cũng yêu anh?

- Đừng... đừng khóc nữa! - Minh Thiện nhẹ lau những giọt nước mắt trên gương mặt trắng hồng. - Phụ nữ chỉ giỏi dùng nước mắt để trấn áp đàn ông!

- Tui là con gái! - Nhỏ hất tay Minh Thiện ra.

- Ủ! Thì có ai bảo là con trai đâu!

- Xì! Đồ lười không xương!

- Tự dung sao bảo anh hợp với Quế Mai? - Minh Thiện đổi cách xưng hô.

- Vậy sao bảo tui yêu anh Huy?

- Em cứ thử ở nhà, sốt ruột lo cho ai đó rồi thấy họ về với một người khác phái giữa đêm khuya xem em có giận không?

- Tự nhiên giận! Vợ chồng hợp đồng mà giận!

Bất ngờ, Minh Thiện đặt một nụ hôn lên môi nhỏ. Nhỏ đứng chết trân, thụ động đón nhận nụ hôn từ anh. Gì thế nhỉ? Sao tim nhỏ đập ghê thế? “Từ từ thôi, bộ mày muốn nhảy ra ngoài luôn hả tim?” Nhỏ nào hay Thiện cũng có cùng suy nghĩ với nhỏ. Hạnh phúc có phải đang về?

- Vợ chồng thôi! Không có hợp đồng! - Minh Thiện âu yếm nhìn nhỏ.

- Gì... gì chứ? Lật lọng hả? - Nhỏ xoay mặt đi để trấn tĩnh mình.

- Lật lọng nè! - Anh búng nhẹ chóp mũi nhỏ.

- Chứ... chứ gì nữa!

- Nè nhỏ, mặt em y như trái cà chua đỏ! - Anh trêu.

- Kệ tui mà!
- Thì ra nhỏ chưa biết hôn!
- Đã nói là không giỡn nữa mà!
- Ừ thì không giỡn! Mai mốt mà còn phát ngôn bừa bãi như vậy nữa là anh hôn nữa đó!
- Tui không sợ!
- Sao lại tui hả? Vợ là phải xưng em chứ!
- Không! - Nhỏ chu môi cãi lại.
- Sao? Giờ muốn sao nè? - Anh từ từ tiến lại gần.
- Thôi thôi đừng có hôn nữa! Ồ... em thì em!
- Thế có phải ngoan không?
- Bắt nạt người ta!
- Hàààà! - Kéo nhỏ lại ghé ngồi cạnh mình, anh nói. - Kể cho anh nghe chuyện tối qua đi nhóc, anh tò mò lắm rồi đó!
- Ừ thì...

Nhỏ kể xong chuyện thì Minh Thiện ôm bụng cười rũ rượi. Thật anh sợ cô nhóc này ghê luôn, mà nói đúng hơn là sợ cả cái nhóm Windspeed gì gì đó nữa. Quay hết biết luôn. Nhưng kể ra anh cũng thấy tự hào lắm về nhỏ, nhỏ còn ít tuổi mà có lòng nhân từ, làm được nhiều việc tốt hơn anh. Cái quán kem là một minh chứng cho điều đó.

Xoay qua, anh thấy nhỏ đã ngủ tự lúc nào. Chắc có lẽ nhỏ mệt lắm. Anh bật cười, khẽ nói:

- Nhóc, anh yêu em!

*

Minh Thiện rón rén bước vào phòng. Anh bắt gặp cô vợ nhỏ đang ngủ say sưa trên giường. Thật hết biết vợ anh, con gái gì mà ngủ không chút ý tứ, dang cả hai tay hai chân ra mà ngủ mới đau chứ. Ngồi ngắm nhỏ một hồi, bất giác anh đặt lên môi

nhỏ một nụ hôn. Haiz... dường như kể từ ngày đầu tiên hôn nhỏ là anh bị nghiện hay sao ấy. Cứ hễ có cơ hội là “hun” à.

- Ý ý ý... dê! - Nhỏ vùng dậy đẩy anh ra.

- Đâu? Đâu? Dê đâu?

- Hic! Nó mới hun em nè! Úi da! - Nhỏ ôm lấy đầu vì bị anh cốc cho một cái rỗ đầu.

- Hồn nè! Dám nói anh dê em à?

- Thì tại anh! Hic, ai biểu... ai biểu...

- Ai biểu em ngủ tới giờ này! Nhìn đồng hồ đi bé! Bảy giờ tối rồi đó!

- Thì sao?

- Mẹ đi rồi, dì Ba giúp việc cũng đi, em ngủ, rồi anh ăn cái gì!

- Hihi đừng lo đừng lo, em có nấu chè đó!

- Trời, ăn chè sao no?

- Rồi ăn không?

- Ờ thì ăn! - Minh Thiện iu xù.

Trong lúc Minh Thiện tắm rửa thay đồ thì nhỏ dọn bàn, chỉ có mấy cái chén với nồi chè chuối. Nói không phải khen chứ nhỏ làm biếng nổi danh, bỏ công nấu chè là may rồi, chứ ở đó mà nấu đồ ăn.

- Mẹ! Chè này ăn được không? - Minh Kỳ hỏi với ánh mắt sợ sệt.

- Sao con giống ba con vậy? Không tin mẹ là sao?

- Tại mẹ là chúa hậu đậu mà!

- Cốc! - Cái vá mức chè vừa được đem ra trưng dụng kịp thời.

- Huhuhu mẹ nhớ người lớn ăn hiệp người nhỏ nha! Mẹ nhớ... thôi, con hông nói nữa! - Minh Kỳ im bặt khi thấy cái vá tiếp tục giờ lên.

Minh Thiện đã ngồi vào bàn ăn. Anh cười khi thấy hai mẹ con tranh cãi với nhau. Lâu lắm rồi nhà này mới nhộn nhịp như thế. Anh vui lắm.

- Anh ăn đi! - Nhỏ đưa cho Minh Thiện chén chè, rồi quay sang Minh Kỳ. - Của con nè!

Cho muống chè đầu tiên vào miệng, hai cha con nhìn nhau, mặt chuyển sang màu tivi trắng đen, rồi đồng loạt chạy rầm rầm vào toilet. Nhỏ chẳng hiểu mô tê gì cả.

- Gì vậy cà! Chè ngon mà! - Nhỏ cho một muống chè vào miệng. - Ơ!

Nhỏ phóng như bay vào toilet sau khi Minh Thiện và bé Kỳ đã đi ra. Nhăn nhó nhìn nồi chè, Minh Thiện hỏi bằng giọng run run:

- Em cho cái gì vào đó vậy nhóc?

- Híc, ghê quá mẹ ơi! - Kỳ thè lưỡi.

- Hic, hồi chiều em thử nhấm mắt nấu xem sao, chắc em bỏ lộn bột ngọt rồi!

- Trời!!!

- Hèn chi! Cứ thấy kỳ kỳ! Bỏ nguyên hũ luôn!

Xiu!!!

Thế là cả nhà tiến thẳng đến nhà hàng. Đành vậy chứ biết sao. Ăn cho hết nồi chè đó chắc mai lên diện kiến thánh Peter luôn quá. Ăn xong, khi về Minh Thiện đòi cầm lái chiếc mô tô, thật sự đây là lần đầu anh lái nó.

- Nè, nè anh có biết lái không đó! - Nhỏ la chơi chơi khi thấy anh cứ lạng qua lạng lại.

- Ba, bình tĩnh ba! - Minh Kỳ cổ vũ.

- Đừng lo, yên chí yên chí!

- Thôi, để em lái cho!

- Không là không, đàn ông con trai mà để phụ nữ cầm lái, ai coi!

- Trời, có gì đâu!

- Đã nói không là không!

- Ba coi chừng! - Minh Kỳ hét.

Minh Thiện nhanh tay chứ nếu không đã đâm vào xe mì gõ. Mặt Minh Kỳ hãy còn tái xanh.

- Sao mà em nghi quá!

- Nghi gì! Giỏi cấp mấy thì cũng là đàn bà con gái thôi!

- Nói vậy đó hả?

- Ủ!

- Thấy ghét! - Nhỏ chun mũi, ngòì xích ra xa anh, chống nạnh ra về chống đôi.

- Ghét hông?

- Ghét!

- Rồi có ôm hông?

- Hông!

- Ôm hông?

- Ý đừng... ôm! - Nhỏ hoảng quá ôm chặt lấy Minh Thiện khi thấy anh chuẩn bị tăng tốc. Gì chứ ông này liều lắm.

- Ba lợi dụng! - Minh Kỳ cười cười.

- Hààà, miễn mẹ con ôm ba là ok rồi!

- Á, anh Thiện, coi chừng! - Nhỏ hét.

Nhưng không kịp nữa rồi, Minh Thiện đã chạy vào vũng sình. Thế là vợ chồng, con cái cùng có một màu và một mùi: đen và “hăng hắc”...

Nhỏ đang đứng trước khách sạn Legend. Hôm nay là lần đầu nhỏ đến đây, công nhận khách sạn của Minh Thiện cũng bự gớm. Chóc chóc nhỏ cứ nhìn cái cà mèn trên tay và cười tủm tỉm. Chả là hôm nay nhỏ trở tài nội trợ, nấu một bữa trưa thật ngon và mang đến cho anh. Cả tuần nay nhỏ vui lắm, dường như trong nhỏ có cái gì lạ lắm, một thứ tình cảm lạ đối với anh. Nhưng thôi, nhỏ chẳng cần phải gọi tên nó làm gì, chỉ cần biết nó làm cho nhỏ thấy hạnh phúc là được rồi.

Hít một hơi thật sâu, nhỏ tiến đến chào chị nhân viên tiếp tân:

- Chào chị!

- Vâng! Chị muốn đặt phòng à? - Cô nhân viên nhoẻn miệng cười.

- À không! Em muốn tìm giám đốc!

- Xin lỗi! Chị có hẹn không?

- Không!

- Vậy chắc không được thưa chị, giám đốc bận lắm! - Cô nhân viên cúi đầu tiếp tục công việc.

- À không, chị cứ cho em gặp đi, em... em là vợ của anh ấy mà! - Nhỏ bối rối. Bất đắc dĩ thôi chứ không thì nhỏ không tự khai đâu.

Nhìn cô gái trước mặt, cô nhân viên tiếp tân thật sự ngạc nhiên. Từ lâu đã nghe nói vợ của giám đốc rất trẻ nhưng cô không ngờ lại nhí thế này. Cô bé trước mặt cô đang vận một chiếc đầm màu trắng, tóc thắt bím để xõa một bên vai, khuôn mặt còn bung ra sữa thế này thì chắc chỉ mới học cấp ba là cùng. Không đâu, chắc cô nhóc nói xạo. Nghĩ thế, cô nhân viên nghiêm giọng:

- Bé con! Không đùa nữa. Về nhà đi học đi!

- Ơc! - Nhỏ tròn tròn mắt nhìn cô ta. - Chị vừa mới gọi tôi là gì thế? Tôi mười chín rồi đó nha, không được kêu tôi là bé con đâu!

- Thôi, không bé con thì là bé bự! Cô về nhà đi, đừng phiền tôi!

- Chị nói nha! Tí tôi gọi điện cho anh Thiện bảo anh kỷ luật chị nè!

Không ngờ câu hù dọa của nhỏ có tác dụng thật sự, cô nhân viên lễ tân hoang mang hỏi:

- Thật sự cô là vợ giám đốc à?

- Ừ, anh Thiện là chồng tôi thật mà!

- Ừ! - Thấy nhỏ cứ thân mật gọi Minh Thiện là anh như thế thì cô nhân viên cũng phần nào tin. - Tôi đưa cô lên gặp giám đốc!

- Hì hì cảm ơn chị!

- Không có méc giám đốc kỷ luật tôi nha, bà giám đốc nhí! - Cô ta đùa.

- Hì hì biết rồi mà!

Theo chân cô nhân viên lên phòng Minh Thiện, đi dọc hành lang, nhỏ thích thú chiêm ngưỡng cách bày trí ở đây. Cái gì cũng đẹp! “Quả thật nhìn cù lần vậy mà cũng có tài ra phết!” Thế đấy, Minh Thiện được giới kinh doanh thần phục, được biết bao nàng mơ ước, thế mà nhỏ lại bảo cù lần. Anh mà biết được thì không biết thế nào nữa.

- Đến rồi đó! Chào cô!

Cúi đầu chào cô nhân viên lễ tân, nhỏ quyết định không gõ cửa mà sẽ mở luôn, xem Minh Thiện đang làm gì. Bất ngờ mới vui!

Cánh cửa bật mở... Nhỏ ngỡ ngàng bởi cảnh tượng trước mắt, buông rơi cái cà mèn, nhỏ bỏ chạy thật nhanh mặc cho tiếng gọi thảng thốt của Minh Thiện còn vang vọng khắp hành lang:

- Tiểu Phong! Tiểu Phong!

Nhỏ vừa nhìn thấy cái gì thế nhỉ? Minh Thiện và Quế Mai... họ lại có thể tự nhiên ôm hôn nhau trong phòng làm việc thế ư? Nếu đã như vậy thì anh còn tỏ ra yêu thương, dịu dàng với nhỏ suốt mấy tuần nay để làm gì? Minh Thiện thật độc ác! Nhỏ khóc, giọt nước mắt nhẹ rơi xuống làn môi mặn đắng. Lê từng bước chân nặng nhọc về nhà, giờ thì nhỏ đã hiểu, cuộc sống, tình yêu không chỉ có màu hồng.

Minh Thiện không đuổi theo nhỏ, anh cần phải nói chuyện với Quế Mai. Bởi chính cô là nguyên nhân của tất cả. Minh Thiện sợ nếu không rõ ràng thì không khéo anh sẽ chẳng còn cơ hội để giải thích cùng nhỏ nữa.

- Sao anh không đuổi theo? - Quế Mai hỏi khi thấy Minh Thiện vẫn im lặng, mắt nhìn về một hướng xa xăm.

- Anh cần nói chuyện với em! - Minh Thiện trầm giọng.

- Đừng bảo em không yêu anh nữa! Em không làm được!

- Tình cảm là của em, anh không ép buộc được. Nhưng em hãy nhớ, anh đã có vợ và vai vế của em trước đây là em vợ của anh!

- Thì sao? - Quế Mai tỏ ra giận dữ. - Anh yêu con nhóc tí đó ư? Nó có gì hơn em?

- Em ganh tị với Phong thứ gì thì Phong hơn em thứ đó!

- Anh... anh nói mà không sợ em đau lòng sao?

- Sợ chứ! Nhưng anh thà làm kẻ nhẫn tâm chứ không muốn Phong phải đau lòng!

Minh Thiện lạnh lùng quá. Anh đã rạch ròi trong tình cảm. Quế Mai hiểu. Cô không có cơ hội, cô luôn là kẻ thua cuộc. Trước đây là chị cô và bây giờ là một cô gái khác. Cô luôn ở bên cạnh Minh Thiện nhưng mãi mãi người anh chọn không phải là cô. Khi nãy, nhìn thấy Phong đi vào, cô đã nhanh chóng nghĩ ra cách dàn cảnh để chia cách anh và Phong. Vậy đó, làm Phong đau lòng rồi cô được gì, anh vẫn chẳng đoái hoài tới cô. Đành vậy, cô không thể tiếp tục chen vào họ, không thể đi trên vết xe đổ của Quế Phương. Tình yêu không thể được nuôi dưỡng bằng lòng tham và sự ganh tỵ.

- Em đã hiểu! Mãi mãi anh vẫn không yêu em!

- Anh xin lỗi! Mong em sẽ tìm được hạnh phúc!

- Anh cũng phải hạnh phúc, chị Phương đã làm anh đau rất nhiều rồi! Tạm biệt anh! Mai em sẽ đưa đơn nghỉ việc! - Quế Mai nghe giọng mình lạ quá.

- Tùy em! Nhưng hãy nhớ, ở đây vẫn luôn có một chỗ cho em!

- Chào anh!

Quế Mai đi rồi. Minh Thiện vẫn đứng đó, anh nghe lòng nhẹ tênh. Tất cả đã được giải quyết mặc dù anh có hơi buồn bởi trước nay anh vẫn xem Quế Mai là bạn. Hơn hai mươi tám năm sống trên đời, anh chợt nhận ra rằng: “Sống không phải dễ!”

“Một cánh bướm trắng, thắp thoáng...”, có tiếng điện thoại reo. Là số của Minh Kỳ.

- Ba nghe nè!

- Ba ơi! Mẹ dọn đồ về quê kìa! - Thằng bé ríu rít.

- Về quê?

- Dạ! Mẹ nói về quê chơi với nội!

- Về quê của ba đó hả? Sao mẹ con biết đường về?

- Mẹ kêu con dẫn!

- Rồi con nói sao?

- Hic thì con chịu chứ sao?

- Trời!!!

- Tại mẹ khóc nên con mới chịu đó! - Thằng bé phụng phịu.

- Haiz... ba biết rồi! Con cứ đi với mẹ về quê chơi đi! Mấy bữa nữa ba xuống đón!

- Ba không được nói với mẹ là con gọi ba nha!

- Ủ biết rồi! Bye con!

- Dạ! Bye ba! Yêu ba!

Minh Kỳ cúp máy. Nghĩ đến nhỏ, Minh Thiện chợt mỉm cười:

- Ngốc vẫn mãi là ngốc, trốn đâu không trốn lại về quê anh! Haiz... thiệt là...

Nhỏ ngồi trước hiên nhà, vừa gặm đùi gà vừa... buồn. Nhỏ về đây đã hơn tuần rồi mà chẳng thấy tăm hơi Minh Thiện đâu. May mà trước khi đi, nhỏ bảo Minh Kỳ gọi báo cho Minh Thiện biết, dù gì thì nhỏ vẫn muốn được nghe anh giải thích. Vậy mà... Tệ quá! Chẳng lẽ trước giờ anh chỉ đùa với nhỏ thôi sao! Nghĩ đến đây, nhỏ buồn muốn rơi nước mắt!

- Gâu... gâu... gâu... gâu! - Con chó mực bị cột ở gốc cây trứng cá gần đó sủa inh ỏi.

- Mày bị gì vậy? - Nhỏ hỏi khi bắt gặp ánh mắt nó say mê nhìn cái đùi gà trên tay nhỏ. - Muốn ăn à?

- Gâu... gâu...

Định cho con mực cái đùi gà bởi nhỏ cũng chẳng muốn ăn nữa, buồn thế thì ăn gì cho ngon được. Nhưng tự dưng nghĩ đến việc Minh Thiện là chủ của nó là nhỏ phát ghét. Hươ hươ cái đùi gà trước mặt con mực, nhỏ nói:

- Mơ đi nhóc! Kêu chủ mày xuống đây mà cho mày ăn! Hứ!

Thế là nhỏ ngón luôn cái đùi gà trước cặp mắt sậu thắm của con chó. Chả là hôm nay mẹ chồng nhỏ với nhóc Kỳ đi ăn giỗ rồi nên chẳng ai cho con mực ăn. Thấy nó đói nhỏ cũng tội lắm nhưng ai biểu nó là chó của Minh Thiện làm gì. Thuở đời, ghét chủ thì ghét tớ cũng là chuyện thường.

- Haiz... no quá! - Nhỏ xoa xoa bụng đứng dậy.

- Gâu... gâu...! - Con mực nhìn nhỏ bằng ánh mắt hình viên đạn. Xem ra con chó này cũng khôn gớm.

- Nhìn gì? Thấy ghét! - Nhỏ tưởng tượng nó là Minh Thiện và cong chân đá một phát.

- Ầng... Gâu...

- Á!

Xui cho nhỏ, cọng dây xích bị đứt. Tức khí, con mực rượt nhỏ chạy vòng vòng quanh cái ao trước nhà. Trời, thường ngày nhỏ là chúa lười biếng, chạy một vòng sân trường mà còn mệt lên mệt xuống, vậy mà bây giờ, xem kìa, nhỏ chạy nãy giờ sơ sơ cũng bốn vòng ao rồi đó.

- Bớ người ta! Cứu! Cứu!

Nhỏ vừa chạy vừa la, chẳng để ý gì cả, nhỏ phóng thẳng lên ôm chặt một người vừa mới bước vào:

- Cứu! - Nhỏ vừa nói vừa thờ.

- Gâu... gâu...

Con mực vẫn sủa inh ỏi, nhưng giống như mừng ai đó hơn là đang tức nhỏ. Chừng một lát, tiếng sủa im bật, nhỏ run giọng hỏi:

- Nó đi chưa?

- Rồi!

- Thiệt hả?

- Thiệt!

Đến lúc này, hoàn hồn, nhỏ mới ngược nhìn xem cái người mà nãy giờ mình đeo như sam là ai thì hơi ôi, đó là chồng nhỏ, Minh Thiện. Ngượng quá, nhỏ đẩy anh ra, chạy một mạch vào nhà.

- Nhóc! - Minh Thiện gọi, anh đã giữ được tay nhỏ.

- Tui hông quen mấy người!

- Hông quen mà ôm người ta vậy hả? Mất duyên người ta làm sao? Đền đi!

- Đền gì hả? - Nhỏ quay mặt lại đối diện anh, phùng má giận dữ.

Bất ngờ Minh Thiện đặt một nụ hôn lên đôi môi đôi hờn đáng yêu đó! Nhỏ lặng người, cảm thấy tay chân thừa thãi. Cảm nhận sự lúng túng của cô vợ, Minh Thiện thấy yêu chi lạ: “Bướng cho lắm thì vẫn chỉ là một cô bé khờ thôi nhóc ạ!”

- Úi da! - Đưa tay xoa xoa chỗ môi vừa bị cắn, Minh Thiện nhăn nhó. - Chết anh rồi, kì này độc chết anh rồi!

- Gì hả? Ý anh nói tui là... là rắn hay sao hả? Có độc là sao hả?

- Hì hì, vợ anh chỉ là con nhím thôi, chưa đủ trình độ làm rắn đâu!

- Ai vợ anh?

- Tự biết đi nhóc!

- Tào lao! Tui không rảnh nói chuyện với mấy người! Úi!

Kéo nhỏ ngã vào lòng, Thiện giữ nhỏ bằng đôi tay rắn chắc, anh mỉm cười:

- Còn giận anh hả?

- Ai thêm giận người dung! Buông tui ra!

- Còn người dung nữa là đừng có trách anh đó!

- Anh làm gì tui?

- Hun!

- Ý, không có giỡn! - Nhỏ đỏ gay cả mặt.

- Thôi, cho anh xin lỗi, không giận anh nữa nghe nhóc! - Minh Thiện đổi giọng nghiêm. - Hôm đó chỉ là hiểu lầm thôi!

- Tui không biết!

- Ủ, thì bây giờ nói cho biết nè! Tại Quế Mai tự dung ôm hôn anh chứ bộ!

- Hừ, ai biết được!

- Thề luôn đó!

- Thiệt hông?

- Thiệt! - Minh Thiện cười. - Quế Mai xin chuyển công tác rồi!
- Tại sao? - Nhỏ ngạc nhiên.
- Cô ấy sợ.
- Sợ gì?
- Sợ em ghen em trả thù cô bé giống như lúc nãy em đánh con mực ấy!
- A... anh chọc em hả? Chọc nè! Chọc nè!
- Á, không có!

Minh Thiện nhanh chân phóng đi. Gì chứ chiêu “cẩn” của nhỏ kinh lắm. Họ rượt nhau chạy khắp sân. Tiếng cười vang vọng giữa buổi trưa hè.

Vậy là hơn một năm về làm vợ anh, đến hôm nay thì hạnh phúc đã mỉm cười với họ. Nhẹ nhàng và bình dị như cơn gió nhỏ.

Một ngày em chợt hỏi

Hạnh phúc là thứ gì?

Anh mỉm cười khẽ nói

Là có em bên đời.

THE END